

CÔ GÁI KHÓC TRONG MƯA

NHIỀU TÁC GIẢ

CÔ GÁI KHÓC TRONG MƯA

Tuyển Tập Truyện Ngắn Nhiều Tác Giả

Tập hợp làm ebook: **Cuibap**

Cover: **onizuka**

Nguồn text: **Internet**

1.

CÔ GÁI KHÓC TRONG MƯA

Nguyễn

Chuyện quá khứ...

"**B**a đi làm về rồi" An nhẹ nhàng đón lấy chiếc cặp từ tay ba, còn ba tỏ ra mệt mỏi và chẳng nói một lời nào.

"Ba đi rửa ráy chân tay rồi vào anh cơm với mẹ con con" An vẫn nói, còn ba vẫn lặng im, không khí gia đình cô vẫn như trong những ngày giông bão mịt mù. Cô cũng chỉ muốn tạo cho gia đình mình một chút gì đó, gọi là ấm áp như ngày nào thôi. Nhưng rốt cuộc cô cũng chỉ nhận được những lời đáp trả và ánh mắt lạnh lùng của ba.

"Ba ăn ngoài rồi con, con ăn đi rồi còn đi học" Mỗi lần nói xong câu đó, ba lại lẳng lặng bỏ vào phòng rồi khóa trái cửa lại.

Bên trong bếp vẫn vang lên tiếng thở dài thườn thượt của mẹ.

Cô không còn giận mẹ như trước nữa, nhưng dường như giờ đây cô cảm thấy giữa mẹ và cô có khoảng cách nào đó. Có lẽ bởi trong thâm tâm cô, từ lúc còn nhỏ xíu, mẹ luôn là người phụ nữ mẫu mực và tuyệt vời nhất, khi còn nhỏ cô chỉ ước rằng sau này lớn lên được xinh đẹp và giỏi giang như mẹ. Nhưng giờ đây cái ý nghĩ đó chỉ nằm lại ở một góc nào đó sâu thẳm trong đáy lòng cô. Sau cái ngày hôm đó...

Thường thì ba đi làm về rất muộn nhưng ngày hôm đó, ba về sớm rồi còn ghé qua trường để đón cô cùng về, cô thích cái cảm giác được về cùng ba, và cô cũng háo hức chẳng kém khi muốn nhìn thấy gương mặt hiền hậu cùng với nụ cười dịu dàng của mẹ chạy ra đón ba con cô, khi đó mẹ sẽ nhẹ nhàng đón lấy chiếc cặp từ tay ba, rồi nhẹ nhàng hôn lên mái tóc cô, nhẹ ôm cô vào lòng.

Hôm nay cổng chính cũng không đóng, hình như nhà cô có khách thì phải. An lạnh lẽo bước xuống xe, còn ba thì đang lúi cuội làm gì đó. Cô tung tăng bước vào trong phòng, bỗng cô đứng khựng lại, chết trân. Cô chẳng tin vào mắt mình

nữa. Trước mặt cô là mẹ cô, nhưng bà không đứng một mình, bên cạnh bà là một người đàn ông xa lạ trạc tuổi ba. Ông ta nhìn mẹ với ánh mắt vô cùng trìu mến, tay ông ta nắm lấy bàn tay của mẹ...

Chiếc cặp trên tay An bỗng dưng rơi xuống, người đàn ông đó bỏ tay mẹ ra, mẹ quay sang nhìn An:

"An...con..."

An chẳng nói gì cả, mọi thứ trong cô dường như đảo lộn vậy...Nếu như ba bước vào thì chuyện gì sẽ xảy ra? Người đàn ông đó là ai? Sao lại có mặt ở đây chứ? Mẹ và ông ta có quan hệ như thế nào? Một mớ những câu hỏi kiểu như vậy cứ mòng mòng quay vòng trong tâm trí cô...Rồi trong phút chốc, cô nghĩ rằng: Không thể để ba nhìn thấy điều này, phải ngăn ba lại...Cô quay ra ngoài cổng...để ngăn không cho ba vào...

Khi chạy ra ngoài sân, cô không còn thấy xe của ba đậu ngoài cổng nữa. Ba đã phóng đi từ lúc nào rồi, cô chẳng hay biết được. Ba luôn như vậy đó, ba là mẫu người đàn ông thâm trầm ít nói, giả sử như gặp chuyện gì đó như thế này, ba sẽ bỏ đi và tìm đến với rượu.

Cô mặc cho mẹ van xin, khóc lóc hay giải thích. Cô chạy thẳng lên phòng, đóng sầm cánh cửa lại và khóc một mình, khóc cho tới khi không thể khóc được nữa. Cô không ngờ mọi chuyện lại ra nông nỗi này, trong cuộc sống chỉ cần một khoảnh khắc như vậy, cũng đủ để cho cuộc sống sau này đổ vỡ tan tành như chiếc bình gốm đặt ngay ngắn trên kệ, mà một khi nó đã vỡ rồi thì khó có thể nào hàn gắn lại được một cách mau chóng, nhưng dù có hàn gắn lại được thì cũng chẳng bao giờ được lành lặn nguyên vẹn như trước nữa.

Buổi tối hôm đó, cô chẳng dám ngủ, cô phải đợi ba về, cô rất lo cho ba, cô sợ rằng ba sẽ xảy ra chuyện gì, cho tới khi cô nghe thấy tiếng xe của ba đâm sầm vào cánh cổng sắt. Cô lao nhanh xuống phòng khách ra sân, mẹ cũng chạy ra trước cả cô, ba loạng choạng bước ra khỏi chiếc xe. Mẹ liền chạy sang để đỡ lấy ba, nhưng ba khoát tay mẹ ra không cho mẹ đỡ. Cô thấy vậy liền chạy sang đỡ ba vào phòng, người ba nồng nặc mùi rượu, ba đã uống quá nhiều. Cô nhẹ nhàng đỡ ba xuống giường, cô lấy nước lau mặt cho ba, cô cứ thức vậy trông ba cho tới lúc sáng trời.

Sau ngày hôm ấy, ba chẳng nói chẳng rằng, cứ sáng sớm ba đi làm cho tới khi tối mịt ba mới về, mẹ thì vẫn làm lúi như một cái bóng, mọi khi mẹ hay vẽ tranh nhưng mấy ngày hôm nay những chiếc cọ vẽ trở nên khô khốc tự bao giờ. An cũng không nói chuyện nhiều với mẹ, cô thương mẹ lắm, cô thường thấy vào

những lúc khuya mẹ thường hay ngồi khóc một mình, khi thấy mẹ như vậy chỉ muốn nói rằng con tha lỗi cho mẹ...mẹ đừng khóc nữa, nhưng cô không làm được.

Cô mất ngủ liên miên, có khi tới hai, ba giờ sáng cô vẫn không thể nào ngủ được. Có lẽ mẹ cũng vậy, đôi mắt mẹ xuất hiện những quầng thâm và sự mệt mỏi. Mẹ buồn lắm khi ba vẫn im lặng, giá như ba mắng chửi mẹ thì cũng vẫn hơn, nhưng ba chọn cách im lặng càng khiến cho mẹ thêm đau lòng. Một tuần sau đó, mẹ định bỏ đi, khi đó An thấy mẹ lẳng lẳng xách theo túi đồ với một ít hành lý, mẹ đi ra ngoài cửa:

"Mẹ định đi sao?"

"An...mẹ" Mẹ nghẹn ngào nói

"Mẹ sẽ đi đâu?"

"Mẹ sẽ về quê"

"Mẹ nghĩ, mẹ đi thì mọi chuyện sẽ được giải quyết sao, mẹ không nghĩ tới con..."

"Mẹ...mẹ xin lỗi"

Mẹ nước mắt khóc, rồi ôm chặt lấy An, có lẽ vì tình yêu thương dành cho cô nên mẹ đã ở lại.

Tuy bề ngoài ba luôn tỏ ra cương nghị, cứng cỏi và mạnh mẽ lắm, nhưng An biết bên trong con người ba có gì đó rất yếu đuối, một khi bị tổn thương thì khó có thể lành lặn lại ngay sau thời gian đó. Cô chẳng biết mình sẽ phải làm gì để hàn gắn những rạn vỡ này đây?

Sau mỗi lần vấp ngã hay gặp phải chuyện gì đó, An luôn tỏ ra mình là một cô gái mạnh mẽ, cứng rắn. Như sau lần chia tay mối tình đầu của cuộc đời mình chuyện cũng không có gì, chỉ là sự giận hờn, vu vơ tuổi học trò rồi nói lời chia tay vậy thôi. Cô vẫn nhớ cái ngày đó, cô tỏ ra mạnh mẽ và cứng cỏi lắm, cô lao vào làm mọi việc mình thích hay không thích, rồi cuối cùng cô cũng quên đi được. Như chuyện lần này vậy, nghiêm trọng hơn nhiều, nhưng cô tin rồi sẽ có cách giải quyết thôi.

Cô xin đi làm ở một quán cà phê nhỏ trong thành phố, sáng đi học chiều lại đi làm, ba cũng không nói gì và mẹ cũng vậy. Chắc họ nghĩ đôi khi cô cũng cần dành cho mình những khoảng không gian riêng.

Chiều đi làm, cũng có khi tới mịt cô mới được về, công việc cũng không có gì

nhưng cũng đủ khiến cô cảm thấy mệt mỏi. Tưởng chừng như mọi chuyện trong cuộc sống sẽ diễn ra theo ý muốn của mình, và đôi khi có những chuyện tưởng chừng như đơn giản lại chẳng hề đơn giản chút nào, cuộc sống luôn vẽ ra cho ta, đôi khi từ những sự bất công...

"Này...phục vụ..." Một vị khách lớn tuổi vẫy tay gọi cô ra

"Thưa quý khách, quý khách cần gì ạ?" Cô lễ phép

"Cô có nhớ là tôi đã gọi gì không?" Ông ta hỏi

"Thưa quý khách là đen đá ạ"

"Đen đá ư?"

"Dạ vâng ạ"

"Nâu đá, tôi đã gọi nâu đá"

"Nhưng rõ ràng tôi đã được ghi trong đây..."

"Cô nghĩ là tôi nhầm..." Ông ta có vẻ đặc ý

"Dạ, tôi..."

"Chủ quán ra đây" Lão ta vẫn không tha cho An

Ông chủ quán ra, phân bua điều gì đó với lão ta, thi thoảng ánh mắt họ lại dừng ở chỗ An, cô bức tức lắm, chưa bao giờ cô gặp những chuyện vô lý như vậy. Rồi trong phút chốc, cô chẳng biết mình đang nghĩ gì nữa, cô vứt phật chiếc tạp giề xuống bàn.

"Ông chủ, tôi xin nghỉ việc"

Rồi An vợ vội lấy chiếc áo treo trên móc lao nhanh ra khỏi quán, với nỗi bức tức chưa thể nào nguôi ngoai. Mọi người trong quán nhìn cô với vẻ mặt hết sức kinh ngạc.

An vừa đi, vừa khóc những nỗi niềm bấy lâu nay dồn ứ lại trong tâm trí của cô, bao nhiêu ảm ức, bức bối cứ thế tuôn ra theo dòng nước mắt nóng hổi trên gò má.

Bình thường cô mạnh mẽ và cứng cỏi vô cùng, nhưng đó chỉ là cái vỏ bọc nhằm che giấu đi những nỗi niềm sâu kín trong đáy lòng.

Trời tháng sáu mưa thường bất chợt, những hạt mưa tấp vào mặt, vào người cô nhưng An chẳng thềm đoái hoài tới những cơn mưa đó, khóc trong mưa sẽ chẳng ai biết được mình đang buồn, đang khóc...

"Này cô bé, sao lại ngồi khóc dưới trời mưa thế này, về nhà đi chứ?"

Cô vẫn khóc

"Cứ khóc như vậy sẽ ốm mất"

"Kệ tôi, liên can gì tới anh"

Im lặng

Rồi An ngược nhìn lên, phía trước cô một chàng trai đang đứng đó, với chiếc ô màu đen. Anh mỉm cười dịu dàng.

Rồi anh nhẹ nhàng đến bên cô, và đỡ cô đứng dậy, ngỡ tưởng rằng cô sẽ ngoan ngoan nghe lời anh-một chàng trai xa lạ. Nào ngờ

"Buông tôi ra, chuyện của tôi chẳng liên can gì tới anh cả, biến đi"

Anh ta vẫn không buông, vẫn nắm chặt tay cô

"Buông tôi ra, đồ cứng đầu, đồ dê xồm, đồ..."

Giọng nói cô lạc đi theo những cơn gió lạnh, do mệt mỏi vì công việc, vì những chuyện xảy ra gần đây. Cô kiệt sức, chẳng thể nào đòi co cùng anh chàng xa lạ nữa...và rồi cô ngất lịm đi trong vòng tay của chàng trai đó

...

"Chẳng hiểu sao tôi lại để ý đến em, tôi bất chợt gặp em trong một buổi chiều nắng nhạt nào đó, em thường có thói quen đi dạo ở đó, em luôn đi một mình, và tôi cũng thường có thói quen ngắm nhìn em. Rồi tôi lại vô tình gặp em trong quán cà phê đó vào mấy ngày hôm nay, cứ chiều về tôi lại qua đó, vào đó ngồi và chỉ để ngắm em. Chẳng hiểu thứ gì đã khiến tôi trở nên ngẩn ngơ như vậy, hay tại vì ánh mắt tinh nghịch của em, hay cái cách em cười với điệu nháy mắt đầy tinh nghịch, tinh nghịch như những cơn mưa tháng sáu vậy. Và trong buổi chiều ngày hôm nay, khi xảy ra xích mích với gã khách khó tính đó, tôi chỉ muốn lao ra để bảo vệ em, nhưng đôi chân tôi cứ riu lại dưới gầm bàn. Cho tới khi em lao nhanh ra ngoài con phố, tôi chạy theo em, thì gặp em đang đứng khóc trong mưa. Em không nghe lời tôi, em mắng lại tôi, rồi em ngất lịm đi trong vòng tay của tôi."

Khi An tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trong một căn phòng nhỏ, nhưng ấm áp vô cùng, những tia nắng rơi nhẹ bên bậu cửa sổ.

"Em đã tỉnh rồi sao?"

"Anh là...?"

"Chuyện là thế này :Sau khi đòi co với anh, em ngất lịm đi, do chẳng biết địa chỉ nhà em, nên anh đưa em về đây- nhà của anh"

An cảm thấy bối rối vô cùng.

Chiều hôm đó, Lâm đưa An về nhà. Khi An hỏi sao anh biết địa chỉ nhà cô, anh chỉ khẽ mỉm cười.

An còn gặp lại Lâm sau ngày hôm đó, An gặp anh trên đường, trên một

chuyến xe buýt hay khi đang đi dạo loanh quanh trong công viên vào lúc trời chiều, nắng đỏ nhạt...

"Sao em hay bắt gặp anh thế nhỉ?" An mỉm cười hỏi Lâm

"Chắc chỉ tình cờ thôi" Lâm cũng cười.

Rồi chẳng biết tự khi nào, tự lúc nào... An và Lâm trở thành bạn của nhau. Lâm đang làm việc cho một công ty trong thành phố, anh không bao giờ nói cho cô về công việc của mình, cô chỉ biết rằng anh luôn sống một mình. An thích cách trò chuyện với Lâm, anh hơn cô vài tuổi nên có gì đó sâu sắc và chín chắn lắm, còn anh nói anh thích tính cách ngang bướng và đôi khi có phần hơi ngổ ngáo, trẻ con của cô. Anh gọi cô là cô gái khóc trong mưa, còn cô gọi anh là chàng trai đứng đợi dưới mưa.

Có Lâm cùng trò chuyện cô cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn, cô tạm quên đi nỗi phiền muộn trong lòng mình. Như vào những buổi chiều Lâm rủ An vi vu trên con đường gió lộng hay tạt vào hàng quán vỉa hè nào đó. Mỗi khi bên cạnh anh cô đều cảm thấy lòng mình có chút bình yên lạ

...

Tôi không ngờ mọi chuyện lại xảy đến nhanh như vậy, có lẽ chẳng lại là sự tình cờ... Cô gái mà trước đây tôi vẫn thương ngày lặng lẽ dõi theo, giờ đã trở thành người bạn của tôi, tôi tha hồ gọi em là cô nhóc, là con bé, là cô ngốc, còn em gọi tôi là ông cụ non, là lão già này nọ. Tôi thích thú mỗi khi nhìn em cười với cái điệu nháy mắt một bên đầy tình nghịch đó hay cái cách em vò tay vào mái tóc rối bù của tôi, hay cái cách em nũng nịu vùi vãnh tôi một thứ gì đó. Tôi lúc nào cũng nghĩ tới em hay tại bóng hình em cứ hiển hiện trong tâm trí của tôi, những lúc đó tôi mới biết tâm trí mình đã bị em chiếm trọn mất rồi.

Khi về tới nhà, một không khí đầy u ám lại bao phủ tâm trí của cô, ba vẫn chẳng nói với mẹ một lời nào cả kể từ ngày hôm đó, lắm lúc cô muốn nói chuyện với ba nhưng cô chẳng đủ can đảm để làm chuyện đó, trong mắt ba cô mãi chỉ là đứa con nít mà thôi.

Trước khi đi ngủ, cô thường đem những ưu tư, phiền muộn trong lòng ra để gặm nhấm từ từ, cô mong rằng cho tới một thời điểm nào đó những ưu tư, phiền muộn kia sẽ dần tan biến đi... nhưng chẳng thể, những nỗi đau trong lòng cứ ngày một lớn dần lên trong con người cô. Rồi khi chìm vào trong giấc ngủ, những ưu tư phiền muộn đó biến thành những cơn ác mộng khủng khiếp.

An trở về nhà sau một ngày học tập vất vả, Lâm đi công tác đã hơn tuần nay rồi, anh gọi điện báo với cô như vậy. Cô cũng không muốn làm anh phiền lòng, anh có công việc và cuộc sống của anh. Cô không thể leo đèo theo anh, nũng nịu anh, làm phiền anh mãi như vậy được, giữa hai người chỉ đơn thuần là bạn bè mà thôi.

An lẳng lặng dắt xe vào trong sân. Hôm nay ba về sớm hơn mọi ngày, ba đang cùng trò chuyện gì đó với mẹ ở trong phòng, An nhẹ nhàng bước vào bên trong, cô bước sang gần phía cánh cửa

"Làm sao con bé có thể chấp nhận được điều đó?" Mẹ cô vừa nói, vừa sụt sùi

"Rồi thế nào nó cũng sẽ biết thôi, không sớm thì muộn?" Ba đáp lại

Mẹ im lặng, ba nói tiếp

"Con bé sẽ đi theo ai, theo tôi hay là theo cô?"

Mẹ vẫn khóc

"Vậy thì hãy để con bé lựa chọn vậy, nhưng tôi nghĩ tốt hơn hết là để nó đi theo..."

Xoảng...An va phải chiếc bình gốm bên bàn, khiến nó vỡ tan tành.

An không tin nổi vào đôi tai mình nữa, có gì đó bùng bùng và khó chịu lắm...Ba nói như vậy có nghĩa là ba mẹ sẽ chia tay, họ và cô sẽ không còn là một gia đình nữa? Cô sẽ phải đi theo một người, cô sẽ phải rời bỏ một người...Bỗng cánh cửa phòng mở ra đột ngột, ba đứng đó, ánh mắt ba chạm vào ánh mắt cô trong phút chốc, rồi cô vụt chạy đi...

"An, đứng lại con, nghe ba nói đã"

Cô chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng ba gọi, cô chạy đi như bay trên con đường chiều, cô không biết mình sẽ đi về đâu nữa.

Trời tháng sáu, lại bắt đầu mưa, những cơn mưa luôn tới một cách bất chợt.

Trên con đường vắng người qua lại, vẫn là cô gái đó. Đứng khóc. Một mình. Trong trời mưa tầm tã.

Khi khóc trong mưa sẽ chẳng ai biết được bạn đang khóc. Trời vẫn mưa tầm tã. Cô đứng đó và khóc...khóc cho tới khi đôi chân cô không còn trụ nổi nữa, cô khụy xuống mặt đường và ngất lịm đi.

...

Chiều hôm đó, tôi đi công tác về, tôi mau chóng đi tới nhà em, tôi muốn tặng em một món quà. Mấy ngày xa em, tôi thật sự rất nhớ em, nhớ cái dáng người nhỏ bé của em, nhớ nụ cười cùng cái nháy mắt một bên mày tinh nghịch của em. Tôi

muốn em sẽ lại làm nũng tôi, tôi muốn em véo vào má tôi thật mạnh, tôi muốn em vò tay vào mái tóc rối bù của tôi... Chẳng biết tự lúc nào, hay trong một khoảnh khắc quyết định nào đó trong cuộc đời mình, tôi cảm thấy mình không thể thiếu em, trái tim này, tâm trí này hay cả cuộc đời này, tôi không thể thiếu vắng hình bóng em. Tôi muốn che chở, muốn bao bọc em, muốn cho em những phút giây hạnh phúc nhất. Tôi gặp em, rồi quen em âu cũng là tình cờ, và biết đâu một tình yêu cũng nảy nở từ sự tình cờ đó.

Tôi háo hức tới gặp em và tôi muốn tạo cho em sự bất ngờ. Nhưng khi tôi vừa bước ra, thì cánh cổng màu trắng của nhà em cũng bật mở, tôi thấy em lao nhanh ra ngoài đường, em chạy thật nhanh. Tôi chẳng kịp gọi em quay lại, tôi vội vàng đuổi theo em, cho tới khi tôi thấy em ngất lịm bên vệ đường, tôi lại đưa em về.

Sáng sớm hôm sau, An tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trong căn phòng nhỏ, như lần trước vậy. Những tia nắng lại nhảy nhót bên bậu cửa sổ

"Em tỉnh rồi, mau ăn bát cháo, rồi uống thuốc đi" Lâm mỉm cười nói với An

"Sao lần nào cũng là anh vậy, anh theo dõi em à?"

"Tình cờ thôi cũng có thể là duyên số chẳng" Lâm cười

An thì im lặng

"Lại có chuyện gì buồn à? Kể anh nghe đi cô bé"

An vẫn im lặng, đôi mắt cô nhìn ra ngoài khung cửa sổ nhỏ

"Nếu có thể chia sẻ, thì cứ nói đi làm như vậy sẽ nhẹ nhõm hơn đó, hiểu không cô bé"

An bật khóc nức nở, Lâm nhẹ ôm cô vào lòng. Rồi An cũng kể Lâm nghe mọi chuyện xảy ra trong gia đình cô trong thời gian gần đây.

"Ba mẹ mà chia tay thì chẳng biết em sẽ thế nào đây, em không thể thay đổi quyết định của họ"

"Đôi khi người lớn rất khó hiểu, nhưng họ luôn có lý do của riêng mình"

An vẫn khóc

"Em đừng lo, có anh luôn ở bên cạnh em mà"

Lâm khẽ khàng lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt cô. Những lúc đó, cô lại cảm thấy tim mình ấm áp hẳn.

...

Em luôn tỏ ra mình là một cô gái mạnh mẽ và cứng cỏi, nhưng tôi biết nó chỉ là cái vỏ bọc để em che giấu đi những vết xước ứa máu ở trong lòng. Em an tâm dù có chuyện gì xảy ra đi chẳng nữa, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em, che chở và bảo vệ cho em. Sẽ không để em chịu thêm một chút đau buồn nào nữa. Tôi sẽ luôn bên cạnh

em như những lúc này vậy

Sau khoảng thời gian đó, An bắt đầu học cách tự chấp nhận, học cách đối mặt với sự thực. Cuộc sống của cô vẫn lặng lẽ qua đi như những ngày trước đó.

Cô không thường xuyên ở nhà, cô lang thang dạo chơi cùng với Lâm. Cô chẳng biết anh sắp xếp, thời gian và công việc như thế nào, để có thể ở bên cạnh cô. Nhưng anh luôn sẵn sàng đến bên cô những lúc cô cần nhất, những lúc cô cảm thấy lòng mình cô đơn và trống vắng nhất. Anh luôn tạo cho cô cái cảm giác ấm áp và bình yên mỗi khi ở bên anh, mỗi khi vi vu cùng anh trên những con đường Hà Nội vào những ngày lộng gió...

"Giá như cuộc sống cứ thế này qua đi thì thích thú biết bao, chẳng phải lo nghĩ gì, anh nhỉ"

"Thế nên hãy luôn biết trân trọng những gì mình đang có, đang nắm giữ"
Anh mỉm cười

"Em ước gì cuộc sống mình trở lại như trước kia"

"Như vậy thì chưa có anh trong đó rồi"

"Nhưng lúc đó ba mẹ, gia đình em sẽ không như thế này"

Lâm lặng thinh!

...

Đã có lúc anh muốn thổ lộ hết nỗi lòng mình cho An hiểu, anh muốn cho cô biết được những tình cảm mà anh chỉ muốn dành riêng cho mình cô. Nhưng dường như giữa anh và cô vẫn có tồn tại một khoảng cách nào đó, mà anh cũng không rõ nó là cái gì nữa. Thời gian qua, anh biết cô luôn buồn, gánh nặng về gia đình hay chuyện ly hôn của ba mẹ cô, cô cứ cỗi lăm nhưng dù sao cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ bé và yếu đuối mà thôi, và anh nghĩ rằng cũng vì chuyện đó mà cô không bao giờ để ý tới cảm nhận, những nỗi niềm sâu kín trong lòng anh. Những lúc như vậy, anh chỉ muốn nói với cô rằng: Dù trên thế gian này có xảy ra chuyện gì khủng khiếp đi chăng nữa, thì anh vẫn sẽ mãi mãi bên cô, bên cạnh cô bất cứ khi nào cô muốn, đơn giản vì anh yêu cô. Vậy thôi!

Liệu có bao giờ, trong trái tim cô thoáng xuất hiện bóng hình của anh, dù chỉ là một khoảnh khắc nhỏ nhoi nào đó?

Có lẽ mẹ và ba cũng đã gần hoàn tất thủ tục ly hôn, cô vẫn chưa quyết định chuyện sẽ theo ba hay là theo mẹ, cứ mỗi lần nhắc tới chuyện đó đầu óc cô lại rối

tung cả lên. Ba luôn tạo áp lực cho mẹ và cho cô. Những khi đó chẳng hiểu sao cô lại nghĩ tới Lâm, thời gian ở cạnh anh, đi cùng anh là những khoảnh khắc cô cảm thấy tim mình được bình yên và ấm áp nhất. Trên thế gian này phải chẳng tồn tại hai chữ định mệnh, khi cuộc sống của cô trở nên khủng khiếp hơn bao giờ hết, như trải qua những ngày giông tố bão bùng, đúng lúc đó ông trời đã mang anh đến với cuộc sống của cô, như những tia nắng sưởi ấm cõi lòng, như xoa dịu đi những nỗi đau trong lòng cô, trong tim cô. Và rồi, cho tới một lúc nào đó, một khoảnh khắc hiếm hoi trong cuộc đời anh, cô nhận ra rằng mình đã yêu anh, yêu rất nhiều...

""Em đã thầm yêu anh trong những ngày em gặp anh trong mưa. Khi đó em bướng bỉnh chẳng đoái hoài gì tới những lời nói của anh, em mắng anh, em đánh anh, em như muốn chút hết mọi nỗi ưu phiền và bực tức lên người anh...Cho tới khi em ngất lịm đi trong vòng tay của anh, và khi ấy em vẫn cảm thấy được có chút gì đó ấm áp lắm khế kháng sự sợ hãi qua trái tim của mình"

Cô yêu anh và anh cũng yêu cô, nhưng giữa hai con người vẫn tồn tại những vánh ngăn về cuộc sống hay cả về số phận. Anh tài năng, công việc và cuộc sống của anh đều ổn định. Còn với cô, cô chẳng có gì cả, thứ quý báu và gần gũi nhất trong cuộc đời cô là gia đình, thì cô đã mất tự bao giờ rồi. Hai con người, hai cuộc đời, hai số phận như hai mảnh màu sắc tối đối lập vậy. Và sẽ chẳng bao giờ có thể tới với nhau. Dù sức mạnh của tình yêu có ghê gớm tới đâu đi chăng nữa, nhưng An nghĩ rằng nó cũng chẳng bao giờ có thể xóa nhòa đi những khoảng cách, những vách ngăn đó.

"Con ổn chứ An, mẹ trông con rất mệt mỏi hay là con bị ốm?" Mẹ nhẹ nhàng đặt tay lên mái tóc An như ngày còn bé vậy. Khi đó An ngồi lặng thinh bên khung cửa sổ nhỏ.

"Con không sao đâu mẹ" An nhẹ nắm lấy bàn tay của mẹ

"Con đã quyết định chuyện sẽ đi cùng ba hay cùng mẹ chưa?"

"Con chưa nghĩ tới chuyện đó"

"Đi cùng ba, con sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn?"

"Tốt đẹp gì khi rời xa tất cả cả mẹ?"

Mẹ lặng im

"Mấy ngày hôm nay, không thấy con đi cùng anh chàng đó?" Mẹ lại hỏi

"Anh ấy bận rồi"

"Nếu như rời xa nơi đây, thì lòng con sẽ vương bận nhiều thứ lắm đó. Quyết

định luôn ở con. Con hiểu không? Ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào, con cũng đều có một sự lựa chọn.

Buổi tối ngày hôm đó, An chẳng tài nào ngủ được, những lời của mẹ cứ vang lên khe khẽ bên tai cô, khiến cô suy nghĩ nhiều lắm. Ba cũng nói chuyện với cô sau bữa cơm tối, ba đã nói rằng ba sẽ sắp đặt mọi chuyện. Cô không còn sự lựa chọn nào nữa.

Chuyện giữa hai người

An hẹn gặp Lâm vào một buổi chiều nắng, tại chính quán cà phê mà lần trước An ở đó làm việc. Ông chủ càng ngạc nhiên khi thấy An ngồi đó, nhưng ông ta làm ngơ như chẳng quen biết, cô cũng chẳng thêm quan tâm tới ông ta.

"Anh vẫn nhớ cái ngày mưa đó, anh chạy theo em" Lâm mỉm cười

"Cũng gần được hai tháng rồi còn gì, thời gian trôi qua nhanh thật đó"

"Sao hôm nay lại hẹn anh ra đây vậy?"

"Lâu ngày gặp anh mà, em trốn anh cũng gần một tuần rồi còn gì" An mỉm cười nói.

Lâm cười dịu dàng

"Ba mẹ em đã hoàn tất thủ tục ly hôn...Em sẽ theo ba"

"Vậy mẹ em sẽ đi đâu?"

"Không, mẹ vẫn ở lại đây, còn em...và ba sẽ ra đi" Phải khó khăn lắm, An mới nói ra được những điều đó

Lâm lặng im. Thời gian giữa hai người như bị đóng băng vậy, chẳng ai nói câu gì

"Em đã nghĩ kỹ chưa, khi đưa ra...quyết định này" Lâm lên tiếng

An chỉ gật đầu.

...

Lâm đưa An về tới tận cổng nhà cô

"Tuần sau em sẽ đi, anh nhớ giữ gìn nhé. Tạm biệt" Cô bước vào nhà

"Tạm biệt" Sau câu nói đó, An mất hút sau cánh cửa sơn màu trắng.

Lâm đứng trầm ngâm một lát, rồi anh ra về.

...

Chỉ như vậy thôi, sau cuộc nói chuyện, cuộc gặp gỡ ...sẽ là cuộc chia ly. Sự chia ly đến mau chóng quá khiến anh không thể nào chấp nhận được điều đó, anh cứ nghĩ rằng mình vẫn còn cơ hội, mình vẫn còn thời gian, để thổ lộ nỗi lòng

mình với cô ấy, để nói lời yêu với cô. Nhưng giờ đây mọi thứ đều trở nên vô nghĩa, mọi thứ đã trở nên muộn màng, dù anh nói lời yêu, dù anh nói yêu cô nhiều lắm, dù anh nói tình cảm của anh dành cho cô là mãnh liệt, là sâu đậm lắm thì cũng chẳng thể nào thay đổi được quyết định của cô. Phải chăng giờ đây, anh lại phải học cách quên cô đi, quên đi. Mãi mãi.

Để yêu một người đã là khó rồi, và để quên đi một người lại càng khó khăn hơn!

...

Chẳng bao giờ An là một cô gái mạnh mẽ và cứng rắn cả, khi màn đêm đen ngập ngựa trong đất trời, bao phiền muộn trong lòng như vỡ òa ra. Cô phải mạnh mẽ, phải khó khăn lắm mới gặp anh, mới dám đối diện với anh, mới dám nói ra những lời đó với anh. Cô biết rằng, anh sẽ buồn nhiều lắm, nhưng cuộc sống chẳng cho cô lựa chọn, cô lệ thuộc vào nó. Và giờ đây, giữa căn phòng nhỏ bé này cô cảm thấy lòng mình trống trải vô cùng, cô thấy mình cô đơn lắm. Những tháng ngày tiếp theo, cô sẽ sống thế nào khi sẽ phải rời xa nơi đây, vứt bỏ nơi đây và biến nó thành những hoài niệm, cô sẽ phải đi theo ba tới miền đất xa lạ, cô sẽ phải làm sao để quên được nơi này, để quên được hình bóng của anh.

Để yêu một người đã là khó rồi, và để quên đi một người lại càng khó khăn hơn!

Rồi cô lại bật khóc nức nở, bật khóc như những ngày trong mưa, bật khóc như khi ngã vào vòng tay anh vậy!

...

Lâm cũng không tiễn cô ra sân bay, mẹ cũng vậy. Cô nhìn thấy mẹ khóc nhiều lắm, khóc suốt cả đêm trước hôm cô đi.

An lặng lẽ bước vào trong xe, mặt cô buồn thiu. Khi chiếc xe chuyển bánh, cô nhìn thấy hình ảnh của mẹ nấp sau cánh cửa màu trắng, mẹ vẫn khóc.

Chiếc xe vẫn lăn bánh đều đều trên con đường chạy ra thẳng tới sân bay... Một nơi xa lạ đang chờ cô ở phía trước...

...

Khi đó ở trên một con đường... Có một người con trai

Anh chậm chậm bước đi trong nắng chiều nhạt nhòa, anh bước đi trên con đường mà lần đầu tiên anh gặp cô, rồi khi cô ngã vào vòng tay anh, nhớ tới khoảnh khắc đó, lòng anh lại đau thắt trăm lần. Anh nghĩ rằng chắc giờ này máy

bay cũng đã cất cánh rồi, cô ấy cũng đã đi rồi.

Anh lặng lẽ ngồi bên vệ đường, những cơn gió lạnh mùa khế thổi, cũng khiến anh cảm thấy lạnh lẽo, cô đơn và trống trải lắm...cái lạnh lẽo cứ miên man khắp da thịt anh...

Và nếu như...nếu như không có một bàn tay nhỏ nhắn đặt nhẹ lên vai anh, thì anh vẫn không thể nào nhận ra sự hiện hữu, sự hiện hữu của An...Và sự thật đó là An...cô đang đứng trước mặt anh...nguyên vẹn và hoàn hảo hơn bao giờ hết. An mỉm cười nhìn anh.

"Em...sao lại ở đây" Anh ngạc nhiên vô cùng

"Em xin lỗi"

"Chẳng phải em đã đi hay sao...anh thấy em trên xe của ba em"

"Đúng là như vậy, nhưng tới khi em chuẩn bị đi thật, thì em nhớ ra rằng vẫn nợ anh...một câu trả lời chẳng hạn" An lại cười

Lâm không nói gì nữa, hay do anh thấy mình hạnh phúc quá, anh ôm chầm lấy An như sợ rằng cô sẽ đi mất.

Sự thực là, khi ra tới sân bay, ba của An trông thấy cô rất buồn, ba nghĩ rằng cô vẫn còn vương bận nhiều điều, sự ra đi của cô theo ba cũng chỉ là một sự ép buộc mà thôi, dù ở nơi ở mới, có cuộc sống mới, cô cũng sẽ chẳng cảm thấy vui hơn. Ba nghĩ rằng, nên để cô chọn lựa, bởi trong mọi hoàn cảnh ai cũng có cho mình một sự chọn lựa. Rồi chẳng hiểu ba nghĩ gì, ba quay xe lại. Ba chở cô tới con đường này. Dĩ nhiên là ba vẫn chọn cách ra đi, nhưng cô nghĩ ba cũng phần nào cảm thấy an lòng khi nhìn thấy con gái mình hạnh phúc.

"Anh lại chở em về?"

"Về đâu?"

"Về đâu nữa, về nhà em chứ sao"

"Để làm gì?"

"Mẹ sẽ rất vui khi được gặp anh đó"

Lâm mỉm cười và An cũng vậy.

Cô nghĩ rằng mình và anh vẫn còn có thời gian để vun đắp, để hàn gắn, để yêu thương. Dù cuộc sống mai sau này có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, thì cô sẽ vẫn mãi yêu anh, mãi mãi bên cạnh anh!

Dù trong cuộc sống này có những ngày giông tố bão bùng...thì mình cứ bắt cháp...bắt cháp mọi thứ, mà bên nhau anh nhé...!

- Nguyên -

Hà Nội-30/3/2014

2.

GIỌT NẮNG BÊN THỀM

Thủy Tinh Verse

Viết cho cô bé tuổi trăng tròn đứng trước thềm nắng ngày xưa...

Cô bé ấy thường sang nhà tôi vào mỗi buổi sáng sớm, khi những giọt nắng vàng non bắt đầu buông trên bậc thềm nhỏ. Ngấp nghé bên chậu hoa quỳnh cô bé gọi tôi bằng giọng tinh nghịch:

- Thầy, thầy ơi, muộn giờ đi học rồi thầy ơi!
- Còn sớm mà muộn học gì cái con bé này, sao hôm nào cũng thích đi học sớm thế hả em!

Tôi đáp rồi dắt xe ra đèo em vào thị trấn, kẻ đi dạy người đi học.

Khi ấy tôi vừa tốt nghiệp sư phạm văn ở đại học sư phạm Huế và được phân công về trường cấp 3 ở quê công tác. Trường ở thị trấn cách nhà tôi khoảng 7 cây số. Nhà khá xa trường nên mẹ em nhờ tôi chở em đi học mỗi buổi sáng.

Từ ngày về quê dạy học, tôi chỉ có mỗi cô bé bên nhà làm bạn. Xóm xưa vắng giờ càng buồn hơn, bạn bè ngày xưa mỗi người một ngả, người đi lính, kẻ đi làm xa tận đâu tận đâu hết cả rồi. Người ta vì mưu sinh, vì không chấp nhận cuộc sống khốn khó nơi quê nghèo nên cứ phải mài miết tha hương cầu thực nơi xứ người, bỏ lại nơi xóm nhỏ bao nhiêu là nỗi nhớ, nỗi mong chờ. Ai cũng ra đi, chỉ có mỗi tôi là quay về. Tôi đã chọn nghề giáo để được nâng cánh ước mơ cho bao thế hệ tương lai, được góp phần xây dựng quê hương, được bên cạnh những người tôi yêu thương. Và cũng một phần vì tôi muốn tìm về cuộc sống yên bình, an nhiên nơi quê nhà.

Làm giáo viên công việc cũng nhàn rồi vậy nên ngoài thời gian dạy học ở trường, tối đến tôi còn dạy kèm thêm cho cô em bên nhà. Tuy là giáo viên ngữ văn, nhưng nhờ ngày xưa học lực của tôi cũng khá nên còn có thể giúp em học

những môn toán lý hóa và anh văn. Em là một cô gái thông minh, sáng dạ nên việc dạy học cho em cũng không mấy khó khăn. Cứ vậy, ngày qua ngày 2 đứa tôi càng thân nhau hơn, em quý tôi và tôi cũng rất mến em.

Theo đánh giá của tôi em là một cô bé khá dễ thương. À không! rất dễ thương. Tôi thích nhất là đôi mắt biết cười của em. Đôi mắt ấy đen huyền và long lanh như 2 giọt nước lại thêm hàng mi dài và cong vút với cái nhìn sâu vời vời càng làm cho nó thêm mỹ miều. Tất cả những gì thuộc về đôi mắt đó cứ như một tuyệt tác của tạo hóa. Nhiều lúc đang say sưa giảng bài cho em tôi lại bắt gặp đôi mắt ấy âu yếm nhìn tôi, lúc đó tự nhiên lòng tôi có một cảm giác nôn nao và trồi mẩn đến lạ. Sự nôn nao và trồi mẩn lạ lùng đó làm cho tôi có cảm tưởng như 2 người đang yêu nhìn vào mắt nhau, đang cố gắng thể hiện cho đối phương những cảm xúc yêu thương mãnh liệt mà người này đang dành cho người kia. Có những lúc bất chợt tôi lại muốn được là cái gì đó của em, cái gì đó chưa định hình vượt quá giới hạn hiện tại, nhưng nó đã nhanh chóng được tôi dập tắt đi.

Có một dạo tôi và em thường ngồi bên nhau dưới giàn mướp trước nhà, bà tôi trồng ngày xưa - được mẹ tôi chăm rất kỹ. Giàn mướp cứ cằn cù nở quanh năm. Đôi lúc ngắm những bông mướp vàng, tôi lại ngỡ như mình là thầy giáo Ngạn trong truyện Mắt biếc của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh, một câu chuyện tình buồn. Ngạn về làng dạy học trò rồi yêu Trà Long để quên đi tình yêu đơn phương mà mình đã dành cho Hà Lan - mẹ của Trà Long, người anh yêu từ thuở bé. Nhưng bỗng một ngày kia Ngạn nhận ra tình yêu anh dành cho Hà Lan vẫn nguyên vẹn, rồi cuộc đời Hà Lan vẫn là Hà Lan và Trà Long vẫn là Trà Long, Trà Long chẳng thể nào thay thế được mẹ nó trong trái tim Anh. Ngạn đã chọn cách bỏ đi, chọn cách cô đơn một mình mặc cho tình yêu mà Trà Long dành cho anh có sâu đậm đến đâu. Những lúc nhớ về câu chuyện đó lòng tôi lại buồn man mác, đã có lúc tôi tự hỏi mình: "Tôi là Ngạn vậy còn em là ai? Trà Long hay Hà Lan, người làm tôi hạnh phúc hay là kẻ bóp nát trái tim tôi?".

Một lần nọ, khi tôi đang ngồi dưới giàn hoa mướp nở rộ, mãi miết với những dòng suy nghĩ vẩn vơ "Tôi là Ngạn còn em là ai?" của mình, bất chợt em vỗ vai tôi tinh nghịch:

- Thầy đang nghĩ gì vậy?

Tôi nhìn em mỉm cười đáp.

- Nhìn những bông hoa mướp vàng này tự nhiên thầy lại nhớ tới truyện Mắt biếc của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh em à! em đã đọc truyện đó chưa?

- Chưa thầy ạ, chắc hay lắm, thầy kể cho em nghe đi! (Em nói giọng vui vỉnh).

Rồi tôi kể em nghe về câu chuyện Mắt biếc . Câu chuyện đó tôi đã đọc đi đọc lại cả chục lần đến thuộc lòng nên câu chữ cứ thế tụt ra khỏi miệng tôi một cách tự nhiên và trơn tru. Đang say sưa với những câu văn buồn thì từ bao giờ những giọt nước mắt đã lăn dài trên má em.

- Em sao vậy? Câu chuyện buồn quá hả em? (Tôi quay sang em mỉm cười).

Quệt đi những giọt nước mắt em thút thít.

- Em thấy thương anh Ngạn quá thầy ạ!

Tôi mỉm cười lau đi những giọt nước mắt còn vương trên khóe mi em :

- Vậy nếu cho em được chọn là Hà Lan hay Trà Long em sẽ chọn ai?

Em trầm ngâm một lúc rồi trả lời:

- Trà Long thầy ạ!

- Tại sao? chẳng phải là đến cuối cùng thì Trà Long vẫn bị Ngạn bỏ rơi đó sao? Tôi thắc mắc.

Em mỉm cười đáp:

- Dù có bị bỏ rơi nhưng Trà Long và Ngạn cũng đã từng là của nhau, đã từng dành tất cả tình yêu cho nhau. Trà Long là một cô gái mạnh mẽ em thích điều đó. Còn Hà Lan quá yếu đuối và mù quáng, cô ấy cứ mãi miết theo đuổi những thứ hư ảo mà không biết trân trọng những gì mình đang có, không biết quý trọng mối chân tình của Ngạn.

- Cảm ơn em!

Tôi đáp, lòng ngập tràn hạnh phúc.

- Cảm ơn gì hả thầy? (em hỏi tôi bằng giọng thắc mắc).

Tôi không trả lời, chỉ mỉm cười rồi đứng dậy, mặc cho dấu chấm hỏi to tướng đang hiện lên trong đầu em. "Cảm ơn em!" chắc có lẽ em không thể nào hiểu ý của tôi. Tôi cảm ơn em vì em đã chọn Trà Long, người làm Ngạn và cũng là tôi lúc này hạnh phúc. Tôi tin vào điều đó, tôi tin em sẽ là cô gái mang lại hạnh phúc cho tôi. Và cũng ngay vào lúc đó, tôi nhận ra rằng mình đã yêu em, yêu em từ rất lâu rồi, cô em gái hàng xóm tuổi trăng tròn của tôi.

Thời gian cứ thế trôi qua thật mau. Mùa hạ năm ấy rồi cũng sang, mang tuổi học trò của em đi mất. Mỗi lần hè về, nhìn từng lớp học sinh rời mái trường lòng tôi lại cảm thấy buồn man mác. Tôi bồi hồi nhớ về tuổi học trò, nhớ ngày học

cuối cùng của mình, ngày hôm ấy tôi đã khóc, lớp tôi đứa nào cũng khóc. Chúng tôi khóc cho tuổi hồn nhiên, những ngày tháng tươi đẹp yên bình nhất của cuộc đời đã hết, khóc cho cái ngày chia tay, chấm hết tuổi học trò, sẽ không bao giờ còn gặp lại nữa. 3 năm cấp 3 quá thực rất nhanh, nó nhanh như một giấc mơ vậy. Cũng như tôi ngày xưa, buổi học cuối cùng ngày hôm ấy của con bé cũng chạng chứa nước mắt. Lúc tôi chở em về, ngồi sau lưng tôi mà em cứ rưng rức mãi không thôi. Thời gian thật quá vô tình, dù con người ta có cố gắng trân trọng nhau đến đâu đi nữa cũng không thể tránh khỏi những phút giây đọng đầy buồn nhớ và nuối tiếc.

Rồi tháng sáu mùa thi cũng đi qua. Em lại sắp bước vào kỳ thi đại học căng thẳng. Em cũng muốn trở thành một giáo viên, muốn được trở về với xóm nhỏ như tôi. Tôi vui lắm! Tôi đã thức cùng em suốt những đêm dài ôn thi, chuẩn bị thật kỹ càng cho kỳ thi đại học. Và rồi mọi nỗ lực của tôi và em cũng có kết quả, em đỗ vào khoa ngữ văn, đại học sư phạm Huế.

Từ ngày biết tin em đỗ đại học, tôi vui nhưng cũng thật buồn. Buồn vì thời gian sắp tới tôi sẽ phải xa em. Trước nay có em bên cạnh, đưa đón em đi học, dạy em học mỗi buổi tối quen rồi, giờ cuộc sống tôi bỗng nhiên lại vắng em, chắc chắn là tôi sẽ rất buồn. Nhưng đó chưa phải là điều làm tôi buồn nhất. Lòng tôi buồn náo ruột mỗi khi nghĩ đến tình yêu của tôi dành cho em, chưa một lần được nói ra. Nhiều đêm tôi cứ trằn trọc, chẳng biết là em có thương tôi không?!

Một ngày nọ, tôi lại ngồi dưới giàn mướp vàng, lại ôm đàn guitar hát vu vơ những tình khúc buồn và nghĩ đến "nỗi sầu" của tôi. Em sang chơi nhà tôi, thấy tôi đang say sưa ngân nga ca khúc Cô gái giềng của Hoàng Quý, em vỗ vai tôi giọng tình nghịch:

- Thầy đang hát về em đấy à, ý đồ gì đây? hì hì. Nói rồi em ngồi xuống bên cạnh tôi.

- Thầy hát tiếp cho em nghe đi!

Em lay lay cánh tay tôi vời vỉnh.

Đàn tôi lại ngân nga những giai điệu buồn bã của ca khúc Phượng hồng.

- Thầy hát hay mà buồn quá. Nhiều khi em thấy thầy thật giống với thầy Ngạn trong truyện Mắt biếc quá. Em âu yếm nhìn tôi.

Cảm giác xao xuyến lạ lùng lại trào dâng trong lòng tôi. Bất giác tôi nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của em thủ thỉ:

- Em à! mỗi lần ngồi dưới giàn mướp này, ôm ghita hát những ca khúc buồn,

thầy lại nghĩ đến một cô bé, người mà thầy yêu rất nhiều, nhưng thầy không biết là cô bé đó có yêu thầy không nữa?! Thầy giống Ngân lắm phải không em, vừa ngốc, vừa si tình? Yêu mà không dám nói.

Em nhìn tôi, đôi mắt long lanh.

- Không đâu thầy, em chắc chắn là cô bé đó cũng thích thầy rất là nhiều.

Tôi nhìn thẳng vào mắt em, tay tôi siết chặt đôi tay nhỏ nhắn của em hơn.

- Thầy cũng tin là như vậy. Cảm ơn em!

Em vẫn nhìn tôi với đôi mắt long lanh đó, khẽ nói.

- Thầy thật ngốc!

Tôi không nói gì thêm nữa, chỉ nhìn em mỉm cười rồi lại ôm đàn ngân nga ca khúc Niệm khúc cuối của Ngô Thụy Miên.

*"Dù cho mưa tôi xin đưa em đến cuối cuộc đời
Dù cho mây hay cho bão tố có kéo qua đây
Dù có gió, có gió lạnh đây, có tuyết bùn lầy
Có lá buồn gầy, dù sao, dù sao đi nữa tôi vẫn yêu em
Dựa vai nhau cho nhau yên vui ấm áp cuộc đời
Tìm môi nhau, cho nhau rã nát, rã nát tìm đau
Vừa đôi tay, ước muốn từ đây,
Tóc rối bạc màu vết dấu tình sầu
Nhìn em, nhìn em giây phút, muốn nói yêu em*

....

*Dù mai đây ai đưa em đi đến cuối cuộc đời
Dù cho em, em đang tâm xé, xé nát tim tôi
Dù có ước, có ước ngàn lời, có trách một đời
Cũng đã muộn rồi Tình ơi! dù sao đi nữa xin vẫn yêu em"*

Em khẽ gục đầu mình vào vai tôi, chắc em hiểu lòng tôi. Trên kia những cánh hoa mướp vẫn cứ khoe sắc vàng tươi giữa nền lá xanh biếc, dưới đây có 2 người đang yêu, cứ mãi e ngại, chẳng dám nói ra những tình cảm chôn giấu của mình chỉ biết mượn lời ca khúc để nói hộ lòng nhau. Cũng từ ngày em đã gọi tôi bằng từ anh gần gũi thay cho từ thầy xa cách.

Thời gian trôi qua thật mau, ngày em lên đường nhập học rồi cũng đã tới. Tôi còn nhớ như in cái ngày ấy. Một buổi sáng đầu mùa thu, nắng giáng vàng lên con đường làng dài ngoằng quen thuộc, tôi tiễn hai cha con em ra đường lộ để bắt kịp chuyến xe liên tỉnh ra TP Huế - chuyến xe tôi đã bao lần ngồi trên đó suốt

những năm tháng sinh viên. Đôi chân hai chúng tôi đi bên nhau nặng trĩu. Nặng trĩu vì mớ hành lý lênh kênh và cũng trĩu nặng vì nỗi buồn ngày chia tay.

Lúc chia tay em đã nắm chặt lấy tay tôi và nói.

- Anh có thích em không?

Ngay lúc đó, cả vùng không gian trước mắt tôi như mờ đi, một mớ cảm xúc hỗn độn đến với tôi, phải mất đến hàng mấy giây ý nghĩa của câu hỏi mới ngấm được vào trong đầu tôi. Tôi không nghĩ em lại hỏi tôi một câu như vậy trong lúc này.

- Có, anh thích em nhiều lắm!

Tôi xao xuyến đáp, lòng ngập tràn yêu thương.

- Em biết là anh thích em. Em cứ chờ mãi, sao anh không ngỏ lời với em? Thật sự em cũng thích anh rất là nhiều. Anh hứa với em đi! hứa là anh sẽ chờ em có được không?

Em nhìn tôi, đôi mắt long lanh ngấn lệ.

Con tim tôi như đang cựa quậy trong lồng ngực trước những lời nói quá đôi chân thành của em, tôi cảm nhận một dòng suối bằng kem đang chảy qua lòng mình. Tôi choàng tay ôm em vào lòng, nghe hồn ngập tràn hạnh phúc. Tôi thủ thỉ:

- Anh cũng sẽ nhớ em lắm! Anh hứa, nhất định anh sẽ chờ em. Anh thật có lỗi, anh xin lỗi, chỉ vì anh rụt rè nên đã để em đợi quá lâu.

Em ôm chặt tôi hơn. Những giọt nước mắt đầu lăn dài trên má em, làm thấm ướt cả vùng ngực áo tôi.

- Bốn năm đại học rồi sẽ qua nhanh thôi. Rồi em sẽ lại về với anh. Em hứa em sẽ luôn nhớ về anh!

Tôi cúi xuống quệt đi những giọt nước mắt còn vương trên khóe mi của em, mỉm cười gật đầu.

Vậy là em đã ngỏ lời trước, em đã chọn cho 2 đứa tôi một tình yêu xa. Tôi còn nhớ ngày xưa cô giáo tôi từng nói " Khi yêu xa, nếu tình yêu không đủ lớn thì kết quả nhận được chỉ là sự chia ly. Còn khi tình yêu đã đông đầy, thì khoảng cách càng làm cho tình yêu thêm sâu đậm.". Tôi đã nghĩ là mình sẽ cố chôn giấu tình cảm của mình, sẽ phải rất lâu về sau này tôi mới nói yêu em, ít nhất là ngày em ra trường. Bởi vì tôi không muốn em cô đơn, không muốn em tủi thân nhớ về tôi mỗi khi nhìn thấy người ta tay trong tay ở nơi xứ người. Yêu xa, luôn mang theo những cảm giác nhớ nhung, bức rứt đến nhói lòng - thứ cảm giác làm người ta cứ

hoài lo lắng. Một loại tình yêu mà chẳng mấy ai muốn trải qua.

Phút chia tay bịn rịn ấy sao trôi qua nhanh quá, chuyến xe liên tỉnh cũng đã tới, 2 đứa tôi phải xa nhau rồi. Tôi đứng một mình, lặng nhìn theo chuyến xe mang người con gái tôi yêu thương đi xa, xa dần rồi mất hút vào trong hư không. Tôi chợt thấy lòng mình trống vắng đến tê dại. Chắc là lúc đó những giọt nước mắt cũng đang lăn dài trên má em rồi. Những giọt nước mắt kia ơi, xin mi đừng rơi nhiều nhé, đừng làm người ta yêu phải buồn buồn nữa.

Những cánh thư cứ thế cứ được đều đặn gửi trao nhau, trong thư biết bao nhiêu là lời thương, lời nhớ và cả những lời hứa hẹn. Quãng thời gian ấy tôi đã nhớ em rất nhiều. Rồi bỗng nhiên, bỗng đi một thời gian những cánh thư tay của em không còn được gửi về tôi đều đặn mỗi tuần như trước nữa. Tôi cảm thấy lòng mình lo lắng thật nhiều, có chuyện gì đã xảy ra với em ư?

Một buổi sáng nọ, mẹ em sang nhà tôi, báo tin dữ. Trong nước mắt, bà nói: "Em Thảo nó bị ung thư máu rồi cháu ạ, nó bệnh mà cứ giấu nhem, đến khi vào bệnh viện thì đã quá trễ rồi. Cháu ra Huế thăm nó liền đi, kéo không còn kịp nữa rồi!". Trời ơi! Chuyện gì xảy đến với tôi thế này, người tôi yêu sắp chết rồi ư? Cả thế giới như đang sụp đổ trước mắt tôi. Tôi không tin vào tai mình, tôi ngồi phịch xuống như người đã chết. Tôi đau đớn, kêu gào trong tuyệt vọng. Tại sao, tại sao căn bệnh quái ác đó lại đến với em. Ông trời ơi! sao ông lại quá bất công như vậy!

Ngay hôm đó tôi và mẹ em bắt chuyến xe liên tỉnh ra thành phố Huế. Thành phố hôm ấy mưa thật nhiều. Thành phố buồn, mưa buồn, lòng người càng náo nức hơn. Khi tôi đến, em đã yếu lắm rồi. Em mở mắt nhìn tôi, đôi môi tái nhợt, khô nẻ hé ra một nụ cười yếu ớt. Tôi áp đôi bàn tay bé bỏng của em lên má, thì thầm gọi tên em mãi không thôi.

Tôi đã ở bên em suốt những ngày cuối cùng. Em bỏ tôi đi vào một buổi chiều mưa rơi rả rích khắp thành phố Huế. Tôi còn nhớ như in buổi chiều hôm ấy, em đòi tôi kể cho em nghe câu chuyện Mắt Biếc. Rồi Bỗng nhiên một giây lâu sau, khi tôi đang say sưa kể chuyện, em nói với tôi bằng giọng thì thào và yếu ớt: "Anh ơi! em mệt rồi, có lẽ là em phải ngủ một lúc đây..." nói rồi đôi mắt em khép dần, khép dần như chìm vào trong giấc ngủ, bàn tay bé nhỏ lạnh ngắt của em vẫn nằm trong lòng bàn tay tôi và từ đó em đã không bao giờ thức dậy nữa.

Chiều hôm đó tôi đã tìm thấy một mẫu giấy dưới gối của em. Có lẽ em sợ

rằng, lúc ra đi, em sẽ không thể nói được điều gì với tôi nên em đã để lại nó cho tôi. Trên mẩu giấy viết một dòng chữ xanh với nét bút yếu ớt "Anh à, được yêu anh, được ở bên anh đến những phút giây cuối cùng của cuộc đời em, đối với em là một niềm hạnh phúc, cảm ơn anh. Anh đừng buồn nhiều nhé. Hứa với em là anh phải sống tốt nghe anh... Em mãi yêu anh.". Cầm tờ giấy trên tay mà tôi không cầm được nước mắt, lòng tôi ngậm ngùi, xót xa quá đỗi. Con đường em đi sao quá ngắn, còn đâu ước mơ trở thành cô giáo, còn đâu những dòng thư tay hứa hẹn đủ điều,... Còn đâu, còn đâu nữa, tình yêu của tôi. Tất cả đã tan vào khói mây cả rồi sao?... Ngày hôm đó em đã ra đi mãi mãi, để lại mình tôi giữa thành phố mùa thu mưa tí tách rơi!

*"Chiều nay thu chết phải không em
Hoàng hôn không nắng, lá rơi thêm
Hoa trắng tiễn đưa người viễn xứ
Lòng tôi nức nở hạt lệ dư
Thu chết rồi em, hết rồi em
Hồn thu theo gió khuất sau đồi
Ngõ xưa hoang vắng mây giăng lối
Hiên phòng lạc lõng nỗi niềm tôi
Chiều nay tôi khóc nỗi phân ly
Một đống tro tàn tiễn người đi
Đốt những dòng thư, câu tình tự
Đốt bóng hình em, bóng hình thu"
(Thu chết)*

Đã nhiều năm trôi qua rồi...nhưng tôi vẫn nhớ em, nhớ giọng nói của em, nhớ mỗi khi em cười, nhớ những lần chúng tôi ngồi bên nhau dưới giàn hoa mướp vàng. Những kỷ niệm đã khắc sâu vào tiềm thức của tôi, chẳng thể nào quên được nữa. Đã có những đêm tôi thức trắng chỉ để nhìn em qua tấm ảnh cũ, để nghe đi nghe lại giọng nói của em văng vẳng bên tai từ miền ký ức xa xôi vọng về. Nhưng rồi thời gian cũng làm cho nỗi đau người ngoại phần nào, tôi nhận ra mình vẫn phải tiếp tục sống, phải sống tốt vì em, vì tôi và vì những người thân thương còn lại của chúng tôi.

Sáng nay chậu quỳnh trước thềm nắng lại ra hoa. Tôi lại nhớ lại hình dáng em năm nào, em đứng nơi đó vào những buổi sáng tinh khôi, lúc những giọt nắng vàng non buông xuống bậc thềm nhỏ. Tôi nghe như tiếng em gọi tôi năm xưa

như còn văng vẳng bên tai mình. Tôi mỉm cười thì thào vào hư không "Em có cùng những giọt nắng vàng non về thăm anh đó không cô bé?".

Đoàn Nguyên

3.4.2017

Tái bút: Bạn đọc thân mến à! Tôi không biết giữa sự sống và cái chết thì điều gì sẽ khiến chúng ta đau đớn hơn, bởi nếu người chết chỉ trải qua duy nhất một lần đau về thể xác thì người sống phải mất rất nhiều thời gian để vượt qua nỗi ám ảnh của sự chia lìa. Sẽ thật khó để có thể chấp nhận, thật khó để vượt qua nỗi nhớ những rồi vết thương, nỗi mất mát là tốt cùng nhất, chỉ có thời gian mới có thể xoa dịu được. Hãy coi sự mất mát ấy là điểm dừng mang tên Hạnh Phúc và tiếp tục sống tốt vì cuộc đời của cả người kia bạn nhé!...

3.

MỘT NGÀY ĐẦU ĐÔNG

DTX

Beng..... Beng..... Beng.....

Bên tai tôi, tiếng chuông nhà thờ đang vang lên, một âm điệu nghe thật thân thuộc, mà cũng thật xa cách đến kì lạ.

Xung quanh, mọi người đang cười nói rất vui vẻ, không khí thật náo nhiệt làm sao, có lẽ hôm nay là lễ cưới của một ai đó rồi, mà tại sao tôi lại có mặt tại nơi đây vậy chứ?

Chưa kịp lấy một giây để suy nghĩ về vấn đề đó, tôi đã phải theo chân đám đông vào bên trong nhà thờ rồi. Mọi người đã tự lấy cho mình một chỗ rồi và tôi cũng thế, chú rể thì cũng đã ở đúng chỗ cần nên ở rồi, và tất cả chỉ đang chờ đợi 1 nhân vật quan trọng nữa để tiến hành buổi lễ. Cánh cửa lại mở một lần nữa, ánh sáng tràn vào khắp cả căn phòng, lan tỏa đến từng góc ngách một. Theo chân những tia sáng chói lóa và lấp lánh đó, cô dâu bước đến cùng chiếc váy cưới trắng như tuyết, thướt tha và óng ánh. Ánh sáng và cô, trong giây phút đó, như được hòa lại làm một với nhau, thật tuyệt vời, tôi cứ ngỡ như mình vừa được thấy một thiên thần đang giáng trần vậy.

Cô bước từng bước về phía trước, tất cả mọi người trong kháng phòng đều đứng dậy và nhìn về phía cô. Phía sau tấm vải trắng phủ trên đầu, là một gương mặt xinh đẹp và dịu dàng, và với nụ cười của cô, ta có thể cảm nhận ngay được hai từ “hạnh phúc” khi chỉ vừa chợt bắt gặp. Trông cô ấy thật tuyệt vời làm sao. Nhưng sao, dáng dấp ấy, gương mặt ấy, nụ cười ấy, lại có cảm giác quá đỗi quen thuộc với tôi đến vậy. Tôi cố gắng căng mắt mình ra để nhìn cho thật kỹ tất cả về cô, và nỗi bàng hoàng cũng đến từ cái nhìn đó của tôi. “Em, thì ra chính là em sao? Vậy hôm nay là lễ cưới của em sao? Tại sao lại như vậy? Tại sao lại là em và tại sao lại là ngày hôm nay chứ?” – Hàng trăm những câu hỏi cứ vang mãi lên trong đầu

của tôi khi chứng kiến người mình yêu thương đang mặc chiếc váy cưới và người đang đợi cô ấy ở nơi cuối đoạn đường này lại không phải là tôi.

Tôi bàng hoàng, kinh hãi, tôi có cảm giác mình đang rơi vào một hố sâu, cứ rơi, rơi mãi. Đôi chân tôi không còn chịu nổi sức nặng này nữa, tôi ngồi phịch xuống ghế khi chứng kiến nụ cười của 2 người họ trao nhau. Tôi phải làm gì đây, ngay lúc này tôi phải làm gì đây, cứ mãi đắm chìm trong những suy nghĩ rối rắm đó, tôi chợt nhận ra đôi mắt mình đã nhắm lại khi mà miệng tôi đã mẫn chát những giọt nước mắt rồi. Tôi khóc ư? Tại sao tôi lại khóc trước nhiều người như thế này? Và lại khóc trong một ngày vui vẻ như thế này? Tôi cố lấy tay lau đi hết những giọt lệ để hy vọng là mọi người không ai thấy điều không nên này, nhưng có lẽ tôi đã lo lắng đến thái quá rồi, thật sự thì chẳng có ai đang chú ý đến tôi cả, tất cả đều đang tập trung hoàn toàn về phía hai người họ rồi. Sự tập trung đó cao đến độ tôi có cảm giác là mình là một người thừa mứa trong tất cả mọi người đang ở trong đây vậy, không ai quan tâm đến tôi ư? Không ai thèm để mắt đến tôi ư? Thậm chí là một người đang khóc sụt sùi như thế này ư? Tôi co rụt người lại và cảm thấy sự cô đơn đã bao phủ hết cả con người mình rồi, cả bên trong lẫn bên ngoài, đây có lẽ chính là cảm giác tột cùng của sự cô đơn.

Tôi co rụt người lại và chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình. Tôi không còn nghe và cũng chẳng mong muốn nghe hay thấy điều gì nữa hết cả. Nhưng rồi bỗng có một lời nói vang vọng đến bên tai của tôi, “Tôi xin hỏi ở đây có ai phản đối việc thành hôn của đôi trai gái này hay không, hãy nói ra điều đó hoặc im lặng mãi mãi”. Ngay lúc đó một tia sáng hy vọng chợt lóe lên trong đầu tôi, có thể đây chính là cơ hội cuối cùng của tôi để có thể lại có được cô ấy như ngày xưa. Không cần suy nghĩ lấy một giây, ngay tức khắc tôi ngẩng đầu lên và sẵn sàng để đứng lên để nói câu phản đối. Nhưng chợt nhận thấy ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng này đều đang hướng mắt về tôi; tất cả khách mời, phụ dâu, phụ rể, cha xứ và cả 2 người họ nữa, họ đang trừng trừng nhìn vào tôi. Tôi... tôi... tôi phải làm gì đây? Tôi sẽ nói thành lời hay sẽ im lặng như vậy mãi mãi! Tôi bán loạn không biết nên làm gì và người tôi cứ run mãi; rồi cặp mắt tôi dè dặt nhìn ra xung quanh, nhìn những đôi mắt nghiêm nghị và đỏ thầu đó, thì hai từ “từ bỏ” đã xuất hiện trong đầu của tôi rồi. Nhưng, khi đôi đưa mắt nhìn về phía em, nhìn về đôi mắt đó, nhìn về gương mặt đó, tôi thật sự đã biết rằng mình cần phải làm gì. Tôi vụt đứng dậy ngay tức khắc, nhưng...tôi...không thể thốt nổi lên một lời nào cả, tôi cố gắng, thật sự cố gắng đến hết cả sức của mình để nói một điều gì đó, thậm chí là cả

việc hét lên cũng không được. Tiếng nói của tôi, âm thanh của tôi dường như đã không còn tồn tại ngay lúc này nữa rồi. Tôi đứng lặng im nhìn em, và nghe “Tôi xin tuyên bố chàng trai này và cô gái này chính thức trở thành vợ chồng”. Tôi ngồi phịch xuống ghế và thần thờ, còn tất cả mọi người cùng đứng lên và vỗ tay chúc mừng; tôi gục xuống rồi úp mặt vào lòng bàn tay. Dù trong tiếng hò reo đầy phấn khích của những vị khách, thì vẫn văng vẳng bên tai của tôi là câu nói “Con có thể hôn cô dâu của mình được rồi” . Tôi không dám, thật sự không dám ngẩng đầu của mình lên để chứng kiến cảnh đó nữa, tôi chỉ biết úp mặt mình vào bàn tay và lặng đi.

Ông trời ơi! Tại sao, ông lại đối xử với con như vậy? Tại sao vậy? Ông hãy trả lời cho con biết đi! Linh hồn tôi và cả những suy nghĩ trong đầu của tôi hiện giờ như đang gào thét lên những câu nói, những câu hỏi như điên như dại. Đây chắc không còn là đám cưới của em nữa rồi, mà đây chính là địa ngục của tôi.

Khi cả thể xác và linh hồn tôi đang dần chìm sâu vào trong khoảng không sâu thẳm, thì bỗng ngay lúc đó tôi chợt nghe được tiếng của ai đó đang gọi tên mình “anh Đông ơi!” , tiếng nói đó nghe thân thuộc làm sao, “anh có nghe em gọi không vậy anh Đông” ; đó...thì ra đó chính là tiếng gọi của em. Tại tôi có đang nghe lầm không? Một tia sáng, một tia sáng của sự hy vọng, ngay lúc này đang soi rọi vào trong khoảng không u tối của tâm hồn tôi. Ánh sáng đó đang dẫn lối cho tôi bước ra khỏi những khổ đau của chính mình; tôi ngẩng đầu lên và nhìn về phía em với đôi mắt của một người vừa mất đi hết tất cả những gì quý giá nhất của cuộc đời mình nhưng cuối cùng lại có được một cơ hội để tìm lại những điều quý giá đó. Em nhìn tôi và nói : “Anh Đông à, thật sự, em... em vẫn còn yêu anh rất nhiều! Chúng mình hãy quay lại với nhau như ngày xưa vậy, được không anh? Tôi nín lặng, tôi đang vỡ òa trong niềm vui và hạnh phúc khi nghe được điều em nói, vì đó cũng chính là điều mà tôi đã mong ước từ bấy lâu nay. “Được, được chứ em!” – giọng tôi run run như sắp vỡ òa – không gian xung quanh, ngay lúc đó, chẳng còn bóng dáng của một ai nữa, mọi thứ đang dần tan biến mất chỉ còn lại hai chúng tôi, hai con người đang đắm chìm trong tình yêu và niềm hạnh phúc.

Lấy hết sức của mình, tôi chạy đến bên em thật nhanh, để có thể một lần nữa được ôm em vào lòng, được có em trong vòng tay mình. Nhưng bỗng nhiên, mọi thứ xung quanh dần trắng xóa đi, còn khoảng cách của hai chúng tôi ngày càng xa hơn. Tôi cố gắng chạy, chạy mãi, nhưng càng cố gắng chạy bao nhiêu thì khoảng cách lại càng xa hơn. Tôi đưa bàn tay mình ra để cố với lấy hình ảnh của em trước

mắt mình, nhưng mọi thứ cứ xa đi, xa mãi đi, dần biến mất trong hư vô. Tôi chỉ còn có thể gào lên trong vô vọng những tiếng xót xa : “Thu ơi! Anh yêu em”.

Và rồi tất cả chìm vào trong bóng tối.

Chợt tỉnh giấc, tôi ngồi bật dậy, những giọt nước mắt đang đầm đìa phía trên gò má của tôi. Tôi đưa mắt mình nhìn ra cửa sổ, những tia nắng của ngày mới đã bắt đầu chiếu sáng lên ô cửa kính, tiếng gió xào xạt bên những lá cây và tiếng chim ríu rít như đang chào đón một ngày mới lại bắt đầu. Mơ, tất cả chỉ là mơ mà thôi, một giấc mơ thật quá đớn đau và xót xa cho chính tôi.

Tôi đưa mắt về bàn làm việc của mình, một tấm thiệp mời được đặt cạnh sổ lịch. “Đã tháng 10 rồi ư, vậy là đã 1 tháng trôi qua rồi à?”. Những cơn gió lạnh đầu đông đang thổi qua cửa sổ như muốn nói với tôi rằng : “Mùa Thu đã qua rồi!”.

4.

KHOẢNH KHẮC - MÌNH TÔI

Hàz Haz Haz Ház Ház...

Tôi đang ngân nga theo giai điệu của một bài nhạc, một bài nhạc tuyệt vời, mặc dù giai điệu của nó lại chẳng hề vui một chút nào, nó giống như một tiếng thở dài của một con người cô đơn giữa thế giới này, hòa vào trong cơn mưa tĩnh lặng vậy. "Kiss The Rain" đã luôn là một bài hát yêu thích trong list nhạc của tôi, một list nhạc lúc nào cũng chỉ mang mỗi một màu sắc buồn và ảm đạm. Tôi chẳng biết vì sao mình lại thích những bản nhạc buồn nhiều đến vậy, có phải vì cuộc đời tôi luôn là một nốt nhạc trầm nên những bản nhạc buồn cứ thế, cứ len lỏi vào trái tim tôi, con người tôi và chiếm trọn hết tất cả, hay chỉ vì tôi đã nghe quá nhiều bản nhạc buồn mà cuộc sống của tôi lúc nào cũng chỉ mang những điều đượm buồn và tiếc nuối ?

Bên tai tôi, giai điệu của bài hát vẫn du dương, còn tôi thì vẫn đang nhắm mắt mình lại để cảm nhận từng khoảnh khắc hình ảnh thật đẹp nhưng cũng thật buồn mà bài hát mang lại. Chợt tôi mở đôi mắt mình ra và ngẩng nhìn bầu trời; trời lúc này đã nhạt nắng, những tia nắng cuối cùng đang dần phai đi để lộ ra cả một bầu trời trong xanh phẳng lặng, những áng mây cứ thảnh thơi trôi với những hình ảnh thật ngộ nghĩnh, còn nơi phía cuối chân trời, nơi mà mặt trời đang dần buông xuống ấy, những tia sáng mạnh mẽ nhất còn lại hắt lên nền trời và những đám mây tạo nên một "ráng chiều" ở nơi cuối trời thật tuyệt làm sao.

Khung trời thật đẹp của buổi chiều tà và giai điệu buồn du dương của bài nhạc đã làm cho những ký ức xưa cũ trong tôi chợt sống lại một cách mạnh mẽ. Ký ức về chuyện tình của tôi và em, ký ức về một mối tình đơn phương nho nhỏ của tôi...

Từng làn gió nhẹ lướt thoáng qua mái tóc tôi, nhẹ nhàng từng chút một, cuốn tôi trở lại những ngày tháng mà khi vẫn còn có em ở trong cuộc đời mình...

Đó là một buổi chiều nhạt nắng, thời gian đang trôi dần về cuối một ngày, chiếc đồng hồ trong lớp loay hoay cũng đã điểm đến lúc 5 giờ rồi, lúc tiết học kết thúc. Thầy đóng quyển sách trên tay lại và "chúng ta tạm dừng ở đây các em nhé", những người khác cũng nhanh tay cất dọn sách vở vào cặp và nhanh chân bước ra khỏi lớp. Còn tôi, vẫn như thường ngày, vẫn thói quen ấy, vẫn là người cuối cùng bước ra khỏi cửa lớp học. Một lúc sau, khi mà tất cả mọi người đã rời lớp, tôi cất dụng cụ của mình vào cặp, đứng dậy và chuẩn bị bước ra về thì bỗng nhiên có một giọng nói của ai đó vang lên – "Này, hôm nay không đợi về nữa à?" - tôi dừng lại một giây, "vẫn còn có ai đó khác ở trong lớp nữa sao?", tôi quay đầu nhìn lại một cách đầy ngạc nhiên, khi cách sau tôi một vài bàn vẫn còn đó một người con gái.

Những vệt nắng nhợt nhạt cuối ngày xuyên qua từng khung cửa sổ, làm ánh lên một gương mặt xinh đẹp của thiếu nữ tuổi đôi mươi, hòa cùng với một mái tóc ngang vai bồng bềnh đang vui đùa theo từng làn gió nhẹ, cô ấy khẽ đưa đôi mắt long lanh của mình nhìn về phía tôi và nở nụ cười thật dịu dàng. Những điều đó, đã làm cho tất cả các giác quan của tôi đắm chìm vào trong khung cảnh ấy, khoảnh khắc ấy. Tôi lặng người đi trong khoảnh khắc tuyệt vời đó, thời gian dường như cũng dừng lại hẳn, chỉ vài giây vô tận đó thôi mà sau này đã làm tất cả mọi thứ trong đời tôi thay đổi rất nhiều.

"Đợi.....đợi ai vậy ?" - tôi cất giọng đáp lại câu hỏi của cô ấy. Cô không đáp lại tôi bằng một lời nào cả, cô ấy chỉ nhẹ nhàng vuốt mái tóc thướt tha đó, nhìn tôi và đôi môi khẽ thì thầm một điều gì đó với tôi mà lúc bấy giờ tôi không cách nào có thể nhận ra ngay được.

"Cũng trễ rồi, chúng ta về thôi nào anh bạn" - cô đứng hẳn dậy và nhanh chân bước về phía tôi. Càng lại gần, tôi càng thấy cô ấy thật dễ thương, thật đáng yêu, giọng nói cũng có đôi chút nghịch ngợm nữa. Một cô gái thật dễ mến nhỉ !

Con đường về nhà hôm nay dường như đã khác hẳn đi rồi, không còn chỉ một mình tôi độc bước nữa, mà còn có một người con gái cùng song hành. Một cảm giác thật kỳ lạ, một cảm giác mà từ trước đến nay tôi chưa bao giờ cảm nhận được. Con đường từ lớp học đến bãi đỗ xe không xa lắm, dù cả hai người đi bên nhau tuy không nói một điều gì cả nhưng trong thâm tâm mình, tôi muốn đoạn đường này hãy dài ra thêm nữa, để tôi có thêm thời gian được cùng sánh bước với cô ấy...

"À đã đến nhà xe rồi, cảm ơn bạn đã đi về cùng với mình hôm nay, ngày mai

gặp lại nhé, anh bạn." - cô ấy nói vài lời với tôi trước khi bước vào bên trong bãi đỗ xe.

"Uhm, ngày mai gặp lại, chào bạn." - đáp lại lời cô ấy, rồi tôi vòng ra phía sau, bên kia của bãi đỗ. Từ từ, tôi dẫn chiếc xe của mình ra ngoài nơi kiểm tra phiếu, còn ánh mắt của tôi vẫn dán vào người con gái đang ở phía trước đó. Vóc dáng ấy, mái tóc ấy, nụ cười ấy và đôi mắt ấy, chắc đây sẽ là một kỷ niệm khó quên trong đời tôi mất thôi - tôi khẽ mỉm cười với chính mình cùng những suy nghĩ vu vơ đó.

Khi đặt chân về đến nhà thì trời cũng đã sập tối, tôi để cặp cạnh một góc như mọi khi, soạn lấy cho mình một bộ đồ rồi bước vào phòng tắm. Tôi nhìn vào gương rồi tự mỉm cười khi nghĩ lại khoảng thời gian vào lúc ban chiều ấy, tôi chợt nhớ lại lúc mà cô ấy thì thầm điều gì đó, và cố nhớ lại cách mà đôi môi cô ấy chuyển động; "Đ..ời, đời...à hình như chữ đầu tiên là chữ đời, còn hai từ phía sau nếu theo khẩu hình miệng đó thì chắc là : tui nè". "Đời tui nè" chẳng lẽ đó là lời mà cô ấy muốn nói với tôi ư? Chà chà, lại suy nghĩ những chuyện tào lao nữa rồi, tôi bật cười và mở nước, những giọt nước mát cứ như cuốn trôi đi hết bao mệt mỏi của một ngày vậy.

Và đó là một đêm tối khá dài của một chàng trai lần đầu cảm nhận được một điều gì mới mẻ, với những suy nghĩ vu vơ cứ mãi loanh quanh trong đầu...ôi, thật là khó ngủ quá đi mà !!!

Sáng... Trưa... Chiều... Tối...

Rồi lại... Sáng... Trưa... Chiều... Tối...

Từng ngày, từng ngày cứ thế lại trôi qua, kể từ sau buổi chiều hôm đó, tôi và cô ấy cũng đã có lúc khá thân thiết nhau. Nhớ có lần, cô ấy còn nhờ tôi trông chừng dùm con mèo nữa, "Ôi ! Đúng là một kỷ niệm khó có thể nào quên được với cái con mèo phá phách kinh khủng đó".

Tôi thật sự chẳng thích nuôi chó hay mèo và tuyệt nhiên là không bao giờ muốn những con vật ấy xuất hiện trong căn phòng của mình. Nhưng tất cả mọi thứ đã thay đổi kể từ khi cô ấy gọi cho tôi. Lúc nhận được cuộc gọi đó, tim tôi đập thình thịch cứ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực luôn vậy, hồi hộp mà đến đổ mồ hôi luôn, nhưng mà cái kết thúc thì lại chẳng như tôi mong đợi một chút nào cả, phải nói đúng hơn là hoàn toàn thất vọng.

Tối hôm đó, hình như là khoảng lúc 9 giờ thì phải, tôi đang lang thang đọc một vài tin tức trên mạng, thì bỗng có một cuộc gọi đến, một "video call" đến từ cái người mà chắc ai cũng là biết là ai rồi đó. Tôi dừng hẳn lại một vài giây, để

nhìn kỹ xem có phải là người đó hay không, còn trong đầu tôi lúc này thì đang dày đặc với những từ kiểu như “Là cô ấy... Là cô ấy thật sao...Sao cô ấy lại gọi cho mình vậy...Có chuyện gì với cô ấy à...Cô ấy muốn hẹn mình đi đâu ư...Hay là cô ấy cần mình giúp đỡ gì đó...”. Tôi nhanh tay bấm nút nghe để tìm xem đâu là đáp án cho mớ hỗn độn trong đầu của mình. Và rồi, bên kia đầu dây, một giọng nói dễ thương chột vang lên, được nhìn cô ấy ngay lúc này làm tôi cảm thấy thật sự rất vui và hạnh phúc. Sau một lúc trò chuyện vui vẻ và hỏi thăm nhau vài câu, thì cô ấy bỗng đưa con mèo lên và hỏi:

“Cậu có thấy có thấy cô bé này dễ thương không?”.

“À có chứ, mình cũng thấy nó khá là dễ thương đó” - tôi cười cười rồi ngần ngại đáp lại lời cô ấy.

Cô ấy âu yếm con mèo rồi nói tiếp - “Uhm, vậy đó, vậy mà vài ngày nữa là mình phải xa cục cưng của mình rồi, thật là chán quá đi mà”.

Tôi dường như cảm thấy có điều gì đó không ổn sắp đến nhưng vẫn cố - “Có chuyện gì sao? Bạn phải đi đâu à?”

“Uhm, vài ngày nữa mình đi du lịch đến 3,4 ngày mới về, mà không thể đem theo cô bé của mình được, mà để ở nhà thì chẳng có ai chăm sóc, mình sợ là nó sẽ có chuyện gì. Cậu nè, hay là cậu trông nom cô nàng dễ thương này giúp mình vài bữa có được không?”

Ôi thôi rồi, tôi phải làm gì đây, tôi còn chẳng thích động chạm gì tới mấy con mèo này nữa, huống chi là bây giờ phải chăm sóc cho nó, tôi cố gắng ngăn tiếng thở dài của mình rồi trả lời cô ấy : “Trước giờ, mình cũng chưa từng nuôi chó,mèo gì cả, nhưng để mình cố gắng thử xem thế nào”.

“Yeah!!! OK! Vậy ngày một cậu ghé qua chỗ mình nhé, mình sẽ giao cô nàng này cho cậu và...chỉ cho cậu một vài bí quyết để săn sóc bé ấy nhé!” – Cô ấy hơi hờ đáp lại lời tôi.

Nhìn thấy cô ấy cười và vui vẻ như vậy, tôi biết là mình sẽ không thể nào để cho niềm hạnh phúc đó tan biến đi mất. Khi nhìn thấy em cười, một phần đầu đó trong tôi cũng cảm thấy hạnh phúc, nên phải cố gắng lên thôi nào chàng trai ơi.

Thời gian cứ thế lại trôi qua, cuối cùng ngày định mệnh đó cũng đến, cái ngày mà tôi phải đối mặt với những thứ tôi ghét và khó chịu. Đúng giờ hẹn, tôi có mặt trước cửa phòng của cô.

“Mình đến rồi nè, cậu có trong phòng không” - tôi gõ nhẹ cửa vài lần rồi gọi.

“Chờ mình xíu nhé, mình ra liền” – tiếng cô ấy từ trong phòng vang ra.

Sau khoảng hơn 10 phút, cô ấy ra mở cửa và trên tay còn lại của mình là con mèo mà cô ấy đã nói đến, một con mèo cái màu trắng, tôi nhìn mặt nó mà chẳng có tí thiện cảm nào cả. Cô ấy nhẹ nhàng đưa nó cho tôi bồng, rồi đem ra thêm một giỏ đồ có liên quan đến con mèo đó nữa. Thật là nhiều thứ phải nhớ quá đi mà, nào là phải cho ăn lúc mấy giờ, bao nhiêu là đủ, cho uống nước khi nào, bao lâu thì mới cho đi tắm và còn hàng tá thứ linh tinh khác nữa, nghe xong mà chóng hết cả mặt.

Tôi gật đầu, ừ ừ, cho xong rồi đặt con mèo vào giỏ như cô ấy chỉ dẫn; trước khi để nó vào, cô ấy còn bồng nó lên một lần cuối và hôn môi nó nữa, quả thật tôi chẳng hề thích mèo một chút xíu nào cả, nhưng mà ngay lúc đó quả thật là tôi muốn mình trở thành con mèo và được cô ấy âu yếm như vậy; “đúng là sướng như mèo!”. Cô ấy ra đến tận nơi tôi đỗ xe để tạm biệt con mèo cưng của cô ấy, thấy vậy tôi nhanh nói vài lời: “Mình sẽ cố gắng chăm sóc cho nó thật tốt mà, nên cậu cứ yên tâm đi”.

Từ lúc mà tôi nhận chăm sóc nó, tôi không bao giờ nghĩ rằng thứ duy nhất liên kết giữa tôi và cô ấy chính là con mèo mập ú đó.

Cũng chỉ là vài ba ngày thôi nhưng mà dường như đó là vài ba ngày vô tận vậy. Có quá nhiều thứ phải lo lắng, thật sự là như vậy, tôi phải lo cho con mèo từng chút một, phải chăm sóc cho nó như là chăm sóc những đứa trẻ sơ sinh vậy. Cho nó ăn đúng giờ, lúc nào thì phải tắm, khi nào thì đi phơi nắng, chải lông thì phải làm sao, mấy giờ thì đi ngủ... Có quá nhiều thứ phải ghi nhớ, tôi gần như phải có hẳn một thời gian biểu để chăm sóc cho nó luôn vậy. Và phải luôn để mắt đến nó, nếu không thì mọi chuyện sẽ lại rối tung lên hết, tôi nhớ có lần tôi có việc phải đi ra ngoài và để con mèo mập một mình ở trong phòng; khi về đến nhà, vừa mở cửa phòng ra thì đã nghe một cái mùi ngậy ngậy khó chịu – mùi nước tiểu của nó, chưa kể trong phòng thì chỗ nào cũng có giấu chân và lông của nó vương vãi ra hết, còn nó thì đang nằm chệch kệ trên chiếc áo của tôi rồi ngáp ngáp dài. Ngay lúc đó, tôi muốn đóng sập cửa lại rồi lao vào làm thịt cái con mèo ú khó chịu đó, tôi gần như muốn phanh thây xe thịt nó ra luôn ấy chứ, thật là điên tiết quá mà! Nhưng tôi cũng phải đành nuốt cơn giận xuống và bắt đầu dọn dẹp phòng ốc của mình, lau chỗ nước tiểu, quét dọn nhà cửa và còn phải giặt chiếc áo lông mèo nữa...vừa giặt áo mà trong đầu vẫn luôn muốn ra bóp cổ cho cái con mèo mập ú đó chết cho rồi. Đúng là tôi không thể nào chịu nổi khi sống chung với cái con mèo mập đó được, nhưng để có thể lê lết được qua những ngày chán

chương đó tất cả đều nhờ vào cô ấy. Kể từ ngày mà cô ấy giao nó cho tôi, thì tối nào cũng khoảng vào lúc 9 hay 10 giờ cô ấy cũng gọi cho tôi để hỏi thăm cho nó. Được trò chuyện cùng em, được ngắm nhìn nụ cười em và được vui vẻ cùng những biểu cảm tinh nghịch khi mà em vui đùa với con mèo của mình, đơn giản chỉ vậy thôi mà đã làm xoa dịu đi tất cả những buồn phiền, bức bối và mệt mỏi khi phải chăm sóc cho con mèo ú đó. Thật lòng, chỉ cần nhìn thấy em được vui vẻ đã là điều hạnh phúc với tôi rồi.

Vài ngày cũng thấm thoát trôi qua, và hôm nay, tôi mang trả lại con mèo về cho người chủ thật sự của nó. Cũng như lần trước, tôi đến gõ cửa và gọi cô ấy. Lần này hình như cô ấy đến mở cửa nhanh hơn lần trước thì phải, chắc hẳn cô ấy đã phải nhớ con mèo của mình nhiều lắm rồi, nhìn cách mà cô ấy nâng niu và nựng nịu nó cũng đủ để thấy là nó quan trọng với cô ấy như thế nào. Nhìn con mèo ú và cô chủ quần quýt lấy nhau, tôi thật sự không thể ngăn được nụ cười hạnh phúc đang nở trên môi của mình, và chắc có lẽ là tôi nên trả lại sự riêng tư cho họ thì hơn “Vậy thôi, mình về đây, mới đi xa về chắc cũng mệt lắm rồi, cậu nghỉ ngơi đi nhé – mình nói vài lời để chào từ biệt”. Cô ấy cũng vui vẻ đáp lại : “Ừ cậu về cẩn thận nhé, mình thật sự cảm ơn cậu rất nhiều luôn, hôm nào mình sẽ đãi cậu một chiều nước nhé”. Tôi xuống bãi đỗ xe và lần này thì chẳng có ai đi theo để tiễn tôi về cả...

Thời gian cứ thế lại trôi đi, cũng đã sắp đến ngày 1 tháng 4 rồi, trên mạng thì cứ nhan nhản những hình ảnh của ngày Cá tháng tư sắp tới, nào là “cứ tỏ tình vào ngày này đi, được thì tốt không được thì là lời nói chơi thôi...”. Những lời nói đó đã tạo cho tôi một động lực để tỏ bày tình cảm của mình với cô ấy. Tôi nằm xuống, lăn qua lăn lại, rồi lại ngồi dậy, cứ thế tôi vắt óc ra suy nghĩ để tìm ra cách tỏ tình với cô ấy. Cuối cùng tôi cũng đã chọn được một cách mà mình nghĩ là sẽ ổn nhất; tôi sẽ quay một video clip để nói lên những điều thầm kín mà tôi muốn gửi đến cô ấy, những cảm xúc của tôi dành cho cô ấy và tôi muốn tỏ tình với cô ấy bằng tất cả những tình cảm chân thật nhất trong trái tim của tôi.

Tôi chưa từng nghĩ rằng việc quay một video clip lại khó khăn đến như vậy, hết sai chỗ này lại đến sai chỗ khác, hết nói lấp bắp chỗ này lại nói nhầm chỗ khác, còn phải kể thêm những yếu tố khách quan khác như : hắc hơi nhảy mũi, những âm thanh vui vẻ của hàng xóm, tiếng chuông điện thoại chọt reo, những chú chó dễ thương bỗng sủa,... Cứ thế, hết lần này đến lần khác, hết thất bại này đến thất bại khác, nhưng cuối cùng thì trời cũng không phụ lòng người, sau 114 lần thất

bại, cuối cùng thì lần thứ 115 cũng đã thành công. Tôi thở phào nhẹ nhõm và vui mừng cứ như là vừa biết được mình trúng số vậy. Tôi ngả lưng mình xuống giường và bắt đầu những suy nghĩ vu vơ của một chàng trai đang yêu...

1 tháng 4 – Ngày Cá tháng tư, một ngày quan trọng đối với tôi, cuối cùng cũng đã đến. Hôm ấy là ngày thứ 7, lớp tôi chỉ có 1 tiết học vào buổi sáng hôm đó, tất cả mọi người dường như đều rất hớn hởi vào ngày này thì phải, họ cười nói vui vẻ và chọc ghẹo lẫn nhau, dường như ai cũng hưởng ứng rất tích cực cái ngày nói dối này vậy. Quay qua quay lại rồi cũng đã đến lúc tiết học kết thúc, và cũng như bao tiết học khác tôi vẫn chờ đợi mọi người ra về hết, rồi mới đến lượt mình rời lớp. Hình như hôm nay may mắn chợt mỉm cười với tôi thì phải, cô ấy lại bước cùng với tôi như ngày hôm nào, nhưng cảm xúc ngày hôm nay của cả hai thì đã hoàn toàn khác với lúc mà hai đứa lần đầu gặp nhau ấy. Cô ấy đã trò chuyện và tươi cười với tôi rồi, cảm giác thật là hạnh phúc nhỉ. Trong câu chuyện trò đó của hai đứa thì dường như không thể nào thiếu hình bóng của con mèo ú đó, cô ấy cứ vừa cười vừa kể về nó - trông thật là đáng yêu, thỉnh thoảng cô ấy cũng xen vào vài câu về cái ngày Cá Tháng Tư hôm nay :

“Nè hôm nay mình đã nhận được rất nhiều lời tỏ tình luôn đó, con trai có, con gái cũng có luôn nữa!” – cô ấy mỉm cười tinh nghịch khi đang nói về điều đó.

“Ồ! Ghê vậy à? Xem bộ cậu vừa được cả nam lẫn nữ thích luôn rồi, công nhận nổi tiếng ghê ta” – tôi nghĩ việc cô ấy được nhiều người thích cũng là một chuyện hết sức bình thường thôi, một người vừa xinh vừa dễ thương như cô ấy vậy thì có khối người thích luôn ấy chứ.

“Này, còn cậu thì sao, hôm nay có được ai tỏ tình chưa hả?”

“Chưa, hiển nhiên là chưa rồi, chắc cậu cũng biết rồi mà đúng ko?”

Cô ấy lấy tay che miệng rồi cười khúc khích – “Đâu có đâu, mình đâu có biết đâu, mình chỉ đoán đại thôi ấy mà”

Tôi ngẩng mặt lên rồi thở dài – “Ừ phải rồi, cậu chỉ đoán đại thôi mà trúng ngay chóc luôn”.

“Thôi mà, cố gắng phấn chấn lên nào chàng trai, không phải hôm nay thì chắc chắn sẽ là ngày hôm khác thôi, đừng ỉu xìu như vậy nữa”.

Cho dù tôi biết lời an ủi đó chẳng thể nào làm cho tôi phấn chấn lên được nhưng chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt vui tươi của cô ấy thôi cũng đã đủ làm cho tôi cảm thấy được ấm lòng rồi. Tôi không nói gì để đám lại lời cô ấy cả, chỉ nhìn cô ấy cười rồi gật gù vài cái, cứ như để cho ấy biết được rằng tôi đã hiểu được lời an ủi

đó vậy.

Trò chuyện một lúc thì cũng đã đến bãi đỗ xe, tôi vội vàng cất lên những điều mình cần nói trước khi nói lời tạm biệt : “À, tối nay, chắc khoảng lúc 9 giờ mình sẽ gửi qua cho cậu một điều đặc biệt, cậu nhớ xem và cho mình ý kiến nhé”.

“Ừ mình nhớ rồi, tạm biệt cậu nhé” – cô ấy vui vẻ vẫy tay chào tôi rồi nhanh chân bước đến chỗ chiếc xe của cô ấy. Rồi mỗi đứa lại rẽ theo một hướng khác nhau để về ngôi nhà của mình.

Khi tôi về đến phòng mình, thì lúc đó chỉ đang là giờ trưa, cũng còn khá lâu mới đến lúc 9 giờ tối. Nhưng mà, tôi cứ bồn chồn, hết ngồi rồi lại nằm, hết nằm rồi lại đi lòng vòng trong phòng, sau đó thì mở đoạn clip tôi đã làm để xem đi xem lại coi thử có chỗ nào còn sai sót gì nữa không. Còn trong đầu tôi thì bắt đầu suy nghĩ vô vàn chuyện sau khi cô ấy đã xem xong, tôi mở tưởng đến lúc mà cô ấy sẽ nói câu “đồng ý”, và sau đó là những câu chuyện ngọt ngào mà khi hai đứa đã thành một cặp. Những suy nghĩ mông lung và vô định đó cứ làm cho tôi cười khúc khích như một thằng khùng vậy. Thật là chả ra làm sao cả!

Thời gian thì cứ trôi, chiếc đồng hồ thì cứ tích tắc xoay vòng, và lúc này cũng đã là 9 giờ kém 5 phút rồi. Tôi mở máy tính của mình lên, hy vọng là lúc này cô ấy đang online, rồi bắt đầu vào chat với cô ấy một vài lời :

“Hi, cậu vẫn có ở đây chứ”.

“Uhm, mình vẫn đang ở đây thôi mà”.

“Vậy cậu chờ mình xíu nhé, mình sẽ gửi qua cho cậu ngay đây”.

“Hihi, cái gì mà trông có vẻ hấp dẫn quá vậy ta”

“Cũng không có gì ghê gớm lắm đâu, cậu xem xong rồi cho mình ý kiến nhé, link mình để bên dưới đó, chỉ cần cậu bấm vào là xem được thôi”.

.....

“À, trước khi cậu xem, có vài lời này mình muốn cậu được biết...”

Trong cái ngày này, khi mà cả thế giới vẫn đang lọc lừa nhau

Thì vẫn còn có anh luôn chân thật với em”.

.....

Bây giờ đã là 11 giờ hơn rồi, tôi vẫn còn đang ngồi đây để đợi những dòng tin nhắn hồi âm của cô ấy, nhưng tất cả chẳng có gì khác ngoài hai chữ “Đã xem” hiển hiện trên màn hình tin nhắn. Tôi nằm phịch xuống giường, thở dài và cảm thấy thất vọng tràn trề với những gì mà mình đã cố gắng làm, mặc dù tôi vẫn chưa nghe câu trả lời của cô ấy nhưng bên trong tôi thì đã có linh cảm về một điều

không hề tốt đẹp rồi. Đôi mắt tôi đắm đắm nhìn lên trần nhà một cách mong lung đầy vô vọng, những mảng màu trắng xanh nhợt nhạt cứ như chúng đang sắp trút hết xuống đầu tôi vậy. Không gian lúc ấy sao lại tĩnh lặng lạ thường đến như vậy, căn phòng ngày càng bé dần lại cứ như xung quanh tôi chỉ còn là bốn bức tường thôi vậy. Tôi co người lại, rồi tự ôm lấy chính mình, giống như một kẻ cô độc đang tự vỗ về lấy bản thân đơn côi của mình vậy. Tôi cố gắng nhắm ghì đôi mắt của mình lại và cố gắng tự ru ngủ chính bản thân mình, để cõi lòng tôi không còn trông mong hồi âm từ một ai đó nữa, và tôi cũng đã thiếp đi lúc nào mà không hay. Nhưng chiếc máy tính của tôi vẫn còn đang ngồi đó, vẫn còn đang ngồi đợi một điều gì đó thay cho thể xác đã say giấc nồng này...

Đã nhiều ngày trôi qua, kể từ khi tôi gửi cho em lời tỏ tình đó, tôi cứ nghĩ nếu chúng ta không thể làm một người đặc biệt trong đời của nhau thì vẫn có thể là bạn. Nhưng điều đó quả thật là rất khó, rất khó cho cả em và chính tôi, dường như việc quay trở lại để làm bạn là một điều không thể đối với cả hai đứa chúng tôi. Không một hồi âm, không một tin nhắn, không một lời nói, không dám chạm mặt nhau quá lâu, mọi thứ chỉ dừng lại với một cái mỉm cười rồi quay đi, đó chính là câu trả lời mà em đáp lại lời tỏ tình của tôi. Tôi thật sự cảm thấy rất buồn và đau lòng, tôi biết tất cả mọi chuyện có lẽ đã kết thúc nhưng dường như đâu đó trong con người tôi vẫn còn muốn được nghe câu trả lời từ chính miệng của em.

Rồi một ngày nọ, cũng vẫn là một buổi chiều tà, tôi đã cố gắng dùng hết can đảm của mình để dựng em lại một lúc. Đôi mắt tôi vẫn đắm đắm nhìn về em giống như lần đầu tiên ấy, lần đầu mà tôi và em gặp nhau. Còn em thì chỉ biết cuối đầu xuống rồi ngượng ngùng ngược mắt lên nhìn tôi. Trong giây phút đó thật sự tôi chẳng thể nói lên được điều gì khi nhìn vào gương mặt em, những tất cả những tình cảm chất chứa mà tôi đã dành cho em bấy lâu nay nó đã không thể kìm nén thêm nữa. Và chính thứ cảm xúc đó đã buộc tôi phải thốt nên lời :

“À... chắc em cũng đã xem đoạn clip mà anh đã gửi cho em rồi đúng không? Cũng đã một thời gian rồi, anh muốn được nghe câu trả lời từ em”.

.....

Cô ấy im lặng một lúc rồi mới bình tĩnh để cất tiếng – “À... có, mình có xem rồi, mình rất cảm ơn vì cậu đã dành nhiều tình cảm cho mình như vậy. Nhưng mà...mình phải xin lỗi cậu rồi, vì trước nay đối với mình cậu chỉ là một người bạn tốt mà thôi...nên chúng ta hãy cứ là bạn thôi nhé. Mình xin lỗi !”.

Vừa nói dứt câu em đã vội quay lưng bỏ đi, để lại một mình tôi với khoảng

không gian trống trải đó và hình ảnh của một người con gái đang từ từ rời xa tôi. Những vệt bóng cây đổ xuống mặt đất theo tia nắng chiều càng làm buổi chia ly ấy thêm sầu muộn, tôi ngược nhìn lên bầu trời, thở dài một tiếng, rồi nhắm mắt lại để cố ngăn những giọt nước mắt tuông rơi. Giá như lúc này trời đổ mưa thì hay biết mấy...

Đột nhiên, âm thanh của một bài nhạc khác chợt vang lên, nó đã đưa tôi về lại với con người đang ngồi trên sân thượng lúc này. Tôi mỉm cười với những ký ức mới vừa chợt thoáng qua lại trong đầu của mình, những ký ức thật sự không hề đẹp một chút nào. Tắt nhạc, tôi đứng bật dậy, rồi bước từng bước quay lại căn phòng của mình. Vừa đi xuống được hai tầng, tôi đã đụng phải một người, cú va chạm khá mạnh làm cả hai té hẫ xuống đất. Những tiếng lộp cộp, leng keng cứ vang lên âm ỉ từ những túi hành lý của người đó. Tôi thấy mình có lỗi quá, đi đứng không nhìn đường gì cả để làm cho người khác phải gặp rắc rối – “Tôi xin lỗi, tôi vô ý vô tứ quá” – tôi cúi đầu rồi quay ngay sang dọn dẹp những thứ rớt ra từ hành lý của người đó. “Để tôi mang về phòng giúp cho...cô nhé!” – tôi ngược mắt nhìn lên thì trông thấy đó là một cô gái – “Dạ, vậy làm phiền anh giúp đỡ em nhé, em mới vừa chuyển đến đây thôi à”. Hành lý của em ấy khá là nhiều, ngoài những món đồ mà em ấy đã đem lên thì vẫn còn thêm vài túi hành lý khác nằm ở dưới tầng trệt đang chờ được mang lên. Đồ của con gái khá là nhiều nhỉ, nhưng mà thôi “lỡ tiền phạt thì phải tiền tây thiên chứ”. Sau vài lần khuân vác thì cuối cùng đồng hành lý cũng đã đến được căn phòng của chủ nó rồi.

“Chắc anh mệt lắm rồi hả?” – cô gái cất tiếng hỏi tôi.

“Có, mệt chứ, nhưng mà không có gì đâu mà, khi này là lỗi của anh nên em cứ xem như đây là để anh chuộc lại lỗi khi nãy đi” – tôi vui vẻ đáp lại lời em ấy.

“Dạ, cảm ơn anh nhiều lắm ạ, anh ngồi đây chờ xíu nhé, để em lấy nước cho anh uống đỡ mệt” – em ấy chạy vào phòng rồi lấy nhanh ra cho tôi một chai nước suối.

Vừa ngồi uống nước vừa nói chuyện, tôi mới biết là em ấy ở đây cùng với một người chị nữa, có đến đây chơi vài lần rồi nhưng lần này thì dọn đến ở cùng luôn. Phòng của em ấy cùng tầng với phòng của tôi luôn, thật là một chuyện trùng hợp nhỉ. Sau khi chuyển hết đồ đạc vào bên trong phòng rồi, tôi chào tạm biệt và quay lưng về lại phòng của mình. Tôi vừa quay đi thì đã có tiếng gọi của em ấy đã níu tôi phải quay đầu trở lại :

“Anh nè ! Anh tên gì vậy, em vẫn chưa được biết tên anh?”

À mà anh có thích chó không? Anh thấy chú cún của em có đáng yêu không nè?”

5.

THÔI MÙA HOA CẢI

Dòng nước ngoài kia đen kịt lờ đờ chảy về phía hạ lưu, tôi muốn gieo mình xuống kia để được giải thoát vĩnh viễn. Chết là đoạn tuyệt hết những khổ đau. Anh, bạch hoàng tử trong mộng của tôi. Người tôi yêu tha thiết. Kẻ khốn nạn bệnh hoạn!

Tôi lại trở về với sông.

Gió đông quất ràn ràn trên mặt. Gió lạnh luồn qua làn tóc rối. Môi khô rớm máu.

Sông mùa này chỉ cạn tới bẹn mấy đứa con gái thuyền chài đang đào củi. Nước sông đen đặc lờ đờ chảy, vầng nước như vầng dầu hỏa đập dềnh xô lên bờ cát đen. Trong vũng dẫu chân trâu, con cá bóng cát há mồm cố đớp lấy bong bóng khí.

Nước lạnh thấu tim. Có bàn tay ai đó đưa vào lồng ngực giày nát trái tim tôi. Suýt nữa tôi vô tình giẫm chết một sinh linh. Mấy bữa nữa thôi nước kiệt, mây cũng chết, cố thở làm gì? Dòng nước ngoài kia đen kịt lờ đờ chảy về phía hạ lưu, tôi muốn gieo mình xuống kia để được giải thoát vĩnh viễn. Chết là đoạn tuyệt hết những khổ đau. Anh, bạch hoàng tử trong mộng của tôi. Người tôi yêu tha thiết. Kẻ khốn nạn bệnh hoạn!

Nước chạm đến ngực. Tim tôi đau nhức nhối. Tôi nhìn gương mặt mình là một khối đen trong bóng nước: một gương mặt tầm thường. Trời sinh ra cô gái nhan sắc tầm thường là trâu người số phận. Nhớ ngày nào, tôi cùng anh tay trong tay đi trong trung tâm mưa sấm sang trọng, bao ánh mắt đổ dồn về phía tôi. Lòng tôi biết bao tự hào, anh vuốt vạt nhìn tôi âu yếm. Tôi cứ tưởng mình là nữ hoàng đẹp nhất thế gian. Đàn bà khi yêu ai chẳng thấy mình đẹp. Yêu anh tôi thấy mình thánh thiện như một thánh nữ. Nhưng tôi đã nhầm.

Ráng chiều đỏ như máu rực lên phía đằng Tây. Gió thổi ngược làm cánh buồm nâu rách nát căng lên trong gió. Tôi ngụp xuống dòng nước lạnh. Khắp người tôi tựa hóa băng. Mắt mở trừng trừng, xung quang nước đen đặc như thạch. Bỗng đâu một tiếng chuông chùa gióng lên hồi hả. Tôi ngoi lên thở. Nhìn về phía bên sông, khói lam chiều vương trên mái nhà của mẹ. Lúc mẹ bắc cơm, tôi nói dối: con đi xem hoa cải. Mẹ ngần ngừ: sắp hết mùa rồi. Lần này về phép đột xuất, mẹ gắng hỏi mãi tôi chẳng nói chẳng rằng. Tôi là đứa con gái cá tính. Nhà chỉ có hai mẹ con, nhưng từ nhỏ tôi đã là đứa lăm lì. Chiều nay mẹ ngồi nhổ tóc sâu cho tôi, mẹ thở dài: con nhiều tóc sâu quá.

Anh đã phản bội hai lần. Một lần với đàn ông, một lần nữa với đàn bà. Vì bả vinh hoa anh sẵn sàng lừa dối tất cả mọi người. Giờ anh là một người đàn ông nổi tiếng, thành đạt, giàu có. Còn tôi chỉ là một con tốt thí. Tôi muốn la lên: Sông ơi... như lúc nhỏ tôi vẫn hay chạy ra sông và hét lên thật lớn khi mẹ đánh đòn.

Tôi gặp anh vào một đêm khuya trên đường đi làm về. Một người đàn ông say mèm nằm bên cột điện, va li, quần áo, đồ đạc vung vãi trên mặt đất. Tôi đã thấy anh thật đáng thương. Cứu một người phước đáng hà sa, tôi gọi điện thoại cho bạn, mang anh vào nhà trọ bôi dầu đánh gió. Tôi không biết rằng lần ấy anh bị người tình ném ra đường.

Hành trình của người đàn bà không nhan sắc chưa bao giờ là dễ dàng, như mẹ tôi bị chồng bỏ rơi khi đang chữa vượt mặt. Những lúc hận đàn ông, mẹ hay đánh tôi những trận đòn thừa sống thiếu chết. Tôi cố học thật giỏi để có ngày mở mặt với thiên hạ, như bến sông ảm đảm có ngày xuân rực lên màu huy hoàng của hoa cải. Học xong đại học báo chí, tôi đầu quân cho một công ty quảng cáo. Nhờ chăm chỉ làm việc, sau hai năm tôi đã vươn lên vị trí trưởng phòng. Nhưng tâm hồn tôi lạnh như đồng. 25 tuổi, tôi chưa từng được hôn.... tôi chưa từng được yêu.

Tôi không ngờ anh ngỏ lời yêu tôi. Dáng vóc thư sinh, gương mặt điển trai như tài tử Đại Hàn. Anh chỉ học hết lớp bảy, từ quê lên thành phố làm bồi bàn tại một quán cà phê. Thực lòng tôi rất thích anh. Đức Phật nói: không có gì chiếm trọn trái tim người đàn bà bằng hình ảnh người đàn ông đẹp đẽ. Tôi mấy lần nói không. Không nghe điện thoại, tôi lẩn tránh anh. Đến bây giờ tôi vẫn không quên hình ảnh anh quỳ trước bàn thờ Quan Âm Bồ Tát, thề suốt đời chung thủy với tôi. Tôi đã tin vào những lời thề nguyện của anh.

Tôi chạy lúnh quýnh trên cát, những tiếng đùa tặc tếu của đám đàn ông

sơn tràng đuổi theo sau. Tai tôi ù đi. Tôi nằm lịm trên cát. Tiếng chuông chùa ngân lên giống giả rồi tan vào chiều hư không.

Mẹ lấy khăn quần cho tôi. Tôi nhìn mẹ, hai mắt ầng ậc nước. Mẹ ôm tôi vào lòng như thấu hiểu nỗi đau của người đàn bà bị phản bội. Bàn tay mẹ gầy vỗ vỗ vai tôi rung lên từng chập. Tôi òa khóc nức nở.

Nhờ tôi giới thiệu, anh nhận được vai diễn quảng cáo đầu tiên. Anh dùng tiền cát-xê ấy mua tặng tôi bó hoa hồng đỏ thắm thơm nức hương. Anh mang đến tận bàn làm việc trao bó hoa và nhìn tôi say đắm. Mặt tôi bừng đỏ thẹn thùng, đồng nghiệp nam trêu đùa bảo: thatcher cũng biết ngưỡng kìa. Tôi nhìn thấy những ánh mắt đầy đố kỵ của đám nhân viên nữ. Tôi còn trẻ, làm sếp, mua được căn hộ chung cư trả góp, lại có một anh bồ đẹp trai. Lòng tôi như đang ở trên mây. Giống như câu chuyện cổ tích giữa đời thường.

Mẹ bảo: mai mình qua chùa nhé. Tôi lắc đầu quày quạy. Mẹ vuốt vuốt tóc tôi: đi đi, con sẽ ngạc nhiên, cậu Chai... Tôi hỏi giật: cậu Chai con nhà vạn chài? Mẹ im lặng không nói. Tôi nhìn bóng mình và bóng mẹ in trên tường, tựa lưng vào nhau nhìn về hai góc tối.

Chai học cùng tôi cấp Một. Cả nhà ba người ở trên thuyền, bố mẹ Chai làm nghề đãi cát trên sông. Sau giờ tan học, tôi cùng Chai tha thần đi dọc bờ sông. Hẳn dạy tôi bơi, bắt tôi vạch rốn cho chuồn chuồn cắn, nghĩ bây giờ vẫn còn đau. Ngược lại tôi dạy Chai học. Nhưng đầu óc hẳn toàn cát với sỏi, nhét vào chữ nào là tối nằm chảy ra ngoài chữ đó. Hết lớp năm Chai nghỉ ở nhà đãi cát, chống đờ ngang. Mỗi ngày đi học tôi vẫn gặp Chai trên đò. Gặp tôi hẳn chỉ nhăn răng ra cười. Nụ cười có hai hàm răng trắng bóng, một chiếc khểnh nhô ra trên hàng ria mép lún phún là thứ cuối cùng in sâu vào trí nhớ lúc Chai chở đò cho tôi qua sông, đi về thành phố học đại học. Từ lúc có cầu, tôi không bao giờ gặp lại hẳn nữa.

Có người yêu nổi tiếng như anh, tôi sống những ngày thần tiên của cuộc đời mình. Chúng tôi sống như vợ chồng với nhau. Nhờ các mối quan hệ của tôi, anh nhận được nhiều show chụp hình quảng cáo. Sau đó được một hãng phim mời đóng một vai thứ. Đúng là cổ tích thì không có thật. Đến lúc này anh mới hiện hình. Luôn đi sớm về muộn, lúc lết về nhà người nồng nặc mùi rượu và nước hoa. Tôi giận dỗi khóc lóc, anh bỏ mặc. Tôi luôn là người phải làm lành trước.

Những cơn ghen tuông từ từ giết chết tôi. Tôi giận dữ quát tháo nhân viên vì những lí do không đâu. Tôi thường lén lút lấy điện thoại của anh, xem tin

nhấn. Cho đến một ngày, tôi bắt được anh đang trần truồng hỗn hển trên người một nữ diễn viên có tiếng trong khách sạn. Chẳng những không thấy hối lỗi, anh còn trợn mắt lên dí cái gương vào mặt tôi: cô thử nhìn lại cô xem! Tôi nôn thốc tháo, chạy như điên ra khỏi đó. Tôi vấp ngã bên vệ đường, máu trào xuống chân. Hai tháng nay rồi tôi đã chậm kinh.

Tôi gọi cho một người bạn thân, là gay. Cậu đã an ủi giúp đỡ tôi trong khoảng thời gian khốn đốn nhất. Bạn tôi bảo: cái đêm anh ta bị vứt ra đường là bởi một người đàn ông. Người đó bao anh ta, nhưng anh ta đòi hỏi quá đáng, đưa đòi, lang chạ như một thằng điên.

Tôi như một cái xác không hồn, uống một ngày ba loại thuốc an thần do bác sĩ cho. Cơ sang chấn tâm lý khiến tôi trầm cảm, thuốc ngăn tôi không hủy hoại đời mình. Nhưng anh ta như một bóng ma cứ ám tôi. Ảnh bìa tạp chí, chương trình truyền hình, thiện nguyện,... ở đâu cũng có hình bóng anh ta. Gương mặt đẹp trai rạng ngời với hàm răng sáng bóng bên những chú tiểu mồ côi đáng thương. Những hình ảnh ấy khiến tôi buồn nôn phải vào toilet móc họng, nhưng chỉ ra một màu xanh nhạt.

Một người kiếp trước dâng hoa cho Phật nên kiếp này như hoa như ngọc, giờ là doanh nhân thành đạt, nổi tiếng từ tâm, lấy vợ rất giàu. Chắc kiếp trước tôi là kẻ đốt chùa nên phải chịu nạn kiếp này.

Tôi quỳ trước Phật tổ, dâng lên cho người một bó hoa sen. Có một người quỳ bên cạnh tôi. Quay đầu qua làn khói hương mờ ảo. Một người mặc áo lam nhạt. Nụ cười răng khểnh.

Tôi và hấn đi dọc bờ sông. Gió tạt vào mặt, tôi luôn lấy tay gỡ tóc rối. Chai kể cha mẹ đều mất vì ung thư, tay chỉ xuống dòng nước đen đang lờ lờ chảy: giờ đỡ rồi, chứ trước toàn hóa chất của nhà máy giấy. Cả nhà hấn dùng nước này nấu cơm bao nhiêu năm nay. Lúc cha mẹ lần lượt qua đời, hấn những tưởng đã muốn chết theo. Khi gặp sư trụ trì, người bảo: anh thử đi khắp thế gian này xem, nếu gia đình nào không có người chết, không có nỗi đau thì quay lại đây ta sẽ làm cha mẹ anh sống lại.

Chai đã ở chùa mấy năm nay, nhưng hấn chưa xuống tóc đi tu. Sư thầy chỉ bảo: chưa hết duyên.

Chai hỏi chắc tôi đã có gia đình, nghe nói giờ tôi thành đạt lắm. Tôi thầm nghĩ giá như hấn ta đừng dạy tôi biết bơi, giá như tôi có thể chết đi...

Chai bảo tôi: có còn thích hoa cải nữa không? Lúc nghe tin tôi đậu đại học,

hắn có hái một bó hoa cải mang qua nhà tặng tôi, nhưng đến ngõ thấy bạn bè đến chúc mừng đông quá nên thôi.

Tôi đánh trống lảng: mùa này còn gì hoa cải. Nhìn từ xa những trái hoa cải như đám ớt chỉ thiên non tơ đang lung lay trong gió. Chúng tôi ra ruộng hoa lúc nào không hay. Từ xa tôi thấy một đàn bướm vàng đang tụ lại. Chai chạy đến trước và kêu lên:

- Cải này, lại đây xem, vẫn còn một nhành hoa!

ĐẰNG SAU CÁNH CỬA

Kim Tam Long

Không biết là vô tình hay cố ý mà mỗi khi đi đâu, Hương đều chụp ảnh và để lộ chiếc xe Lexus đời mới và những đồ hiệu đắt tiền mà người yêu cô đang sở hữu...

- Mang tiếng ba đứa chơi thân với nhau mà nó chả kể gì cả, thế này thì kinh rồi!

Linh vừa nói vừa chỉ tay vào những bức ảnh trên Facebook của Hương cho Ngọc xem. Ngọc cũng cảm điện thoại ngó nghiêng dù những bức ảnh này cô đã xem đến mấy chục lần từ tối hôm qua:

- Chắc gì đã yêu...Tao nói cho mày biết chứ trai đẹp và giàu có thế này chả nhẽ nó lại thích cái Hương, có khi vài bữa lại giải tán thôi. Cái Hương thì quá bình thường, đầy người xinh hơn...

Vừa nói Ngọc vừa mở chế độ chụp ảnh làm gương rồi chỉnh lại mái tóc của mình, cô bỗng thở dài:

- Nói đùa chứ! Đúng là cái số mày nhỉ, đứa xinh thì vợ phải dai bình thường, đứa chả có gì nổi bật thì toàn vợ được hàng đẹp, hàng giàu...

Linh gật gù rồi chép miệng:

- Thế mới bảo mèo mù vớ cá rán! chậm như nó hoá ra lại ngon hơn mình, ông trời kể cũng bất công...Nhưng mà chưa chắc, 30 chưa phải là tết, có khi no xôi chán chè xong thì nó bỏ ngay, lúc đó lại hết tình vì...Nhìn mặt nó vênh vênh chụp cạnh dai đẹp mà rất thái độ nhé, mày thấy không?

Ngọc bấu môi rồi chỉ vào bức ảnh của Hương đang đặt tay lên vô lăng của xe nhưng cố tình để lộ cái logo Lexus:

- Vâng! lại khoe mác con Lexus ra rồi viết là "Tay mình dạo này đen quá, anh Gấu mắng bảo mình đi đâu thì bảo anh ý đón, đi xe máy có mặc áo chống nắng

vẫn đen da lại còn bụi bẩn nữa chứ, mình phải nghe lời Gấu yêu thôi, mình ngoan quá mà..." vãi cả khoe!

Ngọc và Linh đang mãi mê bàn tán với nhau tại quán café bên Hồ Trúc Bạch thì bất chợt thấy Hương xuất hiện.

Vừa nhìn thấy Hương, Ngọc tắt màn hình điện thoại rồi cười tươi:

- Chúc mừng nhé! Gớm, hôm qua xem ảnh của mày mà tao giật cả mình, người yêu phong độ thế, sướng nhất mày đấy. Tao với cái Linh cứ mừng cho mày mãi, nhìn đẹp đôi lắm!

Linh nói thêm:

- Chơi thân với nhau mà chả nói gì cả, chán mày quá! Bọn tao có người yêu là kể ngay chứ ai giấu hàng thế. Thế đầu đuôi thế nào, tao hỏi hớp quá...

Hương gọi đồ uống rồi mở túi xách lấy thỏi son hồng, cô vừa tô lên môi vừa chậm rãi trả lời:

- À...có gì đâu! Như những người đàn ông khác thôi, tao cũng thấy bình thường mà...

Nghe Hương nói xong, Ngọc và Linh nhìn nhau bấu môi, Ngọc quay sang Linh hỏi:

- Đẹp trai lại giàu nữa! thế mà còn kêu bình thường...

Hương chép miệng:

- À...thì anh ấy chỉ làm Tổng giám đốc cho công ty liên doanh với Mỹ, với lại anh ấy là con một trong gia đình, thế thôi!

Vừa nghe Hương nói xong, Ngọc và Linh trố mắt nhìn nhau, lần này thái độ ghen tị của họ đã thể hiện rõ trên khuôn mặt, cả hai không nói được câu nào, Linh trầm ngâm uống nước, Ngọc trả vờ xem điện thoại...

Hương nói tiếp:

- Tao muốn chắc chắn thì mới công khai với mọi người, mấy hôm trước gia đình anh ý sang đặt vấn đề cưới xin nên tao mới vô tình để lộ ra...Nhiều con mới có Gấu mà khoe tưng bừng trên Facebook, hôn hít ôm ấp loạn lên, được vài tháng chén xong nó bảo không hợp nhau nên chia tay thì tha hồ nhục, rút kinh nghiệm nên tao chả dại...

Ngọc tái mặt trước câu nói của Hương, vì cô cũng đã bị rơi vào trường hợp đó một lần. Biết Hương nói kháy mình, Ngọc hỏi đều:

- Bọn mình chơi thân với nhau thì giấu nhau làm gì, thế mày và ông ý đã...đã làm gì chưa?

Linh tủm tủm cười:

- Chắc là rồi, ông bà ta bảo "Của ngon chẳng còn đến trưa" là gì...

Đang uống cốc nước Hương cũng phải dừng lại, thái độ rất nghiêm túc:

- Chúng mày cứ vớ vẩn! làm gì là làm thế nào, anh ý là người nghiêm túc chứ đâu phải nhố nhăng như mấy thằng của...

Ý Hương định nói là mấy thằng người yêu của Ngọc và Linh nhưng cô đã kịp dừng lại vì sợ các bạn tự ái...

Ngọc thanh minh:

- Chuyện đó thì cũng bình thường thôi chứ có gì đâu? Đàn ông thằng nào chả thế, còn cho hay không là do mình...

Linh gật đầu đồng ý:

- Đúng đấy! Ông Hiệp người yêu tao đây này, mới yêu được có một tháng mà ông ý đã đòi...Nói chung là khó từ chối lắm...Mình còn thích hưởng chi đàn ông!

Ngọc kể:

- Chứ còn gì nữa! Ông thứ nhất ngày trước với ông thứ hai này của tao cũng y chang...Hồi chưa cho thì đi xe ngoài đường lão ý cũng phải thò tay xuống xoa đùi, ngồi trong rạp chiếu phim thì cổ ngả cả người vào...Nói chung là bản năng rồi, thằng nào chả thế!

Hương tủm tủm cười rồi giảng giải:

- Tâm cơ khác nhau thì suy nghĩ và hành động của người ta cũng khác nhau. Anh Thành người yêu tao thì rất tôn trọng tao, kể cả những lúc chỉ có hai đứa anh ý cũng rất tế nhị, chứ không như...Đi ngoài đường rồi những nơi công cộng cứ sờ mó rồi thế nọ thế kia người ta coi thường cho. Mình cũng phải thế nào để đàn ông họ trân trọng thì tình yêu mới bền được, tóm lại là phải tôn trọng lẫn nhau!

Rất khó chịu trước câu nói trên phân vẽ dạy đời của Hương nhưng Ngọc và Linh đành ngậm ngùi ngồi im, vì dù sao Hương cũng đã chứng tỏ được mình đúng bởi những gì cô đang có trong tay.

Ngọc đánh trống lảng:

- Kể ra mày cũng son đấy, kiếm được anh chàng như thế thì nhất rồi...

Hương xua tay tỏ vẻ khiêm tốn:

- Có gì đâu! Cũng là duyên số thôi, tao không đặt nặng vật chất hay hình thức trong tình yêu, thấy hợp thì đến với nhau thôi, giàu nghèo quan trọng gì...

Linh nguyền môi khó chịu, trong bụng thầm nghĩ:

"Phải thằng vừa nghèo vừa xấu thì liệu có hợp không?, chó ngáp phải ruồi

thôi, tỉnh vi..."

Hương vừa vuốt tóc vừa nói:

- Lúc nãy tao chạy ra ngoài tiệm dưỡng tóc, đợt trước đội mũ bảo hiểm nhiều giờ xơ hết tóc. Nhiều khi làm được kiểu đẹp một tí lại phải đội mũ vào hổng hết, nhìn xù lên như con điên, bực cả mình!

Ngọc mĩa mai:

- Giờ ngồi xế hộp thì tha hồ tạo kiểu, mưa chẳng đến mặt, nắng chẳng đến đầu! Thời tiết nào ngồi trong xe cũng giống nhau...Ai như tao với cái Linh vẫn khổ, chả biết bao giờ mới may mắn được như mày...

Nói xong Linh nhếch mép cười đều rồi đứng dậy vào trong Toa-lét. Linh nhìn Hương rồi nói:

- Con Ngọc nó ghen tỵ với mày đấy. Nói thật chứ thằng người yêu nó chán bỏ mẹ, ăn mặc thì tuềnh toàng, hôm nọ thấy đèo nhau rồi mặc cái áo mưa nhìn như thằng xe ôm, thời buổi nào rồi mà còn đi xe Dream, cách đây 15 năm thì còn chấp nhận được...

Hương cười mãn nguyện:

- Tất nhiên! Ghen tỵ có nghĩa là chả bao giờ nó bằng được mình, tao chẳng chấp thái độ của nó làm gì...

Linh gật đầu:

- Tao thì không có tính đó, thấy bạn bè hơn là tao cũng vui lây, mừng cho bạn...

Nói rồi Linh kéo ghế lại gần Hương, cô hỏi nhỏ:

- Thế chưa làm gì thật à? Nói chung là cũng đừng giữ quá, thời buổi nào rồi chứ, xác định cưới xin thì cứ cho đi, có bầu thì càng chắc, bọn tao quan hệ còn sợ có thai chứ mày thì ok quá rồi, đâu phải ai cũng có người yêu tuyệt vời như thế.

Hương cười nhạt:

- Tao tôn trọng anh Thành cũng vì lý do đó, yêu là anh ý giới thiệu ngay với gia đình rồi đặt vấn đề người lớn đàng hoàng, chứ không như những thằng khác, yêu chán yêu chê rồi mà nó có cho mình gặp bố mẹ nó đâu.

Ngọc đi ra nhìn đồng hồ rồi hỏi:

- Thế chưa ông nào đến à?

Linh cũng nhìn đồng hồ:

- Hẹn 6h tối cơ mà, giờ các ông còn đi làm chưa về ý. Với lại hôm nay 20/10 nên đường cũng đông hơn.

Ngọc và Linh tiếp tục hỏi về Thành, nhưng càng hỏi thì cả hai đều cảm thấy buồn và ganh tị với Hương hơn, vì cô nào cũng thấy mình xinh hơn và xứng đáng hơn Hương, vậy mà người yêu lại thua xa Thành về mọi mặt...

- Xin chào mọi người!

Linh ngẩng mặt lên thấy Hiệp đang đứng dựng xe máy, tay vừa tháo mũ bảo hiểm vừa chào lớn, Linh vội chạy ra, thái độ có vẻ không vui:

- Em đã bảo anh đi Taxi rồi mà, chả nhẽ lát nữa người đi xe máy, người đi ô tô à?

Hiệp bối rối giải thích:

- Anh gọi Taxi mãi không được, hôm nay ngày Phụ Nữ nên đông quá, với lại đi gần nó không chờ. Cơ quan anh ra đây có một đoạn ngắn...

Linh phụng phịu đi vào trước, Hiệp lững thững đi vào sau vì biết người yêu giận.

- Chào mấy đồng chí nhé! mọi người đến lâu chưa? – Quang người yêu của Ngọc cũng vừa đến nơi và giơ tay chào mọi người

Quang dựng chiếc xe Dream màu mận chín vẫn gắn hai gương chiếu hậu dài ngoằng rồi bước vào, nhưng vừa bước vào lại nhớ ra điều gì đó, Quang vội quay lại xe, hần cúi xuống bấm khoá càn cẩn thận, sau đó kiểm tra lại khoá cổ, thấy đã chắc chắn hần mới đi vào bàn ngồi với mọi người.

Mấy cặp mắt thi nhau nhìn chăm chăm vào Quang làm Ngọc càng thêm xấu hổ.

Thằng bé trông xe hốt hải chạy vào:

- Anh ơi...anh mở hộ em khoá cổ, khoá càn ra với. Lát đông xe em còn dắt được!

Quang trợn mắt:

- Mày điên à? để xe ở vỉa hè mà không khoá lát mất ai chịu trách nhiệm, của một đồng đấy! vé xe thì chả có, giờ trộm cắp như rươi!

Thằng bé bối rối giải thích:

- Bọn em có mấy người ngồi trông rồi, anh cứ yên tâm! Quán có cả camera nữa, anh khoá cẩn thận thế lát em không dòn xe được.

Mọi người cũng nói thêm vào khiến Quang ngại, hần gượng gạo đưa chìa khoá cho thằng bé rồi dặn:

- Nhớ phải cẩn thận đấy...mất thì liệu mà đền!

Mặt Ngọc đỏ lên trước hành động của Quang và thái độ cười nhạt của bạn

bè xung quanh, cô đứng dậy trả vờ nghe điện thoại.

Một lát sau chiếc xe Lexus LX 570 trắng tinh đã xuất hiện, chẳng ai bảo ai đều nhìn không chớp mắt nhất là Ngọc với Linh, Hương tùm tùm cười đầy tự hào và hãnh diện trước mặt bạn bè.

Thành mặc áo sơ mi trắng cộc tay, quần âu kẻ sọc, mái tóc vuốt keo óng mượt từ từ bước xuống xe, tay Thành cầm một bó hoa Địa Lan được gói rất đẹp...

- Chào các bạn, xin lỗi nếu tôi có đến trễ!

Hương đứng dậy cười tươi đón người yêu:

- Anh đến đúng giờ mà!

Linh há mồm ra nhìn Thành, Ngọc cúi mặt xuống vì không dám tin vào sự thật này, cố tránh nhìn thẳng vào Thành thì Ngọc lại nhìn thấy Quang người yêu của cô, anh chàng đi xe Dream vừa làm cô xấu hổ trước mặt bạn, cô thở dài đầy thất vọng...

Thành chỉnh lại bó hoa rồi nói với mọi người:

- Hôm nay ngày 20/10 là ngày Phụ Nữ Việt Nam, tôi xin phép thay mặt mấy anh em ở đây được gửi tặng mấy em bó hoa này, chúc các chị em lúc nào cũng xinh đẹp và hạnh phúc!

Như bị thôi miên, Ngọc và Linh đều nhấp nhồm đứng dậy định nhận lấy bó hoa từ tay Thành. Thấy vậy Hương vội đứng lại gần Thành, cô khoác tay người yêu tình tứ rồi nói:

- Vậy em thay mặt hai cô bạn thân nhận bó hoa này và cảm ơn anh rất nhiều!

Cầm bó hoa trên tay, Hương nói tiếp:

- Giới thiệu với mọi người, đây là anh Thành, bạn trai và cũng là chồng sắp cưới của mình.

Rồi Hương tiếp tục giới thiệu từng người cho Thành biết tên và bắt tay làm quen:

Linh bắt tay Thành mà không muốn dứt ra, trong lòng cô ngổn ngang bao nhiêu suy nghĩ, Thành tùm tùm cười nhìn cô rồi nhẹ nhàng rút tay lại dù hơi khó khăn vì Linh giữ tay chàng hơi chặt, mùi nước hoa Chanel quyến rũ của Thành càng làm Linh bị mê hoặc.

Quang nhìn xe của Thành rồi nói:

- Xe này có 3 chế độ lái khác nhau, nói chung là cũng ổn đấy!

Hiệp gạt gù rồi cũng thể hiện:

- Cái quan trọng là hệ thống loa của nó ngon, ngồi trên xe nghe nhạc thì khỏi phải nghĩ...Nói chung là mua con này cũng được!

Linh bấu môi:

- Thế anh mua đi mà nghe nhạc cho sướng...nghe dễ nhỉ!

Thành quay lại nhìn xe rồi giải thích:

- Cũng không đắt lắm đâu, anh Hiệp thích là mua được ngay, gần 6 tỷ thôi. Khi nào anh rảnh thì Thành sẽ đi chọn xe cùng anh!

Quang đang định chém gió tiếp thì nghe Thành nói vậy, hấn giật mình ngồi im, khế liếc sang nhìn con Dream mà trong lòng có chút cay đắng...

Sự lịch thiệp và hiểu biết của Thành càng làm Linh và Ngọc thêm ngưỡng mộ, nhìn Hương mãn nguyện và tự hào bao nhiêu thì Linh và Ngọc càng ghen tức bấy nhiêu.

Hương đứng dậy, một tay chạm vào vai Thành rồi nói:

- Hôm nay anh Thành và mình muốn tổ chức một bữa ăn nhỏ tại khách sạn quốc tế, vừa là ra mắt mọi người, vừa là mừng ngày Phụ Nữ. Mọi người đồng ý chứ?

Quang ngạc nhiên:

- Sao lại phải đồng ý? chả phải kế hoạch là gặp nhau để đi ăn à...

Hiệp háng giọng:

- Thật ra bữa hôm nay tôi định khao mọi người nhưng thôi đành phải nhường lại cho anh Thành mời vậy...

Quang cũng lúng túng:

- Ờ...tôi cũng định mời mọi người, nhưng thôi anh Thành đã có lời thì tôi cũng không dám tranh nữa kéo anh em mới gặp lại xích mích với nhau...

Trong bữa ăn, Hương thể hiện vai trò của mình bằng cách gọi các món đồ ngon nhất và gắp cho mọi người thưởng thức.

Cô nói nhỏ với Thành:

- Đêm nay...anh có phải về không?

Thành nhìn đồng hồ:

- Em phải về sớm à? Anh đặt phòng ở đây rồi...mai về, anh...anh xin lỗi!

Hương hơi đỏ mặt, cô không ngờ rằng Thành cũng đã hiểu ý của mình, vì thật ra từ hồi yêu nhau đến giờ, chuẩn bị ngày cưới nhưng cô và Thành vẫn chưa thuộc về nhau trọn vẹn, cô càng tin tưởng người yêu mình hơn vì Thành rất tôn trọng và không làm điều gì để mất đi hình ảnh tốt đẹp đó. Nhưng đêm nay cô đã

sẵn sàng và Thành cũng vậy...

Bữa tiệc vui vẻ đã kết thúc, Quang nói nhỏ với Hiệp:

- Anh em mình rút sớm thôi để đôi kia tự nhiên...

Hiệp nhìn đồng hồ:

- Ông nói đúng đấy, tôi với Linh cũng phải đi sớm, hôm nay nhà nghỉ chắc cháy hết phòng, lát đi sợ không còn thì chết.

Quang gật gù:

- Đúng đấy, vậy té thôi, đêm nay vào khách sạn thì chết tiền...

Quang và Hiệp kéo Ngọc và Linh ra nói nhỏ điều gì đó, chào mọi người ra về Linh vẫn liếc Thành tiếc nuối, cô tiến tới bắt tay và cảm ơn Thành vì bữa tiệc ngày tối nay.

Xuống cổng, Thành nói với mọi người:

- Để mình đánh xe ra, các bạn chờ một lát...

Quang ngăn lại:

- Ai lại thế, Taxi kia rồi, bọn tôi đi cho tiện, phiền hai người quá, phải tranh thủ chứ!

Mỗi người nói một câu, Hương cũng tựa vào vai phụng phịu.

Thành đành gật đầu:

- Vậy hẹn mọi người vào dịp gần đây...

Ngọc và Linh đứng gần xe Taxi, hai người vẫn bấu môi nhìn về Hương và nói điều gì đó rồi thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía Thành...

Hương cầm tay Thành rồi nói:

- Đêm nay...anh ở đây à?

Thành tủm tỉm cười ngại ngùng:

- Ừ...anh đặt phòng rồi mà...Em về luôn hay thế nào, để anh đưa về...?

Hương nhìn Thành, hai má đã đỏ ửng:

- Phòng bao nhiêu hả anh?

- A18 – Thành đáp ứng

- Nhưng em chưa xin phép bố mẹ đi qua đêm...Anh biết đấy cái Ngọc với cái Linh chúng nó đi đêm thoải mái, bố mẹ em khó lắm, không dễ dãi đâu.

Hương đã chuẩn bị hết cho đêm nay nhưng cố tỏ ra khó khăn để Thành thêm tự hào và trân trọng mình...

Thành tủm tỉm cười:

- Anh hiểu rồi, không sao đâu!...em đừng nghĩ gì cả, anh luôn tôn trọng em,

em biết điều đó mà...

Hương vòng tay ôm nhẹ người yêu rồi nói:

- Vậy anh cứ lên phòng nghỉ đi nhé, em ra nói chuyện với cái Ngọc và Linh đã... Có gì em sẽ gọi sau.

- Vậy mình sẽ gặp nhau vào dịp khác nhé, tạm biệt em!

Đứng từ xa Thành vẫn giơ tay và tươi cười chào mọi người rồi quay lên phòng.

Hương nói với Ngọc và Linh:

- Chúng mày thấy anh ý được không?

Câu hỏi của Hương có vẻ hơi thừa và mang tính thể hiện nhiều hơn, Ngọc và Linh gật gù nhưng thái độ vẫn khó chịu.

Hương nói thêm:

- Anh ý đặt phòng rồi mà tao kêu là chưa xin phép bố mẹ đi qua đêm mà anh ý vẫn đồng ý và vui vẻ, thấy tội nghiệp ghê cơ, yêu chết đi mất!

Ngọc nghi ngờ:

- Anh ý vẫn không khó chịu gì à? Mày nói thật hay đùa thế, bao công người ta chuẩn bị...

Linh phụng phịu:

- Đúng là ông ý rất lịch thiệp và tôn trọng phụ nữ, kiếm đâu được người như thế bây giờ chứ.

Nói rồi Linh hất mặt về phía Hiệp:

- Ông kia thì còn lâu, tao chỉ đùa là đêm nay không đi được mà đã tỏ thái độ rồi! Chán lắm.

Tâm sự một lúc lâu để dò thái độ của bạn bè, Hương thấy cũng đã đủ thời gian. Cô lững thững đi lên phòng A18, trong đầu nghĩ đến những chuyện sẽ xảy ra đêm nay giữa cô và người yêu...

- "Mình quay lại bây giờ chắc anh ý sẽ bất ngờ và hạnh phúc lắm..."

Hương dừng lại lấy hộp trang điểm ra chỉnh lại gương mặt một chút rồi mới bước vào phòng, cô đang hình dung ra thái độ vui sướng của Thành khi cô đồng ý ở lại đây một đêm, vì Thành đã tưởng cô về rồi... Phòng A18 cửa vẫn mở hé

- Em không yêu anh sao?

- Em yêu anh chứ!

- Yêu anh mà thế à? Anh không thể chấp nhận được chuyện này

- Em cũng không còn cách nào khác, mong anh hiểu cho em...

- Em sắp làm đám cưới rồi còn gì?!

- Em chỉ yêu mình anh thôi, nhưng em là con một nên không thể làm gì khác, lấy cô gái đó để cho bố mẹ yên tâm, mình vẫn thường xuyên gặp nhau mà anh yêu. Hôn em đi anh...

Giọng nói của hai người dần ông cứ nhỏ dần, rồi cánh cửa phòng bỗng đóng sập lại trước khuôn mặt ngơ ngác của Hương.

LỜI NÓI DỐI CỦA MÙA XUÂN

Cậu ta mặc áo đồng phục cấp ba trắng tinh, đeo kính gọng vuông, gương mặt nhìn nghiêng thật đẹp. Cậu ta đang chăm chú đọc thông tin trên một lon cà phê, đột nhiên ngưng lại rồi quay thêm 45 độ, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt tôi qua khe hở của kệ hàng.

Tôi nghĩ chúng tôi sẽ nhìn nhau mãi mãi như thế nếu Thanh không khe khẽ khều vai tôi và thì thầm: "An đang nhìn gì đó? Để đóng xà phòng lại cho Thanh, An ra quầy thu ngân đi."

Cửa hàng tiện lợi một buổi tối giữa tuần thật vắng vẻ, cậu ta là khách hàng duy nhất trong cửa hàng vào lúc 9h25, khi chỉ còn 5 phút nữa là tôi có thể về nhà. Ấy vậy mà, tôi đã bỏ qua bánh quy nướng, cốc sữa nóng và cả bộ phim hoạt hình, để đợi cậu ta lựa xong đồ đóng đồ và mang ra thanh toán. Cậu ta mua một cốc mì, một túi bánh quy rắc đường và hai lon cà phê. Ở khoảng cách gần, tôi thậm chí còn ngửi thấy mùi bột giặt trên áo cậu ta, đôi mắt mệt mỏi giấu sau cặp kính.

Khi tôi đưa túi đồ cho cậu ta, chúng tôi lại nhìn lướt qua nhau, ánh mắt chạm nhau giữa không trung chừng năm giây gì đó, tôi cũng không chắc nữa, ngay giờ phút đó tôi nghĩ tôi chỉ quan tâm tới cậu ta, mặc kệ thời gian trôi.

Tất cả chỉ có vậy, xảy ra không quá 15 phút, mà thật kì lạ tôi lại nhớ cậu ta tới tận những ngày sau, quên cả Minh, phải, quên cả Minh của tôi.

"Minh có bạn gái rồi đó. Nghe đâu hai đứa nó được đi trao đổi sinh viên bên Hàn Quốc..."

Nhóm chat chung của tụi bạn cấp ba đột nhiên xôn xao vì tin Minh có bạn gái. Minh bí thư cũng đeo kính gọng vuông, hay cười hiền hiền. Tốt nghiệp một cái, Minh đậu vào một trường tốt trong Sài Gòn, lẳng lặng không ai trong lớp biết cho đến tận ngày Minh bay. Ngày Minh bay, tôi trốn trong phòng, tắt nguồn

điện thoại và tua đi tua lại "Let it be" hàng trăm lần.

Trong suốt bằng ấy năm tháng, tôi vẫn hay lặng lẽ vào facebook của Minh, nhìn cậu qua những bức ảnh, an tâm rằng cậu vẫn sống tốt ở một phương trời xa. Ngày Minh trở thành sinh viên, ngày Minh cùng hội bạn thân đi cắm trại qua đêm, ngày Minh vi vu bên Thái Lan cùng những người bạn cùng lớp Đại học,... Sinh nhật Minh tôi cũng chỉ để lại một dòng nhỏ xíu xiu trên facebook cậu, Minh nhấn thích và nói lời cảm ơn, rồi vài dòng hỏi thăm tình hình của nhau. Có lẽ Minh vẫn chưa biết tôi quyết định "gap year" mà không học Đại học, tôi cũng chẳng đi đâu xa mà ở lại thành phố của chúng tôi, tìm một công việc làm thêm, tận hưởng từng ngày trôi.

Thế mà Minh đã kịp có bạn gái, ngay trước mùa xuân. Khi nghe tin ấy, tôi không thấy buồn nhiều, chỉ có cảm giác mình tan thành hàng vạn mảnh nhỏ bé, lững thững trôi giữa bầu trời.

Tôi gặp lại cậu ta vào buổi tối thứ Sáu, khi tôi đang uể oải kiểm tra những lon cà phê. Cậu ta ở ngay phía bên kia, mặc áo và tạp dề đồng phục của cửa hàng, mãi mốt xếp những chai nước khoáng.

Cậu ta đột nhiên dừng lại, hơi ngẩng lên, và lần thứ hai ánh mắt chúng tôi gặp nhau giữa khe hở của kệ hàng.

"Chào chị, An." Cậu ta nhoẻn miệng cười.

Cuối ca làm, tôi lững thững bước ra ngoài cửa hàng, ngược nhìn bầu trời và quyết định ngồi xuống băng ghế trước cửa một lát. Khi còn một mình, tôi chợt nhớ Minh da diết, và cảm thấy mình là thực thể cô đơn nhất vũ trụ này.

"Chị An đang nghĩ gì đó?" Cậu ta ngồi xuống bên cạnh tôi, chìa ra chiếc bánh mì còn ấm. Cậu ta mười tám tuổi, đang học lớp mười hai của một trường cấp ba trong thành phố.

"Chị đang ước giá như được bay giữa bầu trời kia thì thích biết bao."

"Chị An cứ như Peter Pan ấy nhỉ?" Cậu ta cười khúc khích, đuôi mắt hơi nheo nheo thật hiền lành.

"Chị lại thấy em mới là Peter Pan ý, mười tám tuổi mà nhìn trẻ con ghê, làm chị ghen tỵ kinh khủng."

Cậu ta lại cười thành tiếng nhưng không nói gì nữa, tôi cũng im lặng, chúng tôi ngồi bên cạnh nhau lặng lẽ ngắm những vì sao.

Tôi nghĩ giống như cậu ta thật thích, vẫn được là một cậu học sinh cấp ba vô

tư vô lo, thầm thích cô bạn bàn trên thì giúp cô ấy trực nhật, chép bài của cô ấy, mua kem cho cô ấy.

Giống như tôi với Minh hồi xưa.

Minh ngồi trên tôi, luôn chăm chú viết bài, còn tôi thích nằm dài xuống bàn nhìn tấm lưng dài của cậu ấy, áo đồng phục trắng tinh còn vương những giọt mồ hôi. Tôi thích đứng trên hành lang tầng hai, nhìn xuống sân trường nhìn cậu ấy đá cầu, khi cậu ấy nhìn thấy tôi, tôi sẽ vẫy vẫy tay và cười thật tươi.

Chúng tôi của năm đó, chúng tôi của ba năm thanh xuân đó đã từng vui vẻ biết bao, đẹp để biết bao.

Tối hôm đó, tôi ngồi ở băng ghế trước cửa hàng, mở điện thoại và xem đi xem lại những bức ảnh hồi chúng tôi học trung học. Minh đứng ngược nắng vẫy tay và cười thật tươi. Minh nằm dài xuống bàn, hai mắt hơi nhắm, tóc xòa xuống trán. Minh mặc áo sơ mi trắng tinh đang cầm cúi chép từ mới. Minh hơi cúi người xuống hơ tay trên đồng lửa cắm trại, gương mặt nghiêng nghiêng bồng lên trong ánh lửa hồng.

Thẻ nhớ của tôi chỉ lưu đầy hình ảnh của chàng trai mười bảy tuổi đó, chàng trai mà tôi của mười bảy tuổi hay tôi mười chín tuổi đều không có dũng khí để chạm tới.

Tôi ngược mắt lên nhìn bầu trời đêm để giữ cho nước mắt không rơi. Ấy vậy mà cậu ta, không hiểu từ đâu chui ra áp một chai nước khoáng mát lạnh lên má tôi, thản nhiên ngồi xuống bên cạnh, cúi đầu xem bức ảnh Minh đang cười rạng rỡ.

"Đó là người mà An thầm thích, phải không?" Cậu ta khế thầm thì.

Tôi không trả lời cậu ta, cúi đầu nhìn Minh, mặc cho nước mắt rơi đập xuống màn hình điện thoại, làm cho nụ cười của Minh nhòe đi đôi chút.

"Chị An đừng khóc, mắt chị lúc khóc nè trông xấu lắm. Em xin làm ở đây chỉ vì thích đôi mắt của chị quá chừng, nên chị đừng khóc nữa nhé, coi như là vì em đi...."

Vành tai cậu ta đỏ ửng, cậu ta chìa cho tôi tờ giấy ăn, mắt nhìn vu vơ đi đâu. Tôi lau khôé mắt, mỉm cười: "Người ta nói phụ nữ và đàn ông lần đầu tiên nhìn vào mắt nhau quá bảy giây sẽ yêu nhau đấy. Chị và em ngó nhau có khi phải tới mười giây."

"Chị An mà tin mấy cái nhảm nhí kiểu vậy á?! Em mà thêm thích bà già mít

ướt như chị ấy hả?"

Tôi bật cười đuổi theo cậu ta tới tận bãi đỗ xe của cửa hàng. Chúng tôi lấy xe đạp, cùng nhau đạp xe thong dong dưới bầu trời đầy sao, con đường về nhà thấy bình an và đẹp quá chừng.

Hôm sau cậu ta vừa xếp đồ lên kệ hàng vừa bảo với tôi: "Chị An có xem 5cm/s không? Em vừa mới xem phim đó tuần trước và nghĩ có điều này cần nói với chị."

Tôi ngược mắt nhìn cậu ta, hơi buồn cười khi nghe giọng cậu ta nghiêm túc hơn hẳn thường ngày: "Nếu em là Takaki dù ở đâu em vẫn sẽ cố gắng giữ liên lạc với Akari, để đến cuối cùng mọi thứ không chỉ là nuối tiếc như thế."

"Ừm... Chị nghĩ khoảng cách và thời gian có thể làm người ta xa nhau đến kinh ngạc đấy."

"Đó là khi người ta không đủ dũng khí để vượt qua thôi An à. Nếu người ta thực sự muốn không khoảng cách hay thời gian nào có thể ngăn cản được."

Ngưng lại một lúc, cậu ta thì thầm: "Em nghĩ chị An nên nói chuyện với anh ấy, về mọi thứ. Đã đến lúc chị phải dũng cảm hơn rồi, tin em đi, rồi chị sẽ thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết."

Tối hôm đó về đến nhà, tôi bật laptop, ngồi im nhìn chấm xanh của Minh trên facebook, cứ như thế đến hơn mười lăm phút. Rồi tôi nghĩ mãi về những lời cậu ta nói, về chuyện tôi phải cam đảm hơn. Và tôi quyết định rồi, tôi-mười-chín-tuổi phải mạnh mẽ hơn tôi-mười-bảy-tuổi đại khờ năm đó.

"Chào Minh, dạo này thế nào rồi?"

Minh trả lời vui vẻ trong vòng vài giây sau đó. Chúng tôi nói chuyện với nhau rất lâu, tưởng như không có một năm trời ngắt quãng, như thể chúng tôi vẫn là hai cô cậu học sinh ngồi trên nhau trong lớp học.

"Tớ đã từng thích cậu hồi cấp ba đấy, cậu tin được không?"

Minh im lặng vài phút, rồi cậu nhún vai dài thật dài.

"Vì chuyện đó nên An đã tránh mặt tớ suốt đúng không? Hôm tớ bay tớ đã chờ An mãi, và rồi nhận ra tớ đã khờ như thế nào khi để vuột mất cô gái mà tớ yêu quý, rất nhiều. Mười bảy tuổi đó đã để lại nhiều tiếc nuối trong tớ, thực sự đấy An..."

Minh còn nhún vai nữa, nhưng lúc đó tôi chỉ nhớ được có vậy. Rồi Minh bảo Minh cảm thấy rất vui vì được nói chuyện với tôi sau rất nhiều ngày tháng,

"chúng ta sẽ lại là bạn nhé An!" Tôi thì thầm: "Ừ, tất nhiên rồi Minh."

Tôi không còn thấy buồn nhiều nữa, cũng không còn cảm giác muốn tan ra thành hàng vạn mảnh nhỏ xíu. Lúc đó tôi hiểu rằng cậu ta đã đứng, khi tôi mạnh mẽ đối diện với chính mình, tôi biết tình cảm của mình với Minh đã dừng lại, ngay chính thời khắc chúng tôi không còn là học sinh cấp ba. Những gì sau này tôi cứ dần vật mãi chỉ là nỗi nuối tiếc thanh xuân, nuối tiếc vì đã không đủ dũng khí nói với Minh rằng tôi yêu quý cậu ấy nhiều thế nào...

Cậu ta nghỉ làm cả tuần vì một kì thi quan trọng nào đó ở trường, cho tới khi tôi được nghỉ Tết cậu ta vẫn không quay lại.

Đêm giao thừa, tôi cùng bạn thân lang thang dưới phố, xui xẻo thế nào lại lạc nhau trong khi điện thoại của tôi hết nút pin. Tôi đứng yên tại ngã tư đường, hoang mang nhìn người qua lại ngày một đông thì có ai đó khẽ khều vai tôi.

"Chúc chị năm mới vui vẻ nha!" Cậu ta đeo găng tay màu xanh lá, hai mắt cười tít lại sau cặp kính.

Tôi ỉu xiu nói: "Chị bị lạc bạn này, em có mang theo điện thoại không?"

"Xin lỗi chị nhé em để quên ở nhà rồi. Chị đứng đây với em luôn đi, còn có 7 phút nữa là giao thừa rồi. Và trước khi giao thừa em cần thú nhận với chị điều này." Cậu ta lại thầm thì.

Tôi nhìn cậu ta, nghiêng đầu chờ đợi. Cậu ta nghiêng hết bên này sang bên kia, vành tai lại đỏ ửng lên: "Em nói dối chị ba điều đấy. Em đã bảo rằng em không thèm thích bà già mít ướt như chị trong khi lại thích chị ngay lần gặp đầu tiên trong cửa hàng. Em cũng không can đảm như chị nghĩ đâu, em đã bảo chị nói chuyện với Minh nhưng chị biết không, cả tối hôm đó em đã mong rằng chị không gọi anh ấy, rằng chị sẽ không vì thế mà rung động thêm lần nữa..."

Cậu ta ngừng lại, cúi đầu nhìn những viên gạch lát đường. Tôi nhắc: "Em còn chưa nói điều thứ ba?"

"Em đã nói dối rằng không mang điện thoại để chị có thể đứng đây thêm chút nữa, đủ lâu để em thú tội xong..." Cậu ta giơ chiếc điện thoại di động màu đen ra trước mặt tôi, gương mặt mang vẻ tội lỗi.

Tôi chưa kịp nói điều gì thì những tiếng râm ran đầu tiên trên bầu trời báo hiệu thời khắc chuyển giao sang năm mới đã tới. Chúng tôi ngẩng đầu lên ngắm nhìn những bông pháo hoa đầu tiên nở tung trên nền trời đen thẫm.

Tôi cũng đã nói dối cậu ta suốt những tháng ngày qua, rằng tôi đã nghĩ mãi về cậu ta từ lần gặp gỡ đầu tiên, rằng cậu ta thực ra can đảm hơn tôi rất rất nhiều.

Cậu ta tháo găng tay xanh lá, bàn tay ấm áp đan lấy mười ngón tay lạnh buốt của tôi. Và tôi nghĩ, mọi lời nói lúc này đều là vô nghĩa...

CHẠM NGŨ BÌNH MINH

Anh Lê

Đến trường sớm hơn mọi ngày, Hà Trang thông thả gạt chống xe, rảo bước vòng quanh sân trường và các dãy hành lang trước khi vào lớp. Cô muốn ngắm nhìn lại thật kĩ ngôi trường lần cuối, cũng như thu hết sinh khí đất trời trước khi chạm mặt Hưng. Gió lướt nhẹ nhẹ lờn vờn mơn man đôi gò má hây hây,, mang theo không khí nóng hanh của buổi sớm đầu hạ. Phượng nở đỏ rực một góc sân. Ánh mặt trời đâm xuyên cành lá, rọi vào cột cờ giữa sân, nơi mà có lần cô và Ly từng bị bắt lên đứng trước trường vì tội ăn vụng bánh trắng trong giờ chào cờ đầu tuần. Nghĩ đến chuyện đó, Trang chột cười khúc khích.

- "Này. Làm gì mà đứng thần thờ cười một mình thế hả cô nương?" - Giọng Ly vang lên.

- "Ơ hay thế. Tớ đang nghĩ đến cậu đấy Ly ạ."

- "Vào lớp thôi. Mọi người đến gần đủ cả rồi."

Hưng vẫn chưa đến. Lòng cô chột chùng xuống.

Khánh Hưng là cậu bạn quái dị nhất mà Trang từng biết, lúc nào cậu cũng nghĩ ra trò để nghịch phá mọi người. Hôm thì cậu cột dây cặp của thằng Minh mấp vào cạnh bàn khiến nó suýt ngã lăn quay ra sàn. Hôm khác cậu rất bột phẫn vào ghế thằng An để khi nó lên bảng làm bài cả lớp cười nghiêng ngả. Hầu như những buổi sinh hoạt tập thể hoặc văn nghệ của lớp Hưng đều xung phong tham gia, mặc dù giọng hát của cậu thì... không thể tệ hơn được nữa. Hưng cũng nổi tiếng trong cộng đồng giáo viên vì những câu phát biểu khó đỡ. Có lần cô Hương dạy Toán hỏi cả lớp giao điểm của ba đường phân giác là gì. Hưng giơ tay tự tin đồng dạng:

- "Giao điểm ba đường phân giác là... phân tâm ạ"

Cả lớp và cô lại được một phen cười bò.

Nhưng không thể phủ nhận một điều, chính Hưng là chất kết dính tất cả thành viên trong lớp. Những buổi cắm trại đều là một tay Hưng tổ chức và động viên lôi kéo cả lớp tham gia. Đến ngày tám tháng ba, Hưng là người kêu gọi đám con trai trong lớp hùn tiền mua quà cho mỗi bạn nữ. Có thể nói, dù nghịch ngợm nhưng Hưng rất được lòng giáo viên và bạn bè.

Nếu như chỉ có thế, nếu như Hưng chỉ là cậu bạn bàn cuối, nếu như Trang chỉ là cô bạn bàn đầu, thì ba năm cấp 3 của Trang đã yên ắng trôi qua không chút vướng bận.

Đầu năm 12. Hưng và Trang được cô chủ nhiệm xếp ngồi gần nhau. Những ngày đầu Trang có tí không thoải mái vì Hưng và Trang như hai thái cực trắng đen của hình tròn bát quái. Trang hiền lành ít nói. Hưng nghịch ngợm lại hay trêu chọc cô. Sáng nào cũng vậy, chỉ cần thấy Trang ló mặt vào lớp là Hưng lại ý ới:

- "Soạn Văn chưa cho tớ mượn vở với... Ngồi xuống nhanh lên dò bài Sử cho tớ nào... Ở hôm nay có cái mụn ngay mũi ấn tượng quá đấy ha ha ha... Này sao mua có một gói xôi thế hả? Hôm sau nhớ mua giùm cả phần tớ luôn nhé... Lại ngủ nướng à, đi trễ tận 5 phút này, ôi con gái gì mà..."

- "Này, cậu vừa vừa thôi nhé. Con trai gì mà lại nói nhiều đến thế hả?" - Nhiều lúc Trang vùng lên cãi cự.

- "Tớ mà không nói thì tớ với cậu khác gì hai con cừu yên lặng, cái bàn này khác gì là cái đồi gió hú hả?"

Trang phì cười.

Hưng thích vẽ và vẽ rất đẹp. Những bức vẽ kì lạ. Người một mắt, một tay, chim một cánh. Một lần Trang buộc miệng hỏi:

- "Tại sao không vẽ nốt cái còn lại?"

- "Bởi vì nó không có ở đó."

- "Là sao?"

Hưng đặt tay lên đầu Trang, vỗ nhẹ rồi bỏ đi.

Ngọn gió cuối thu len qua khe cửa, ùa vào vỗ về đôi gò má nóng bừng của Trang.

Một cái gì đó, rất khó để giải thích.

- "Cậu có bạn gì không? Đi với tớ một lát nhé." - Hưng quay sang hỏi Trang ngay khi tiếng chuông tan học vừa reo.

- "Được thôi"

Hưng chờ Trang đi vòng quanh bờ hồ. Hà Nội chớm đông. Gió hồ thổi vào tê cóng cả hai đôi gò má. Chiều hoàng hôn mặt trời buông dần, nắng hồng trải dài đường chân trời. Mặt hồ sóng sánh màu ánh sáng như chất rượu vang trong ly thủy tinh. Hưng rẽ vào hàng kem Tràng Tiền. Trang đánh bộp vào lưng cậu la toáng lên:

- "Có điên không? Lạnh như này mà ăn kem gì chứ?"

- "Thử xem. Cậu sẽ thấy kem ngon hơn gấp ngàn lần đấy"

Trang đón cây kem từ tay cậu bạn với gương mặt méo xệch. Hưng nhìn Trang bật cười nhăn nhở.

- "Tớ đếm đến ba, tớ với cậu cùng bắt đầu ăn nhé. Ai ăn chậm hơn thì phải đèo người kia về. 1, 2, 3."

- "Ơ ơ tớ đã đồng ý đâu cái tên này... Khoan đã đếm lại nào... Ôi cóng hết cả mồm rồi..."

- "Haha cậu thua rồi..."

- "Còn lâu..."

Hai bóng người trải dài nơi góc phố dưới ánh đèn đường vàng nhạt. Tiếng nói cười xuýt xoa rộn rã quyện trong cái lạnh đầu đông, bay khắp không trung, tan vào khoảng kí ức tươi đẹp tuổi 18.

Dạo gần đây Hưng có vẻ khác. Tuy vẫn nói cười đùa giỡn với mọi người nhưng mắt cậu hẳn rõ những quầng thâm, ánh nhìn mệt mỏi hơn trước. Thi thoảng cậu còn ngủ gật trong lớp, khiến Trang phải huých mạnh vào tay cậu mỗi lần giáo viên nhìn.

- "Ăn đi này." Trang đưa Hưng ổ bánh mì thơm phức mùi thịt nướng.

- "Hôm nay lại tốt với tớ thế chứ." - Hưng nở nụ cười nhăn nhở quen thuộc.

- "Dạo gần đây cậu có chuyện gì thế? Trông cậu mệt mỏi lắm."

- "Không có gì đâu. Chỉ là thức khuya hơn thường ngày thôi."

- "Thật không đấy?"

- "Thật mà."

- "Từ hôm nay phải ngủ sớm đi đấy..."

- "Trang. Tặng cậu này." - Hưng rút trong học bàn ra một quả cầu thủy tinh, bên trong là chiếc cối xay gió màu tím nhạt. Bật chiếc nút phía dưới quả cầu, tiếng nhạc ngân vang theo vòng quay của cối xay kèm theo li ti những hạt kim tuyến lấp lánh.

- "Đẹp quá." - Mắt Trang sáng lên phản chiếu hình ảnh quả cầu nơi đáy mắt.

- "Nhưng mà dịp gì cơ? Valentine hay tám tháng ba đều qua lâu rồi nhé." - Trang nhìn Hưng nở nụ cười lém lỉnh.

- "Quà sinh nhật sớm đấy."

- "Tại sao phải tặng sớm?"

- "Thì lúc đó... có khi tớ lại quên mất chứ sao." - Cậu lại bỏ đi khi vừa nói dứt câu. Để lại Trang với mớ cảm xúc hỗn độn không thể gọi tên.

Đã 2 tiếng trôi qua, Hưng vẫn chưa đến. Trang bồn chồn bấm hơn mười cuộc gọi nhưng Hưng vẫn không nhắc máy. Sau khi dặn dò ngày giờ thi, cách ôn luyện cũng như cách giữ gìn sức khỏe mùa thi, cô chủ nhiệm phát phiếu báo danh cho cả lớp. Tiếng xì xào bắt đầu vang lên:

- "Sao Hưng vẫn chưa đến? Có ai gọi được Hưng chưa?" - Giọng Phong lớp trưởng hô hoán lên.

- "Cái thằng này, tại sao lại vắng ngay ngày hôm nay chứ? Lại còn không nhắc máy" - Giọng An lộ rõ vẻ trách móc.

- "Không biết có chuyện gì với nó không kìa. Hưng không phải người có thể vắng mặt trong những dịp quan trọng thế này đâu." - Giọng Minh đầy lo lắng.

- "Này Trang, cậu có biết chuyện gì không?" - Ly nhỏ nhẹ nói khẽ vào tai Trang.

Trang chỉ lắc đầu không nói gì. Khóe mặt chợt thấy cay cay.

- "Cô giao phiếu báo danh của Hưng cho Phong và Trang. Hai em tìm cách liên lạc, đưa giấy và truyền lại những gì cô dặn cho Hưng trong ngày hôm nay nhé. Có chuyện gì phải báo cô ngay."

Đây là lần đầu tiên Trang đến nhà Hưng sau một hồi lần mò quanh các con hẻm nhỏ. Trang và Phong ra sức bấm chuông gọi cửa nhưng không có tiếng trả lời, đang nhìn nhau không biết làm thế nào thì giọng cô hàng xóm vang lên:

- "Các cháu tìm thằng Hưng hả? Sáng nay bố nó trở bệnh nặng, phải vào bệnh viện cấp cứu rồi. Khổ thân thằng bé, nhà chỉ có hai bố con. 3 tháng nay đột nhiên tay chân ông ấy yếu hẳn đi, không thể đi làm được nữa. Thằng Hưng phải vừa đi học vừa đi làm, nhiều hôm đến tối mịt mới về..."

- "Bố Hưng cấp cứu ở bệnh viện nào vậy cô?" - Trang không nén được dòng cảm xúc, vội cắt ngang lời cô hàng xóm.

Trên đường đến bệnh viện, nước mắt Trang chực tuôn trào. Cô tự trách mình vô tâm. Chưa bao giờ cô để ý hay thắc mắc về gia cảnh của Hưng. Cô trách Hưng quá giỏi che giấu cảm xúc, lúc nào cũng nói cười nhưng không chia sẻ với ai

về gánh nặng của mình. Cô nhớ lại những bức hình Hưng vẽ. Tuổi thơ không trọn vẹn để lại khoảng trống quá lớn trong tim Hưng khiến cậu luôn cảm thấy mọi thứ đều lưng chừng một nửa.

Không ai ngờ rằng, đằng sau Khánh Hưng hài hước năng động nghịch ngợm là một tuổi thơ đầy sóng gió. Từ ngày sinh Hưng ra, bố mẹ cậu bắt đầu những trận cãi vã liên miên không dứt. Ký ức của Hưng về gia đình là những mảnh vỡ thủy tinh trên sàn gỗ bóng, là tiếng gào thét chói tai của bố mẹ trong căn phòng màu trắng. Năm Hưng 10 tuổi, mẹ cậu theo một người đàn ông Hà Lan định cư nơi xứ người, bà muốn dắt Hưng theo nhưng bố Hưng tuyệt đối không cho. Mỗi tháng mẹ gửi tiền nuôi Hưng ăn học nhưng bố nhất quyết không đụng đến một xu. Ông sa vào rượu để tìm quên nên sức khỏe ngày càng xuống dốc.

Vừa vào đến bệnh viện, Trang và Phong vội lao đi tìm Hưng. Dừng chân trước hình ảnh Hưng ngồi gục mặt nơi góc tường, vai run lên từng đợt liên hồi, tim Trang như thắt lại. Cô chạy như bay đến ôm chầm lấy Hưng. Không gian và thời gian như ngưng đọng, vỡ tan theo từng tiếng nấc nghẹn của cả hai.

Cuối hạ, nắng đỡ gay gắt hơn. Lá ngả vàng như lời chào đón nàng thu dịu dàng quyến rũ. Mùa thi kết thúc. Áp lực học hành bài vở được trút xuống một phần. Trang nhìn lên bầu trời xanh ngắt hít một hơi thật sâu. Mùi nước mưa ngấm vào đất hãy còn vấn vương đâu đó trong không khí. Nở nụ cười thật tươi, Trang bước qua dòng người đông đúc ở sân bay, tiến về phía Khánh Hưng.

Hưng cùng mẹ sang Hà Lan sau khi lo xong đám tang cho bố. Đây cũng là ước nguyện cuối cùng của ông. Ông xin lỗi vì không tạo cơ hội cho hai mẹ con đoàn tụ sớm hơn. Mẹ Hưng nhiều lần về nước tìm con nhưng ông chuyển nhà, thay số điện thoại khiến bà không cách nào liên lạc được. Ông muốn Hưng cho bà cơ hội bù đắp khoảng thời gian hai mẹ con không sống cùng nhau. Ông hi vọng Hưng sẽ mở lòng yêu thương chăm sóc cho bà như Hưng đã làm với ông. Gia đình có thể tan vỡ nhưng tình phụ tử, mẫu tử mãi mãi còn đó. Cách duy nhất để chữa lành những tổn thương là yêu thương và được yêu thương, một lần nữa. Trái tim sẽ lành lặn trở lại khi được rót đủ mật ngọt tình thân.

Ôm Hưng lần cuối trước khi cậu vào bên trong, Trang trao cho cậu hộp quà nhỏ.

- "Mở ra đi." - Trang giục.

Trong hộp là quả cầu thủy tinh hình Tháp Rùa hồ Gươm thu nhỏ. Hưng vừa lắc lắc quả cầu vừa nhoẻn miệng cười như trẻ nhỏ.

- "Giờ tớ mới hiểu, cậu tặng tớ quả cầu cối xay gió là có ý cả rồi. Như kiểu chia tay có báo trước ấy nhỉ." - Trang bĩu môi giả vờ dỗi.

- "Quả cầu đó, là món quà đầu tiên mẹ gửi về cho tớ sau khi sang Hà Lan. Tớ quý nó lắm. Dù nhớ mẹ, nhưng mỗi lần nhìn nó tớ lại thấy yên tâm vì ít nhất tớ biết mẹ đang ở đâu. Tớ tặng lại nó cho cậu, vì tớ muốn cậu biết, mỗi lần cậu nhìn nó, là tớ đang ở nơi đó nhớ về cậu."

- "Vậy thì mỗi lần cậu nhìn Tháp Rùa, là tớ đang nghĩ về cậu. Chúng ta huề. Hứa đi, không ai được quên ai đâu đấy." - Trang chìa ngón tay út ra trước mặt Hưng, vẫy vẫy.

- "Ừ hứa, đóng dấu luôn này." - Hưng cúi người hôn nhẹ vào trán Trang. Thời gian một lần nữa ngưng đọng. Vật thể xung quanh như tan ra thành trăm nghìn kim tuyến trong quả cầu thủy tinh, lấp lánh, lấp lánh.

Thời điểm tối nhất trong ngày là trước lúc bình minh. Chỉ cần qua được khoảng tối tăm ấy, sẽ chạm đến ánh sáng trong trẻo tươi nguyên của buổi sớm. Câu chuyện của Hưng và Trang chỉ vừa mới bắt đầu. Chưa ai biết, cuối con đường, họ có bên cạnh nhau hay không. Nhưng chắc chắn một điều, họ sẽ nghĩ về nhau như một mảnh ghép thanh xuân dang dở. Có chọn mảnh ghép ấy để hoàn thiện bức tranh cuộc đời mình hay không, lại là một câu chuyện khác...

NHỮNG DÒNG STATUS KHÁC NHAU

Kim Tam Long

Sau hai tháng thử việc tại một công ty có quy mô khá lớn liên doanh với nước ngoài Quân đã được nhận vào làm hợp đồng chính thức, vậy là sau 2 năm vất vả giờ mọi chuyện tạm thời đã ổn định. Khi được phòng nhân sự gọi lên ký hợp đồng Quân vui lắm, việc đầu tiên là Quân gọi điện về cho bố mẹ ở quê biết để yên tâm.

Sau đó vào Facebook của mình Quân vội viết lên những dòng Status để chia vui với bạn bè:

"Thế là mình đã có được công việc như mong muốn rồi, mức lương trước mắt là 400 USD/tháng - vui quá mọi người ơi !"

Những người bạn của Quân dường như cũng vui lây, ai cũng mừng cho Quân đã ổn định công việc. Trong Friend list của Quân có 80 người bạn đa số là những người học cùng đại học, trong vòng chưa đầy 10 phút hầu như tất cả đều Like và Comment chúc mừng Quân.

Mấy thằng bạn thân thì comment:

"Chúc mừng ông bạn nhé, phải tổ chức một buổi liên hoan để anh em chia vui thôi"

Quân đang nghĩ xem nên khao mọi người cái gì, những lần trước làm ở công ty nhỏ Quân chỉ dám khao mọi người những món bình thường mua về mấy đĩa tự làm liên hoan ở nhà trọ. Nhưng lần này thì khác, phải thật hoành tráng mới được!

Quân gọi điện cho Sang lé xem tổ chức ăn mừng thế nào, vì thằng này là dân nhậu nên biết rất nhiều quán ngon

Sang lé trả lời điện thoại:

- Theo tao thì thế này, công việc và mức lương của mày bây giờ khác hẳn

trước thì cũng nên làm cho nó rục rở một chút! còn địa điểm ăn uống và giờ cụ thể mày để tao lo. Nhưng mày đừng post lên Facebook, kéo nhiều đứa biết mà không rủ hết được thì mang tiếng...cố gắng hạn chế, chỉ mấy anh em thân thiết với nhau thôi...

Theo địa điểm Sang lẻ chọn, 5h chiều hôm sau cả bọn tập trung sang Lệ Mật ăn thịt rắn.

Bữa tiệc khao bạn bè của Quân theo dự kiến gồm 10 thằng bạn chơi thân. Nhưng điều làm Quân rất vui và bất ngờ vì mấy đứa bạn thân lại dẫn theo cả bạn gái đi cùng để ra mắt, tổng cộng 20 người trong đó có Tuấn còi - một người bạn cùng lớp đại học mà Quân không chơi thân lắm và cũng là vị khách mà Quân không mời...

Tuấn còi cầm chén rượu ra ngồi cạnh Quân, giọng nói có vẻ trách móc:

- Mày buồn cười bỏ mẹ! chẳng thông báo gì với tao cả, hôm qua thấy Status của mày trên Facebook tao đã mừng cho mày rồi, lúc chiều trên đường về gặp thằng Sang lẻ, nghe nó bảo tụ tập liên hoan tao mới biết! Nên cũng đi theo ra đây để chúc mừng mày...Bạn bè với nhau thì lúc buồn lúc vui phải có mặt giúp đỡ nhau chứ, có gì cứ gọi tao một câu...mày làm tao hơi tự ái đấy...

Tự nhiên Quân cảm thấy áy náy vì Tuấn nhiệt tình với mình quá, ngày trước học cùng nhau thì thỉnh thoảng mới nói chuyện chứ cũng không thân thiết lắm, ai ngờ Tuấn hết mình vì bạn bè vậy!

Quân cầm chén rượu, chạm vào chén của Tuấn và nói:

- Mày nói vậy làm tao ngại quá, mặt số của mày nên tao có liên lạc được đâu, thôi mày uống với tao chén này coi như lời xin lỗi!

Tuấn cười xuề xòa:

- Thôi có gì đâu, Mày lưu số của tao vào đi... Hôm nay là ngày vui của mày, thay mặt mấy anh em ở đây tao chúc mày công việc ổn định và sớm thành công trong sự nghiệp. Ai chứ riêng mày mà lấy vợ thì tao phải đến trước hai hôm để giúp...

Mọi người ai cũng nhiệt tình làm Quân rất phấn khởi, cũng lâu rồi mới có một ngày vui và đầy đủ bạn bè như vậy nên Quân uống hơi nhiều. Tiệc đã tàn nhưng hình như chưa ai muốn về, từng đôi ra tạo dáng chụp ảnh với nhau để post lên Facebook.

Trong đám bạn của Quân có Cường hói là người rất thích hát, nó khoác vai Quân và bảo:

- Ăn uống thì cũng no say rồi, bây giờ cả hội kéo sang quán bên kia hát vài bài cho tỉnh rượu rồi về... đằng nào mai cũng là ngày nghỉ, đang vui thế này mà giải tán thì tiếc lắm, ngày vui của mày thì bọn tao cũng phải hết mình, mày thấy thế nào?

Thế là cả bọn kéo nhau đi hát Karaoke, cuộc vui kéo dài đến gần 2h sáng Quân mới về đến nhà trọ. Hôm nay quá vui - công việc ổn định, bạn bè nhiệt tình. Đúng là nhờ Quân hiền lành lại tốt với bạn bè nên hầu như ai cũng quý mến, đây là điều mà Quân cảm thấy tự hào nhất.

Sáng hôm sau Quân tỉnh dậy muộn, đầu vẫn đau nhói vì rượu. Vừa mở cửa phòng đã thấy bóng ông Thân - chủ nhà trọ đi từ ngõ vào, Quân không có thiện cảm với ông này lắm vì ông hay chửi bậy, lại ghê gớm...đứa nào chậm tiền nhà là ông ta đuổi thẳng cổ.

Vừa nhìn thấy Quân, ông Thân cười tươi:

- Quân à! mai đến ngày đóng tiền nhà rồi đấy nhé, tối hôm qua tao sang thì mày đi chơi chưa về.

Nghe ông Thân nhắc chuyện đóng tiền nhà, Quân bỗng giật mình vì chợt nhớ ra đã hết ba tháng thuê nhà lần trước rồi:

- Vâng, hôm qua cháu đi liên hoan với mấy đứa bạn... Đã hết 3 tháng rồi hả chú, nhanh thật đấy!

Ông Thân cau mày vẻ khó chịu:

- Nhanh gì mà nhanh, thu tiền nhà thì đứa nào cũng bảo nhanh nhả...chúng mày thấy nhanh còn tao thấy lâu. Tối mai mang tiền sang đóng, bây giờ cái gì cũng đắt đỏ, có khi đột tới tao phải tăng tiền nhà mới được, khu trọ bên kia người ta tăng từ lâu rồi. Tao ăn ở nhân đức, thương chúng mày nên chưa tăng giá đấy, liệu mà bảo ban nhau ở cho đàng hoàng.

Từ ngày ra trường đi làm, Quân thuê phòng ở riêng một mình cho tiện sinh hoạt, 3 tháng đóng tiền nhà một lần theo quy định của chủ nhà trọ...

Mở ví ra lấy tiền định ra ngoài ăn sáng thì Quân bỗng giật mình... trong ví còn có hơn 300 nghìn. Ngồi thụp xuống giường, Quân mới nhớ ra là bữa tiệc khao bạn bè tối hôm qua vậy mà mất hơn 7 triệu, tự nhiên trong lòng cũng cảm thấy có chút tiếc nuối...

Lương tuy cao thật nhưng đến cuối tháng mới được lĩnh, bây giờ lấy đâu ra tiền mà nộp tiền nhà bây giờ, đóng 3 tháng tiền nhà thì cũng 6 triệu rồi...không ngờ một bữa tiệc liên hoan mà lại hết nhiều như vậy!

Hình như tiền hết thì cái gì nó cũng hết theo thì phải, tiền nhà thì bắt buộc phải đóng, xe thì cũng sắp hết xăng cũng phải đổ để còn đi làm, điện thoại thì cũng sắp hết tiền cũng phải nạp để còn liên lạc. Rồi đủ những thứ linh tinh khác như xà phòng, kem đánh răng, dao cạo râu...hình như chúng nó rủ nhau hết cùng lúc thì phải....Tự nhiên Quân thấy chán nản, buồn buồn.

Đang suy nghĩ không biết xoay tiền ở đâu...Quân chợt nghĩ đến mấy thằng bạn nhưng rồi lại thôi, tự nhiên thấy ngại ngại làm sao đấy. Dù chơi thân với nhau cũng lâu nhưng Quân chưa vay tiền của ai cả, mà nhờ chúng nó không cho vay thì xấu hổ lắm...hắn bỗng cảm thấy buồn cười, hay là mình đa nghi quá, nghĩ xấu cho chúng nó...ở đời cũng có người nợ người kia mà!

Phân vân một lúc rồi Quân vào Facebook viết một dòng Status để thăm dò trước khi đi vay tiền bạn:

"Kẹt tiền quá, không biết làm thế nào bây giờ mọi người ơi ?!"

Viết xong, Quân hồi hộp chờ đợi...

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, tuyệt đối không có 1 Like hay 1 Comment nào cả. Tự nhiên Quân thấy lo lắng vì chẳng lẽ những gì mình vừa nghĩ trước đây là sự thật...

Chẳng lẽ mấy thằng bạn mình...Hay cũng có thể chúng nó bận chưa đọc Status của mình nhỉ....mọi suy nghĩ cứ liên tục hiện ra trong đầu!

Mới hôm trước thôi, vừa viết status khoe công việc mới và mức lương thì liên tục bạn bè vào Like và Comment, vậy mà bây giờ nói đến chuyện kẹt tiền thì... mấy tiếng rồi mà chẳng thấy tín hiệu gì cả...

Thôi đành nào cũng vậy – Quân nhủ thầm, tối hôm qua nghe thằng Sang lé khoe là sắp mua cái xe máy khác... chắc nó đang có tiền, thôi cứ đến nhà thằng Sang xem sao, còn hơn ngày mai nghe chủ nhà chửi vì chưa đóng tiền nhà...

Gặp Sang ở nhà, Quân trình bày lại đầu đuôi sự việc và hỏi vay tiền...

Nghe Quân nói xong, Sang lé thở dài rồi đáp ứng:

- Sao mày lại vay tiền tao vào lúc này à, nói thật là tao cũng đang khó khăn lắm, hay là mày gọi cho thằng Tuấn còi đi nó đang có tiền đấy, hôm qua thấy nó khoe là ăn trúng khoán được mấy chục củ đấy...tao mà có thì đưa mày luôn chứ lăn tăn gì, không giúp được mày tao áy náy quá...

Quân thất vọng, ngậm ngùi đi về...

Tặc lười một cái, Quân rút điện thoại gọi cho Tuấn còi...chuông đổ nhưng không thấy nó nghe máy, nhắn tin cũng không thấy nó trả lời ...mà trong đầu vẫn

nhớ như in câu nói của Tuấn còi lúc nhậ tối qua:

"Bạn bè với nhau thì lúc buồn lúc vui phải có mặt giúp đỡ nhau chứ, có gì cứ gọi tao một câu...mày làm tao hơi tự ái đấy..."

Ngồi vào quán uống ly trà đá bên đường mà Quân nghe lòng sao cay đắng, một cảm giác thất vọng và hụt hẫng...Còn thằng Cường hói nữa, tối hôm qua chính nó khởi xướng chuyện đi hát Karaoke... bây giờ đến nhà xem nó giở trò gì chẳng lẽ nó cũng khốn nạn như hai thằng kia...

Cường hói đang nằm trên giường, tay ôm laptop vào facebook...gã đọc được status của Quân nhưng không dám like hoặc comment vì sợ Quân sẽ vay tiền mình...vốn là thằng chỉ thích của người phước ta, trong hội cứ có đứa nào tổ chức liên hoan hoặc khao là gã tranh thủ dẫn theo cả bạn gái đi ăn vừa vui lại...đỡ tốn, lại tha hồ hát hò để thể hiện giọng ca trước mặt bạn bè và người yêu...

Biết thế nào Quân cũng sẽ đến vay tiền nên Cường hói đã chuẩn bị trước lý do:

- Sao mày không nói sớm, tao vừa mới trả nợ bà chị hôm qua giờ hết tiền rồi, hôm qua mày bảo tao thì xong luôn, tiếc thật đấy!

Lần này không kìm chế được nữa Quân nói:

- Biết thế chó nào trước mà nói sớm, khó khăn thì tao mới phải nhờ chúng mày, nếu không tao nhờ làm mẹ gì cho nhục ra...

Trước thái độ của Quân, Cường hói suy nghĩ một lúc rồi đặt tay lên vai Quân đầy vẻ thông cảm:

- Thôi thế này, tao có vài trăm mày cầm tạm...À mà bao giờ mày trả tao...thôi sang tuần lo trả tao cũng được vì tao cũng đang bí tiền quá...lần sau mày rút kinh nghiệm, tiêu cái gì thì cũng vừa phải thôi...

Quân không nói được câu gì, khuôn mặt tỏ rõ vẻ thất vọng...

Cường hói quay vào trong nhà lấy tiền thì Quân quay xe bỏ về luôn và cũng không thấy Cường... gọi lại gì cả...

Lúc khó khăn thế này, Quân mới nhận ra rằng không có gì xấu hổ và nhục nhã bằng việc đi vay tiền, nhất là vay không được!

Bạn bè có hoạn nạn mới hiểu lòng nhau, thì ra từ trước Quân mang tiếng là chơi thân với chúng nó nhưng chưa va chạm gì về chuyện tiền bạc cả, hóa ra chúng nó chỉ thân với Quân khi có tiền, khi mời chúng nó đi ăn uống vì chỉ có như vậy thì chúng nó mới nhiệt tình và có mặt đầy đủ nhất...

Bây giờ gặp khó khăn, không ai bảo ai mà thằng nào cũng nói là không có

tiền. Mới hôm qua thằng Tuấn còi không mời mà đến ăn uống nhiệt tình, vậy mà hôm nay gọi không nghe máy...thằng Sang lé khoe có tiền chuẩn bị mua xe thì bây giờ tự nhiên...lại cũng đang gặp khó khăn...thằng Cường hỏi thì lại giở giọng đạo đức nhắc Quân là không nên tiêu hoang...trong khi chính nó là thằng ăn xong còn đòi đi hát...

Không còn cách nào khác, Quân gọi điện về cho bố mẹ để xin tiền...

Từ ngày đi làm Quân chưa mua cho bố mẹ được cái gì mà toàn dành để khao bạn bè. Tết có mừng tuổi bố mẹ mấy trăm thì bố mẹ lại mua các đồ dùng, đồ ăn gửi lên cho Quân, nghĩ lại hẳn thấy thương bố mẹ quá!

Đợt này lĩnh lương nhất định Quân sẽ về quê làm mâm cơm thật đàng hoàng để mời bố mẹ...

*Nhiều khi hỏi lòng người sao khó đoán
Ngẫm cuộc đời sao lắm chuyện trái ngang
Bao nhiêu bạn, bao nhiêu bè bên cạnh
Trong cuộc vui... ai là bạn...ai là bè
Lúc vinh hoa... xâu xé đòi ăn khao
Chẳng thấy bạn, đứa nào cũng có mặt
Dù mưa gió...vác mồm ăn cho đã
Chén rượu say...vai khoác nhận thân tình
Lúc say men...sao toàn thằng nói phét
Nào là anh em...là bạn phải chân thành
Lúc khó khăn... sao đi đâu mất hút
Lúc vay tiền...thì viện mọi lý do...
Thế mới biết quen bao nhiêu là bạn
Nhưng chân tình thử hỏi được... mấy ai...
Trong bàn tiệc đừng vội coi là bạn
Lúc gian nan ta mới biết bạn mình...*

CÁCH BA MÙA MƯA

Tôi và cô ấy thích nhau chưa lâu nhưng quả thực chúng tôi đều rất chân thành, người ta sẽ chẳng bao giờ kiếm đâu ra một tình yêu nào mới bắt đầu mà ấm nồng như thế. Tôi bằng tuổi cô ấy, chúng tôi đã từng là bạn học cùng lớp nhưng hồi đó chúng tôi cũng chẳng có chút cảm tình gì cho nhau. Cho đến bây giờ, khi cả hai đã bắt đầu bước vào ngưỡng cửa đại học, chúng tôi mới bắt đầu dành cho nhau những ngày tháng thanh xuân của mình. Chúng tôi ở cùng một dãy trọ, ngày nào cũng giành thời gian cho nhau. Cả xóm trọ còn trêu chúng tôi là "cặp đôi sến súa", mà công nhận, chúng tôi nhiều lúc hơi sến quá. Nhưng cũng chả sao, bởi vì tôi và cô ấy cùng có tính cách là thích sự lãng mạn, mà khi yêu sến đến mấy cũng chỉ để hâm nóng tình cảm mà thôi. Giá như cuộc đời đừng chen ngang những cái mà con người ta vốn đã tin vào duyên phận thì chắc có lẽ tôi và cô ấy đã không như thế.

Hôm đó, tôi cũng không nhớ rõ lắm những trời mưa, mưa to lắm, cô ấy đến phòng tôi và gọi tôi bằng một giọng nhẹ nhàng bất ngờ, vì bình thường khi đến, cô ấy chỉ dám ngồi chờ tôi ra đón chứ chẳng bao giờ gọi như thế cả:

- Anh Minh ơi!

Lúc đó tôi đang nấu cơm thì vội chạy ra. Đón tôi bằng một ánh mắt có thứ gì đó khác thường, cô ấy hỏi:

- Anh đang nấu ăn à? Ngồi lại đây em thừa cái này đấy!

Tôi cười và đương nhiên là tôi chẳng bao giờ từ chối những gì mà cô ấy yêu cầu cả. Tôi chỉ thốt lên bướng bỉnh:

- Hôm nay cô nàng định nói gì đây !

Nhưng tâm trạng đó của tôi bỗng chốc bị ánh mắt đượm buồn của cô ấy dập tắt. Tôi có linh cảm được chuyện gì đó nhưng tôi vẫn có tính hay nghĩ ngợi nên cũng chẳng để tâm mấy. Cô ấy thở dài trước khi nói. Tim tôi đập nhanh hơn,

không còn là cái nhanh nhẹn như cái lần biết tin cô ấy nhận lời thương tôi mà đây là một nhịp đập của sự lo lắng.

- Em sắp phải chuyển đi rồi!

Cô ấy nói khá rõ ràng, tôi cũng nghe y như thế nhưng chẳng phản ứng gì vì có lẽ nhịp tim nhanh quá, tôi không còn điều khiển được cái đầu của mình. Tôi hỏi lại:

- Em nói cái gì! Nhắc lại anh xem!

- Em sắp phải đi khỏi đây rồi anh ạ! Chẳng biết bao giờ mới được gặp lại anh nữa.

Tôi choáng váng, chẳng lẽ cô ấy đang đùa. Không! Giọt nước mắt kia chẳng thể nào là đùa giỡn được, lần này tôi bắt đầu tin vào cái tính hay nghĩ ngợi của mình.

- Tại sao lại đi? Em còn rất nhiều thứ ở đây mà. Em bình tĩnh nói rõ cho anh nghe, em đi đâu? Vì sao lại như thế?

Tôi vừa nói vừa run, có lẽ vì trước khi nhận ra mình sắp mất đi thứ gì đó quan trọng con người ta thường run lên bần bật như thế! Cô ấy không nói tiếp, chỉ chìm trong những giọt nước mắt. Cô ấy bỏ về phòng, tôi chẳng đuổi theo vì lúc đó tôi không tin, không thể kiểm soát được mình nữa.

Tối hôm ấy mưa không ngớt mà nặng hạt hơn, trời có phải đang khóc thương cho ai? Hóa ra, mọi chuyện lại chuyển biến nhanh đến thế, tôi chẳng dám mơ mộng nhiều vì mọi hy vọng về một tương lai cùng người con gái mình yêu bỗng chốc lụi tàn dần. Gia đình cô ấy gặp chuyện, bố cô ấy thua lỗ trong làm ăn nên bây giờ phải tìm cách để trả nợ. Nhà được 2 đứa con, 1 trai 1 gái nhưng đứa út còn quá nhỏ để có thể nhận ra nên bố cô ấy quyết định để cô con gái qua Nga cùng chú họ hàng để làm việc kiếm tiền, nghe nói lương sẽ cao. Biết tới đây, tôi chột chạnh lòng. Chúng tôi yêu nhau chưa lâu nhưng chẳng bao giờ tôi giấu giếm chuyện gì cả, vì một đứa ngốc nghếch như tôi không đủ thông minh để lừa dối ai cả. Còn cô ấy? Tại sao mọi chuyện tôi lại không thể cho tôi biết, hay là vì tôi có biết cũng chẳng giúp được gì, hay là cô ấy chẳng còn... Bắt đầu những cái suy nghĩ bắt đầu đến, tôi cũng chẳng biết mình đã nghĩ ra bao nhiêu cái lý do cho cô ấy. Nhưng nói thật, tôi đã bị tổn thương mất rồi, lần này nó thực sự quá lớn, quá khó cho một trái tim mới yêu như tôi. Sau cuộc trò chuyện đó, tôi và cô ấy có gặp nhau để yêu cầu nói rõ mọi việc. Thời gian ấn định cô ấy đi Nga đã có, 1 tuần sau khi chúng tôi kể cho nhau nghe.

Suốt một tuần ấy, chẳng có ngày nào tôi ổn cả, mọi thứ đều bị đảo lộn. Trước khi đánh mất điều gì đó quá quan trọng, bạn sẽ chẳng bao giờ hiểu được bản thân mình đã làm những gì. Lần đầu trong đời tôi biết vì một người mà cố gắng, vì một người mà yêu thương hết mức nhưng mọi thứ lại rẽ ngang quá nhân. Phải chăng ông trời đang trêu tôi. Ngày cô ấy đi, tôi đến chỗ cô ấy ra sân bay. Gặp nhau, tôi vội lau đi những giọt nước mắt còn sót lại, dụi mắt một cái mới biết cái cay xè của nước mắt, cái cay đắng của cuộc đời. Suốt quãng đường ra sân bay, tôi và cô ấy đều không nói gì, vì chính tôi còn không biết mình đang đi đâu. Đến nơi, trong khi chờ lên máy bay, cô ấy ôm chặt lấy tôi, cô ấy càng xiết tay chặt, lòng tôi càng tan nát bấy nhiêu. Tôi cố không khóc, chỉ để cho cô ấy biết người đàn ông cô ấy thương là một người mạnh mẽ, nhưng tôi biết sau giây phút này tôi sẽ khóc nhiều đến đâu?

Giây phút cuối ấy, chúng tôi nắm tay mãi không rời bởi tôi biết khi buông ra tôi có chắc sẽ nắm lại được. Nhưng rồi chẳng thể nào tôi thực hiện được điều đó, tôi phải buông ra, cái buông tay giòn dụa trong nước mắt. Tôi chẳng thể tin nổi mối tình đầu tiên của mình lại nhanh chóng tàn phai như thế. Tôi chỉ vội kịp hét lên trước khi cô ấy khuất sau cánh cửa

- Anh sẽ chờ...

Hết đến đó, tôi chẳng thể đủ sức để làm gì tiếp. Cái hôm ấy trời không mưa nhưng âm u và lạnh lẽo. Tôi sợ phải đối diện với sự thật sẽ không còn người con gái mình thương nữa, sợ một ngày gặp lại nhau, cô ấy sẽ chẳng nhận ra tôi.

Biên biệt 3 mùa mưa, những ngày đầu cô ấy vẫn giữ liên lạc với tôi, cô ấy động viên tôi nhiều lắm, chắc lại sợ sẽ có người đánh mất đi thanh xuân của mình. Nhưng rồi sau đó không lâu, tôi chẳng liên lạc được nữa, điện thoại đổi số, mail chẳng bao giờ sáng đèn. Tôi linh cảm được thứ tôi sợ hãi nhất trước khi cô ấy đi đang đến. Và quả thật, thời gian sau đó, tôi cũng chả có được thông tin gì của cô ấy. Có mấy lần tìm về quê để hỏi thăm nhưng mọi người cho biết cả nhà cô ấy đã vào Nam để sống. Mọi thứ trở về con số không từ khi đó.

Biên biệt ba mùa mưa, tôi vẫn nhớ hoài một người con gái tôi thương, tôi nguyện dành hết cuộc đời, nhưng chẳng biết bây giờ cô ấy ở đâu hay làm gì? Ba năm tôi phải từng ngày vượt qua những nỗi sầu quen thuộc, những sự trống vắng vô tình. Đi ngoài đường, nhìn người ta tay trong tay, tôi cảm thấy mình hoàn toàn sụp đổ.

Mưa vẫn cứ mưa, người đi chẳng mãi thấy về, nỗi đau chẳng thể nào nguôi

ngoai được....!

MÙA XUÂN ĐẸP NHẤT

Vũ Hoài An

Tôi là người hướng nội và thích yên tĩnh. Những chiều mưa phùn, mưa bụi trắng xóa đất trời, tôi thích một mình lên thư viện, đọc một cuốn sách yêu thích, nghe một bản nhạc nhẹ nhàng, rồi thư thư ngắm đất trời ngày chuyển mùa. Không ào ạt như gió bão mùa đông, không vội vã như mưa rào mùa hạ, mưa xuân chỉ dịu dàng êm ái giữa khoảng sân vắng lặng, chầm chậm mang nhựa sống len lỏi vào đất trời, vào lòng người. Mùa xuân của tôi như cô thiếu nữ đôi mươi dịu dàng và e ấp, lặng lẽ và hiền từ, nhưng dễ khiến người ta rung động một cách kỳ lạ. Mùa xuân có những cơn mưa bụi trắng nhạt nhòa cả một khoảng trời, những làn gió mang cái rét ngọt ngào mơn man vào lòng người một cảm giác gì đó dịu nhẹ say say.

Mới vào đầu kỳ nên thư viện còn vắng, chỉ lác đác một vài sinh viên năm cuối làm khóa luận, một vài cô cậu một sách chăm chỉ, không gian yên tĩnh và ấm áp. Những buổi chiều như thế, tôi thường hay thấy em ngồi ở một góc quen thuộc, đọc cuốn sách cũ trên bìa có vài ký tự tiếng Hán. Em có khuôn mặt tròn với đôi má bầu bầu dễ thương, đôi mắt đen long lanh thoang thoang buồn, mái tóc dài xõa xuống mà thỉnh thoảng trong lúc chăm chú đọc sách, em lại đưa tay dịu dàng vén lên. Không biết từ bao giờ tôi có thói quen mỗi lần lên thư viện lại len lén nhìn em đọc sách, phong thái nhẹ nhàng, từ tốn ấy thu hút ánh nhìn của tôi hơn bất kỳ cô gái hiện đại vội vã nào. Góc phòng phía đó cứ như một thế giới của riêng em, ánh đèn vàng ấm áp, những cuốn sách Trung Hoa, Hán ngữ cũ đã nhạt màu, sự trầm lặng thanh nhã mà tôi hiếm khi thấy ở những cô gái hai mươi bây giờ.

Hôm nay mưa nặng hạt hơn và trời rét hơn, thời tiết như cô nàng phụng phịu lưu luyến mùa đông, chứ chưa chịu chuyển mình sang hẳn mùa xuân. Thư

viện cũng vắng vẻ hơn, cả phòng đọc lớn có mỗi tôi và em, bốn phía đều là sự yên ắng vô tận. Em đang với tay lấy cuốn sách ở giá trên cùng nhưng không tới, thử thư lại không có ở đây, tôi thấy em kiễng chân lên mấy lần, nhưng không chạm được đến sách ở giá ấy. Tôi nhìn em, khẽ mỉm cười, rồi bước đến giúp em.

"Bạn cần cuốn nào? Mình lấy hộ bạn nhé."

"Mình muốn lấy cuốn màu lam trên kia. "

Em cười, rồi cảm ơn tôi, mặt thoáng vẻ ngại ngùng.

Nụ cười hiền dịu nhẹ nhàng khiến tôi thấy trong lòng vui vẻ kỳ lạ, như thể lúc này tôi mới thực sự cảm nhận được hơi thở đầy nhựa sống của mùa xuân, không khí bao quanh ấm áp trong cái rét ngọt ngào. Tôi không rõ đây là cảm giác gì, chỉ thấy lòng mình êm ái mà tươi vui, mọi thứ trở nên dịu dàng và đầy sức sống như mùa xuân đẹp đẽ và mê luyến.

Trời tối dần và mưa lại nặng hạt hơn, lục tìm trong ba lô mãi mới nhớ ra mình quên mang ô, tôi đứng trước cửa thư viện ngao ngán thở dài. Đang định đội mưa ra phía nhà xe thì nghe thấy giọng nói có chút quen quen:

"Bạn đi ra nhà để xe phải không? Để mình đưa bạn đi?"

Em nói và mở ô ra che cho tôi. Tôi gật đầu, cảm ơn em rồi cầm ô hộ em. Tôi làm quen, rồi mới biết em học khóa dưới, nhưng cùng ngành với tôi. Hôm ấy gió lạnh và mưa buốt vào mặt, nhưng không hiểu sao tôi cứ thấy lòng mình vui vẻ lạ kỳ.

Bằng chút thông tin ít ỏi biết được từ buổi chiều hôm ấy, tôi tìm mọi cách để có được link facebook của em, tên lớp truyền thống của em, cả những môn em sẽ học trong kỳ này và lịch học ra sao. Tôi khẽ nhấp chuột gửi lời mời kết bạn và lặng lẽ chờ đợi. Có gì đó hồi hộp, nôn nao hơn bình thường.

Một chấm xanh mới sáng lên bên hộp chat của tôi, tôi cười tươi nhìn vào dòng tin nhắn em vừa gửi và gõ phím trả lời. Tôi cứ thế lướt trên trang facebook của em, đọc từng dòng trạng thái cũ, xem những bức ảnh có hình em, xem cả những câu chuyện của em năm trước, năm trước nữa. Tôi không biết tại sao mình lại trở nên hiếu kỳ một cách bất thường đến vậy, tôi muốn biết mọi thứ về em, về cuộc sống của em, bạn bè em và cả những người xung quanh em. Em bảo em thích tiếng Hán, và kể cho tôi nghe về ước mơ du học ở Trung Hoa, thưởng thức văn hóa của một đất nước mà trước nay tôi và em đều chỉ được ngắm nhìn qua những thước phim truyền hình. Tôi đi mua vài cuốn giáo trình và từ điển Hán ngữ, mày mò những trang tự học tiếng Trung trên mạng, rồi xem những bài

giảng trên youtube, và lao vào học tiếng Hán như một tên hâm dở người. Thỉnh thoảng tôi lẻn vào vài lớp học có em, ngồi ở một góc không để em thấy, và chăm chú nhìn em nghe giảng. Những buổi học như thế ngày một nhiều lên, và tôi thấy thích thú lạ lùng lắm, thích luôn cả những môn học mà em đăng ký, mặc dù trước đây tôi từng học qua và không thấy ấn tượng gì. Tôi dường như thấy yêu trường hơn và mỗi ngày đều chỉ mong được đến lớp.

Một lần bị em phát hiện, lúc tôi quay đầu bước ra khỏi lớp, em gọi từ phía sau:

"Anh Phong"

Em cười tươi rồi bước về phía tôi. Vẫn giọng nói thanh nhẹ dịu ngọt và nụ cười hiền hòa khiến tôi nhớ mãi.

"Anh cũng đăng ký học môn này ạ? Sao em nhớ hôm nhập môn chia nhóm không thấy tên anh nhỉ?"

Tôi lúng túng gãi đầu cười xòa:

"À..ừ... Anh học xong rồi nhưng mà.. anh thích môn này nên đi nghe lại ấy mà"

Sau lần đó, tôi cố gắng giảm tần suất xuất hiện ở lớp em, như kẻ vụng trộm lén lút bị bắt gặp lại vội vụng về giấu diếm. Nhưng rồi không được gặp em, không được nhìn thấy em, tôi lại thấy khó chịu lạ thường, cả ngày làm gì cũng không yên, chốc chốc lại mở facebook vào trang cá nhân của em, đọc đi đọc lại những dòng trạng thái cũ, đến nỗi tôi tưởng như mình có thể thuộc hết tất cả những gì có trên trang facebook ấy. Tôi kiếm cớ bắt chuyện với em, những câu chuyện xoay quanh tiếng Hán, nhạc Trung, hay những món ăn nổi tiếng của đất nước ấy. Sau những lần trò chuyện như thế, em ngỏ ý muốn dẫn tôi đến một nơi mà theo em bảo là đậm đà văn hóa Trung Hoa.

Chiều hôm ấy trời lạnh, mưa xuân lất phất bay trong gió nhẹ, tôi đứng đợi em tan học và chờ em đi. Đó là một quán trà hai tầng trong ngách nhỏ, không gian ấm cúng với thiết kế pha trộn giữa màu sắc hiện đại và đường nét cổ kính. Ở tầng trên giống như một phòng sách thu nhỏ, xung quanh được xếp nhiều giá sách với những cuốn sách cũ nhặt màu có cả tiếng Trung và tiếng Việt. Dưới ánh đèn vàng nhàn nhạt, trong không gian của những bản nhạc Hoa nhẹ nhàng, em khẽ nghiêng người dựa vào tường và hát theo một vài giai điệu quen thuộc:

"有人问我你究竟是那里好"

这么多年我还忘不了

春风再美也比不上你的笑
没见过你的人不会明了"

(Có người hỏi tôi em rốt cuộc tốt ở điểm nào
Nhiều năm vậy rồi tôi vẫn chẳng thể quên đi
Gió xuân đẹp nữa cũng không bằng nụ cười của em
Người chưa gặp em sẽ không hiểu được đâu)

Khoảnh khắc ấy, tôi thấy xung quanh như ngập tràn sự ấm áp và lan tỏa thứ men say ngọt ngào không thể gọi thành tên. Trong một thoáng chốc, tôi nhận ra mình dường như đã mê mẩn cô gái trước mặt mắt rồi..

"Anh Phong"

"Làm gì nhìn em mãi thế. Trà ngấm rồi này, anh thử đi"

Tôi giật mình như vừa bị kéo khỏi giấc mộng êm ái, thấy mặt mình tự nhiên nóng lên một cách kỳ lạ. Tôi cúi mặt uống một mạch hết chén trà nóng, không dám ngước lên, nhưng hình như cảm nhận được em đang nhìn tôi, bằng ánh mắt và nụ cười dịu dàng..

Sau hôm ấy, tôi trở thành kẻ mặt dày, vào học những lớp em học, lên thư viện mỗi chiều để được gặp em, mỗi tối nhất định kiếm cớ để nói chuyện với em, và không thể thiếu đi việc tự học thêm tiếng Hán mỗi ngày. Những việc mà người khác nhìn vào tưởng như tôi là kẻ hâm hoặc tên ngốc lại khiến tôi cảm thấy cuộc sống của mình vui hơn và có ý nghĩa hơn. Mỗi ngày nhìn thấy em, tôi lại thấy mình có thêm động lực để cố gắng, mỗi lần nghĩ đến nụ cười dịu dàng và giọng nói thanh ngọt ấy, tôi thấy trời đất quanh mình đều đáng yêu như những cơn mưa mùa xuân êm ái. Có lần em hỏi, tôi là dân chuyên Anh, tại sao lại biết nhiều về Hán ngữ như thế, tôi cười xòa, không biết trả lời em như thế nào.

"Anh cũng chỉ biết chút chút thôi"

"Hay là anh nói tiếng Trung cho em nghe thử đi. Em chưa nghe anh nói tiếng Trung Quốc bao giờ."

".. 我喜欢你"(Anh thích em)

...

"Đấy, tiếng Trung đấy. Anh phát âm đúng không?"

"Đúng. Giọng anh nói ngoại ngữ hay phết đấy"

Sinh nhật em, tôi tặng em một cuốn sách về văn hóa Trung Hoa cổ đại với lời đề tặng vồn vện bốn chữ: "我喜欢你". Tôi và nhóm bạn thân của em tổ chức

cho em một buổi sinh nhật nho nhỏ tại quán trà em từng đưa tôi đến. Hôm đó em mặc bộ váy màu trắng, áo khoác màu hồng phớt, nhìn xinh đẹp và thanh nhã thuần khiết như cô gái của mùa xuân dịu dàng. Tan tiệc, tôi chở em về đến nhà, em ghé sát vào tai tôi nhỏ nhẹ thì thầm: "我也是" (Em cũng thích anh).

Em bước vào nhà rồi mà tôi vẫn còn ngỡ ngàng mãi. Tôi chạy xe về nhà mà trong lòng hân hoan hơn hởi cười như kẻ được mùa. Trời đêm mưa phùng gió lạnh nhưng tôi dường như chỉ thấy sự tươi mới ấm áp trong thế giới của mình mà thôi.

Nhưng niềm hân hoan ấy chẳng kéo dài được lâu, khi mà tôi vừa về đến nhà đã thấy cả ba và mẹ ngồi chờ với vẻ nghiêm nghị khác thường. Tôi không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là có dự cảm không lành.

"Con vào đây, ba mẹ có chuyện muốn nói với con"

Tôi lơ mơ đoán ra được, bởi trước nay cả đại gia đình tôi đều theo kiểu lễ giáo truyền thống, cuộc sống đa phần bảo thủ phong kiến, kể cả trong chuyện học hành, yêu đương hay kết hôn của con cái. Tôi từng chứng kiến chị họ tôi vì ý kiến của hai bác mà phải lấy người mình không yêu, sống cuộc sống mình không muốn. Ba tôi cũng là người bảo thủ, lại là người làm việc cho cơ quan nhà nước, trước nay đều "dị ứng" với những điều liên quan tới Trung Quốc, đặc biệt là sau hàng loạt những câu chuyện không hay về người và nước Trung Hoa. Tôi biết điều đó, nhưng không biết tại sao ba mẹ lại biết về em, càng không nghĩ chuyện lại tới mức như vậy.

Ba đánh tôi.

Tôi chịu được. Ngồi im chịu đựng và không nói lời nào.

"Tao đã bảo là còn đi học thì không được yêu đương vớ vẩn. Mà có biết nhà nó như thế nào không hả? Ba nó nghiên cứu sử học Trung Quốc, văn hóa Trung Quốc, người ta bảo nó sau này còn đi du học bên đó.. Mà..mà.."

"Ba, đâu phải cái gì của Trung Quốc cũng xấu.."

Tôi còn chưa nói hết câu, ba lại giơ tay ra định đánh tôi, nhưng tôi còn chưa kịp chịu đựng thì ba tôi đột nhiên ngã xuống. Má tôi hốt hoảng đỡ ba "Ông ơi, ông ơi.... Phong, gọi cấp cứu con ơi, gọi bác.."

Tôi luống cuống vội vàng ấn điện thoại, mọi thứ bỗng nhiên rối tung và tôi không nghĩ được gì khác.

....

Ba tôi bị cao huyết áp, vì quá nóng giận nên mới ngất đi. Ông hôn mê mấy tiếng liền, tới gần sáng mới tỉnh lại. Tôi nhìn ba, nhìn mẹ, tự nhiên thấy trong

lòng hối lỗi. Rồi tôi nghĩ đến em, nghĩ đến tối hôm qua với nhiều điều xảy ra tương phản như thế, khoảnh khắc ngọt ngào khi em ghé tai tôi thì thầm câu tiếng trung ấy, khoảnh khắc ba ngã xuống, tiếng còi xe cấp cứu.. Tôi làm sao đối diện với em? Tôi làm sao đối diện với sự thật này?

Ba tôi ở viện nghỉ ngơi mấy ngày, trừ giờ học trên lớp, còn lại tôi đều ở đây với ba. Tôi biết ba vẫn còn giận, vì ông hầu như chẳng nói chuyện với tôi. Mẹ bảo tôi về nhà nghỉ ngơi, tôi gọi thằng bạn thân đi uống bia.

"Mày sao thế?"

Tôi im lặng. Uống hết lon bia, lại im lặng mở lon khác.

"Mày với Linh có chuyện gì à?"

...

Tôi uống hết lon nữa, cảm thấy hơi men ngấm vào người rồi mới kể chuyện cho nó nghe. Trong lòng vẫn thấy mọi thứ trước mắt chỉ là khoảng trống vô định.

"Thế mày tính thế nào?"

Tính thế nào? Tôi cũng không biết. Hồi chuyện của chị tôi, tôi là đứa nghe chị tâm sự, tôi từng oán trách gia đình vì gia giáo quá khắc khe, mà từ đời ông tôi, đến bác tôi, ba tôi, mức độ bảo thủ hình như chỉ có tăng lên chứ không hề giảm đi. Hồi đó chị tôi bằng mọi cách phản đối, cuối cùng vẫn đành lòng nghe theo ý bác. Tôi trước nay lại chưa từng trái lời ba..

Bệnh của ba lại cần phải tránh kích động nóng giận..

....

Tôi tránh mặt em. Chỉ dám lén nhìn em từ những góc khuất xa em không thấy được. Hộp inbox nhấp nháy báo có tin nhắn chưa đọc, nhưng tôi không dám nhấp vào, vì tôi thừa biết câu hỏi, lại không biết cách trả lời... Tôi lao đầu vào học, đọc sách, đi làm thêm để lấp đầy mọi khoảng trống thời gian trong ngày. Những cơn mưa cuối xuân buồn bã không tưởng, tôi chỉ thấy mỗi ngày trước mắt như một màn sương trắng xóa ảm đạm. Trường treo banner tuyển thành viên cho dự án tình nguyện xa sắp tới, tôi bắn khoản định đi một chuyến dài ngày để tạm xa nơi đây.

Một chiều tan làm, ngang qua quán trà cũ từng đến cùng em, tôi bước vào chỗ ngồi quen thuộc, chọn vị trà quen thuộc, rồi lặng người trầm tư nhìn bầu trời cuối xuân.

"Anh.."

Giọng nói thanh ngọt quen thuộc. Tôi chậm rãi ngược lên, em vẫn thế, đáng

vẻ dịu dàng từ tốn mà thanh nhã dễ khiến người ta mê đắm. Khuôn mặt điềm tĩnh khác thường, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm ấy tôi có cảm giác tựa hồ như em biết lý do tại sao tôi lẩn tránh em bao ngày qua.. Nếu biết, chắc hẳn là cũng từ đứa bạn chí cốt của tôi.

Em bước đến ngồi cạnh tôi, nhẹ nhàng và im lặng. Tôi vẫn luôn cảm giác rằng em dù hiền lành và dịu dàng đến thế, nhưng trong cách xử sự và đối diện với mọi thứ em lại điềm tĩnh và trưởng thành hơn tôi. Em nắm tay tôi, ngập ngừng như định nói điều gì, rồi lại thôi. Tôi quay qua nhìn em, khẽ vén tóc em rồi nhẹ nhàng hôn lên trán em, nâng niu như cách mà người ta gìn giữ trân trọng một bảo vật sắp không thuộc về mình.

"Anh xin lỗi. Anh đi đây"

Tôi lao ra cửa rồi phóng xe trên những con đường đầy mưa. Gió thổi, vài cánh đào cuối cùng nhẹ bay trong mưa rồi rơi xuống, ướt đầm và úa màu tươi tắn. Mọi thứ như thước phim tua chậm, chỉ có tôi là điên rồ tăng tốc trong khung cảnh trữ tình mà bi thương ấy.

Tôi trở về, nộp đơn đăng ký chuyển tình nguyện xa của trường. Ngày họp cuối của đội, trời không còn mưa nữa, trong và xanh hơn một chút, chuẩn bị bước vào mùa hạ rực rỡ và náo nhiệt. Tôi nghe loáng thoáng trưởng đội nói gì đó với chị chủ nhiệm, hình như là có chút thay đổi nhân sự. Nhưng tôi không để ý nữa, bởi chuyến đi này, chỉ cần rời xa thành thị ồn ào, mở rộng cuộc sống của mình hơn một chút, để tôi bình tâm hơn mà đối mặt với mọi thứ, là được.

....

Đất trời Tây Bắc tháng tư vẫn còn quyến luyến mùa xuân chưa dứt, không khí lành lạnh và sương mờ bao quanh, cỏ xanh mơn mớn đầy sức sống, hoa ban trắng muốt giữa bạt ngàn núi xanh tạo nên cảm giác thơ mộng vô cùng. Buổi sáng Tây Bắc ngọt ngào và êm ái như một ngày xuân xa xôi, tôi ngồi bên suối ngắm nhìn trời đất miền núi, cảm giác như không gian và thời gian đều đứng lại, cảnh sắc và lòng người đều thanh mát du dương là lạ..

Một giọng nói quen thuộc dịu ngọt vang lên bên cạnh:

"你觉得西北的春天怎么样?" (Anh cảm thấy mùa xuân của Tây Bắc như thế nào?)

Tôi mỉm cười:

"很好啊" (Rất tuyệt vời)

Em, cũng giống như mùa xuân, dịu dàng mê luyến lòng tôi.

29/11/2017

Vũ Hoài An

LỜI TẠM BIỆT NGÀY MƯA

Đỗ Nguyên Minh

Nguyên đến gần ô cửa nhìn ra góc phố đã nhuộm một màu nắng vàng tháng năm. Phố phường khi ấy đã bừng lên sắc đỏ của hoa phượng vĩ đầu hạ, tung những cánh hoa theo gió trên khoảng đường ngập nắng. Tiếng huyền nào đầu giờ chiều ồn ã len lỏi vào ô cửa căn phòng điều hòa như tách biệt không khí oi nồng ngoài phố mà cái nắng vẫn cố qua ô kính lên trang sổ viết dở trên bàn. Cậu nhìn đồng hồ tính giờ đến trường, khó chịu khi nghĩ đến lúc lao khỏi căn phòng mát lạnh để hòa vào dòng người ngược xuôi trên đường, trong cái nắng oi nồng theo màu hoa chói đỏ.

Trang sổ trên bàn gấp lại cùng một vài tài liệu xếp trong balo gọn gàng, Nguyên lặng lẽ xuống nhà, lên xe rồi phóng xuống lòng đường. Trong lòng mơ hồ bao điều, cậu lao đi mặc cho cái nắng nóng hừng hực vào người. Chiếc xe băng đi, dừng lại ở những chốt giao thông đông nghẹt xe trong giờ vào ca chiều. Những khuôn mặt mệt mỏi trong ngày giao mùa nóng bất chợt, tiếng còi xe vô tội vạ inh ỏi sốt ruột chờ đèn xanh. Màu phượng vĩ từng chùm chói đỏ trên những con phố bất tận phía xa xa như tô đậm màu nắng vốn đã náo nê gay gắt. Chợt nhìn thấy bóng hình thân quen lúc đợi đèn đỏ trên phố, chiếc áo sơ mi kiểu khoác lên bờ vai rộng cùng đôi giày Nike năng động. Chiếc MSX dừng lại trước vạch dừng, anh chàng đi trong ánh chiều vội vã như không để tâm ánh mắt nhìn đằng sau trong năm mươi giây ngắn ngủi dừng chờ đèn xanh bật. Nguyên khẽ rùng mình, bình lặng trong lòng như gợn lên những nỗi niềm sợ hãi từ quá khứ. Bỗng chốc khước mắt cậu cay cay nhìn người con trai kia vụt đi, không biết người ấy hay kẻ xa lạ. Gợi về một ngày đã trôi qua, một cuối chiều tháng ba chia lìa trong nỗi đau bất chợt.

- Anh không thể! Anh chán rồi! Em không thấy điều này quái gở ư?

- Kết thúc đi! Hai thằng đàn ông...Không thể! không thể thế này!

Khi ấy cậu hoảng hốt buông thông bọc quà tặng anh hôm ấy, cậu chao đảo bất ngờ nhìn anh. Vũ lạnh lùng nhìn cậu, anh đứng xa hững hờ buông lời chẳng thiết nhìn Nguyên đang nắc nghẹn ngào nứa sợ hãi, nứa hi vọng, chút hi vọng cố níu kéo những yêu thương giữa họ từng qua. Chàng trai khoác lên mình chiếc sơ mi kiểu đó, khuôn mặt mang những nét đáng yêu nay đã xa lánh nhìn cậu. Chiếc giày Nike lùi xa lúc cậu tiến gần.

- Mà chưa hiểu ư! Biến thái lắm!

Vũ buông lời tàn nhẫn, đứng đưng quay đầu không thiết nhìn Nguyên phía sau. Anh hững hờ đi trong chiều hôm ấy. Tháng ba khi ấy vẫn phảng phất cái lạnh man mác dịu dàng ngày sau Tết.

Nguyên bây giờ còn nguyên nỗi ám ảnh từ buổi chiều hôm ấy, nỗi buồn tháng ba hiện về trong mơ mà hơn một lần Nguyên thức dậy trong ánh mắt sững vù từ một đêm co mình trong nỗi đau về Vũ. Cậu dần dần cảm lạnh đi, lãng quên mình trong bao tiếng cười nói xung quanh mà trong đầu như còn nguyên câu nói của Vũ. Cậu dần dần lạnh lùng tách biệt mình, dần học thói quen đi dạo qua những con phố ngày ấy Vũ và cậu từng qua, những quán ăn mà hai người cùng ghé chân rồi lạch cạch viết những ý nghĩ của mình trong một cuốn sổ. Những trang sổ theo qua ngày từ nỗi buồn tháng ba, những nét chì mờ nhạt.

Thành phố vẫn hát lên bài ca huyền ảo qua mỗi ngày, ngày tháng năm qua thành phố những ngày nắng oi ả trên màu hoa phượng. Nguyên bỗng lặng đi đôi mắt giàn dụa nước mắt. Bỗng tình cờ nhìn lại bóng hình thân quen ấy như gợi lại, cậu tạt xe vào lề đường một lát, cổ thở dài đều đặn rồi gạt đôi mắt cay xè. Niềm đau còn lại sau nỗi buồn là nỗi đau âm ỉ trong lòng như quặn quại trong người, Nguyên quặn đau nhưng phải cố tìm đường, qua những chốt đèn đỏ còn lại để đến trường. Đôi mắt buồn tênh trong tiếng cười đùa của sinh viên trò chuyện đầu đó bàn tán sôi nổi về chủ đề môn học hay lần thi tư cách tiếp theo. Nguyên nép mình vào thư viện tìm cho mình cuốn sách liên quan tới môn vừa học trên giảng đường. Phòng đọc yên tĩnh hơn, mọi người trong phòng đọc mãi bận rộn bên những trang sách để phục vụ cho sinh viên năm cuối làm luận văn hay đồ án tốt nghiệp. Nguyên cũng đến đây dù không phải bận rộn như những người khác vì cậu thích một nơi yên tĩnh chỉ có một mình.

Ánh nắng vẫn len lỏi trong không khí mát lạnh trong phòng, tiếng quạt máy thổi hơi lạnh điều hòa. Nguyên chọn mình chỗ ngồi bên góc phòng, lòng vẫn còn

âm ỉ đau từ lần tình cờ khi nãy. Hôm nay vẫn là một ngày qua cậu, im lặng và phảng phất niềm đau.

- Dâu tây này! Ngon lắm!

Tiếng nói đó quen quen, Nguyên ngược nhìn. Anh học khóa trước thỉnh thoảng hay qua chỗ cậu ngồi mời những quả dâu tây chín mọng. Nguyên đang buồn đang cần một mình nhất lại lên tiếng từ chối.

- Thôi ạ! Em có nước lạnh rồi!

Anh chàng phụng phịu, nán lại nhìn cậu rồi về chỗ đám bạn đang ngồi học nhóm. Những lần anh mời cậu những quả dâu tây chín mọng là những lần Nguyên từ chối. Cậu lại một mình nơi góc phòng câm lặng, đôi mắt quẩn quanh trong ám ảnh. Nguyên làm sao để ý? Thỉnh thoảng có một ánh mắt lén nhìn cậu nơi thư viện. Như nói với cậu một điều, một điều đã qua rất lâu.

Nguyên đâu còn nhớ ngày cậu còn là học sinh lớp hai, cậu bé hay ốm luôn sụt sịt theo sau xe mẹ đến trường. Ngày thơ dại khi ấy, quần áo đều lấm lem, khuôn mặt nhợt bần mà vẫn cười đùa.

Nhà cậu bé ở mãi cuối con ngõ trong hẻm phố, cậu chạy một mạch lên đầu ngõ trong túi quần lách cách tiếng bi. Đến cửa nhà lại cất tiếng gọi.

- Thịnh ơi! Đi chơi không?

Anh Thịnh bỗng hốt hải chạy ra mở cửa. Cả khu phố ấy ít trẻ con nên Nguyên coi Thịnh là bạn chơi duy nhất. Thịnh học lớp năm hơn Nguyên ba tuổi rưỡi vốn ở quê xa được nhà dì đón lên thành phố chơi trong kỳ nghỉ hè. Cậu ngăm đen, béo khỏe mừng rỡ khi nghe tiếng bé Nguyên gọi. Hai đứa trẻ cùng đi qua mọi ngõ ngách trong khu phố, cùng chơi bao trò. Nguyên thân hình còi thấp, riêng đôi mắt long lanh cùng tiếng cười nghe hồn nhiên trong trẻo.

Khu phố chật chội còn lại khu đất trống nhỏ bên cạnh nhà, Thịnh thỉnh thoảng cùng Nguyên ra đấy chơi đùa và kể cho Nguyên nghe bao câu chuyện.

(...)

- Anh còn hay thả điều trên bờ biển cơ!

- Hay thế a!

- Bọn học cùng lớp với anh hôm nào cũng cùng nhau đi thả điều mà. Nghe hay lắm!

- Thả điều thích ơ là thích! Em cũng thích thả điều!

- Để xem anh có làm điều được không nha! (...)

Nguyên khuôn mặt lấm lem đôi mắt long lanh theo câu chuyện Thịnh kể. Nơi đó cách xa chỗ cậu cả một chặng tàu hỏa ngày dài. Thịnh say sưa bao điều cậu biết về nơi cậu sống, bao nhiêu câu chuyện về biển cả.

Những buổi chiều mùa hạ năm ấy, hai đứa trẻ chơi đùa. Nguyên cầm trên tay chiếc điều giấy Thịnh làm trên chiếc khung bằng những đôi đũa tre. Ngõ phố khuất gió, Thịnh đắm mồ hôi cầm dây chỉ nhỏ trên tay mà không cách nào con điều bay lên được. Nguyên hót hải chạy theo chột vấp chân ngã trầy đầu gối, quần áo lấm lem bẩn bồng mếu máo nhìn con điều lười biếng rơi trước mặt. Thịnh đưa tay đỡ Nguyên dậy, nhìn khuôn mặt mếu máo bồng buồn cười rồi phúi quần áo cho cậu. Ngày hôm đó Nguyên bị mẹ mắng nhưng vẫn nhớ lời hứa của anh Thịnh.

- Anh dẫn Nguyên về đó chơi nha. Anh hứa!

Nguyên buong cặp sách chạy ra đầu ngõ gọi Thịnh, cả hai lại cùng nhau đi tìm những trò chơi xung quanh nơi chật hẹp ồn ào khu phố. Lúc đi qua cửa hàng cây, bác chủ hàng dọn kho những bao hạt giống đã quá hạn vài ngày. Nhìn thấy một vài hạt nhỏ li ti vương lại trên thềm, Thịnh cúi xuống nhặt, khéo léo giữ trong lòng bàn tay.

- Nguyên có biết hạt này gieo lên rồi nảy mầm thành cây! Hay lắm đó!

- Anh gieo đi, thành cây được mà!

Những hạt giống quá hạn vô tình vương lại trên thềm hôm ấy được gieo xuống khu đất trống nhỏ gần nhà. Nguyên đội gáo nước ra đó mỗi chiều, những tia nước óng ánh màu nắng chiếu chia đều cho mảnh đất ẩm gieo hạt, đã gần một tuần trôi qua nhưng không thấy hạt nảy mầm.

- Hôm nay hạt nảy mầm chưa?

Tiếng Thịnh đằng sau đến gần, Nguyên lòng chờ phụng phịu.

- Đã lâu lắm mà hạt chưa nảy mầm. Không biết nó có nảy hay không, tưới nước vậy mà!

Hai đứa trẻ ngồi bên mảnh đất ẩm chờ đợi những mầm sống mọc lên trên mảnh đất nhỏ trong ngõ. Nguyên bồn chồn khi mãi hạt chưa nảy mầm, thỉnh thoảng cậu bỏ dở câu chuyện Thịnh kể, ghé xuống nơi gieo hạt thì thăm.

- Nảy mầm đi hạt! Nảy mầm đi!

Rồi một sáng sớm trên thành phố, nắng ban mai về sớm chiếu qua bao mái nhà xen kẽ xuống cả khu đất nhỏ, chiếu xuống khoảng đất ẩm mang hi vọng của cậu bé nhỏ. Ba hạt mầm nhú lên hai chiếc lá non tơ đầu tiên, mùa hè khi đấy vẫn

xon xao hàng cây tiếng ve hè chưa ngớt. Bao người trên phố bao âm thanh lời nói tất bật, họ đâu để ý tới mầm sống vừa bật dậy non nớt vừa trỗi lên trong hi vọng trẻ thơ, duy chỉ có ánh nhìn hạnh phúc của hai đứa trẻ không rời mắt khỏi mầm sống ấy, ba mầm sống mơn mớn xanh non chiếc lá nhỏ xinh lấp lánh thứ nắng chiều không thôi đùa giỡn trên mầm nhỏ.

Một ngày nữa trôi qua trên thành phố đơn điệu bài ca tất bật.

Một ngày nữa là khởi đầu, hi vọng vừa bật dậy nơi phố nhỏ. Hạnh phúc nhỏ nhoi trong đầu đứa bé.

Ngày qua ngày, tiếng ve đã vơi dần xon xao. Mùa hè chợt qua nhanh qua mỗi ngày, ba mầm cây nhỏ đã thành ba cây con đã bắt đầu nằm trên thềm đất lấp lánh màu nắng đã ngả màu nhàn nhạt. Hôm ấy khu đất trống bỗng xon xao những âm thanh ồn, người ta sắp đào móng nơi đây để làm nhà. Tám tôn bỗng đổ xuống một cây con non nớt.

Nguyên đội chiếc gáo đầy nước ra khu đất trống, ngơ ngác nhìn vài người chuyên chở vật liệu đang ra về, hốt hoảng nhìn tám tôn đè lên một cây con trước mặt, cậu bé meo máo đến gần chẳng để tâm đến Thịnh đang đến gần. Thịnh xoa xoa lưng cậu rồi hất tám tôn ra một bên, vượt lại cây con vừa bị đè dập. Nguyên meo máo nhìn quanh, những vật liệu xây dựng đã xếp ngay ngắn hết khu đất.

- Họ xây nhà ở đây rồi!

- Rồi sẽ chẳng còn cây nào nữa! Cây ơi, rồi cây sẽ làm sao đây!

Nguyên meo máo trực khóc, cậu bé rất dễ khóc cả với hi vọng nhỏ mà nó từng vun đắp. Thịnh đưa tay vỗ về vai dỗ dành, cậu cũng nói với Nguyên một điều mà cậu ghen ngào.

- Ủ! Không sao đâu, rồi cây vẫn sẽ sống mà. Không sao hết!

Nguyên hờn dỗi hất tay Thịnh ra, khắp cả khu phố chật chội xen kẽ này, chẳng còn một mảnh đất nhỏ nào để cây sống nữa. Thịnh trầm ngâm lưỡng lự điều mình sắp nói. Như một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu cậu bé, Thịnh rung vai Nguyên hơn hở nói.

- Ngày mai anh về rồi đó nhóc!

- Anh sẽ mang ba cây nhỏ này về trồng, nhà anh có khu vườn trồng nhiều cây.

- Nhưng em chẳng bao giờ thấy cây lớn cả - Nguyên ngừng khóc ngơ ngác hỏi.

- Cây sẽ lớn mà em, cây sẽ khỏi thôi. Cây sẽ lớn rồi nở hoa! Anh hứa sẽ tưới cây, chăm sóc cây mỗi ngày!.

Thịnh sẽ rời khu phố này về quê, hai đứa trẻ sẽ xa nhau vào ngày mai trong kỷ niệm tuổi thơ trong ngõ phố. Sớm mai lại về trên khắp nẻo, chiếc balo nhỏ đứng nơi đầu ngõ đợi chờ. Thịnh thoáng buồn ngẩn ngơ trên mặt.

- Anh Thịnh!

Cậu nhóc ấy chạy về phía Thịnh, ôm một chùm đất ba cây con mà cậu gửi cả hi vọng nhỏ nhoi, cả sự lạ lẫm thần kỳ từng ngày mong đợi của cậu bé trong quanh quẩn phố phường. Thịnh rưng rưng quệt nước mắt trên má Nguyên, cậu nhóc ấy cũng đang khóc. Thịnh nhận lại ba cây con đang rung rinh tán lá xanh mơn mớn.

- Anh đi nhé!

- Hứa với nhóc! Anh sẽ chăm cây sao cho cây mau lớn!

Thịnh ôm ba cây con ngồi trên chiếc xe gắn máy vụt đi, Nguyên nhìn theo đến khi chiếc xe hòa vào dòng người đang đông đúc mãi khi chiếc balo nhỏ kia xa dần. Thịnh mang theo cả kỷ niệm thơ ấu trong cậu đi khuất theo dòng xuôi ngược trên phố.

Ngày thơ dại đã trôi qua ngàn ấy năm, Nguyên chuyển nhà đến một khu phố khác. Những ngõ ngàng qua mỗi ngày khôn lớn, cậu nào còn nhớ về ba cây con và anh bạn ấu thơ ngày ấy.

[IMG]

Nắng nhạt màu trên góc bàn, Nguyên vẫn ngồi đấy trong câm lặng. Đằng sau cậu, một nỗi ám ảnh từ mối tình cũ đã qua. Nguyên cầm cuốn sách trên tay, nỗi đau gợi lại về Vũ khiến cậu không thể tập chung được.

Trên con đường chúng ta qua mang tên tuổi trẻ, bỗng một ngày ta nhận ra mình khác biệt, lưu lạc trong chính ta. Yêu thương khác biệt, gửi chân thành về miền xa xăm. Người hững hờ dừng đứng rồi bỏ lại ta giữa miền đau, bỏ lại ta trong cô độc. Ta đau trong những ám ảnh, vô vọng trong nghĩa yêu thương từ chính ta.

Ánh nắng cheo leo về buổi chiều đợi hoàng hôn, Nguyên viết những nét chì thả mình vào trang sổ đang viết dở. Nguyên lại viết, viết về những ký ức mang tên Vũ, chàng trai từng qua cậu những yêu thương. Cậu ngập ngừng trên từng nét chì với những mơ mộng của mình về Vũ, bỗng như không thể chịu đựng được. Nguyên buông cây bút, úp mặt xuống trang sổ ghen ngào. Cậu đâu biết những buổi chiều trên thư viện, có một ánh mắt vẫn luôn nhìn cậu đằng xa, từ lúc nào.

Ánh nắng cheo leo về phía tây thành phố đang tắt dần. Mùa hạ nơi đây là những ngày nắng về chói chang và những lần mưa bất chợt trong cơn gió về từ biển. Nguyên thở dài rảo bước trên hành lang trong ánh chiều sẩm tối, thấy man mát lạnh từ ô cửa đang ở gần. Nguyên lại gần ô cửa nhìn xuống sân trường đã vắng người, màu phượng vĩ rải rác đỏ chói trong ánh sáng cuối ngày chờ vụt tắt. Thành phố lên đèn trong dòng người tan ca trở về, dòng sáng xuôi ngược trên phố phường vội vã. Một cơn gió thổi qua ô cửa mát lạnh, những tán cây đung đưa, vội vàng rồi vô tình vơi đi những oi nồng ngày hạ.

- Ước gì trời mưa nhỉ?

Nguyên nghĩ thầm cảm nhận cơn gió qua ô cửa mát lạnh, gió man mát thổi. Khởi đầu của mưa là gió, man mát hơi nước báo hiệu cơn mưa bất chợt tới rất gần. Nghe thấy tiếng rơi đầu tiên gõ lên thanh cửa sổ dần rõ rệt, dần nhịp nhàng âm thanh giản dị và nhẹ tênh.

Chàng trai lên bên đi từ phía sau lại gần, nhìn thấy cậu có cái gì khác so với lúc buồn khi ấy. Khuôn mặt Nguyên nhẹ tênh trước cơn mưa đang về gần và cơn gió mát lạnh lùa vào hành lang nơi họ đứng. Nguyên thở nhẹ nhẹ, nỗi đau cùng ký ức buồn tạm vơi trong lòng nhìn cơn mưa về. Bất chợt nghiêng người nhận ra người con trai kia đang ở đó. Ánh mắt họ chạm nhau, tiếng dào dạt mưa đã bắt vào giai điệu nhịp nhàng khi ấy.

- Lại gần đi, mát lắm!

Nguyên mỉm cười, chẳng hiểu sao cơn mưa tình cờ bên ô cửa làm cậu trông khác lạ. Trong lòng nhẹ tênh, như một thành phố qua những ngày náo nức, cơn mưa như trôi đi một mọi khô cằn từ nắng.

Người con trai đằng sau ái ngại tới gần, anh bối rối không biết nói điều gì. Giữa họ như có một khoảng thân quen đã xa vơi đến nỗi chính Nguyên cũng không thể nhận thấy.

Họ thoáng nhìn nhau rồi nhìn mưa, âm thanh mưa ngoài ô cửa rơi vào khoảng lặng cả hai. Nguyên lặng thinh chạm tay cảm nhận làn hơi man mát lùa theo gió, chàng trai bên cạnh im lặng đoán bao điều khó hiểu. Mưa, ào ạt bên ngoài, thành phố mịt mờ trong làn mưa bên ô cửa.

- Vậy là mưa đã về phải không?

- Thành phố đã tắm mát để trôi đi ngày dài bụi bặm!

- Đến bao giờ, em lại quên...!

Tiếng Nguyên ngập ngừng giữa khoảng lặng, man mát trong cơn mưa qua

bàn tay. Người con trai bên cạnh ngỡ ngác lên tiếng

- Bạn!... Bạn nói hay quá! Bạn làm nhà văn à?

- Nhà văn! – Nguyên nói.

Cậu chậm rãi mang cuốn sổ từ cặp, cầm lên tay, đôi mắt nhìn xuống bìa sổ ngần ngừ nghĩ. Quá trình đó khiến anh chàng bên cạnh thêm khó hiểu, chàng bạo rạn hỏi.

- Vậy là đúng rồi! Truyện cậu viết đúng không?

Nguyên ngập ngừng lên tiếng, như kịp nhận ra người lúc nãy vẫn bên cạnh mình. Cậu giật mình nhìn bên cạnh nhận ra người con trai mời mình dâu tây lúc chiều. Nguyên không biết nói gì sau giây phút buông mình nhẹ tênh nhìn làn mưa trước mặt đã đẩy cậu trong quăng vô thức ngẩn ngui.

Người con trai đứng bên cạnh hơi mập, nước da ngăm đen và đôi mắt sáng trong gợi cái cảm nhận quen thuộc mà Nguyên không thể nhớ. Anh chàng nhìn Nguyên, run rẩy đôi tay nắm chặt.

Cơn gió vui đùa cùng làn mưa bên ngoài tinh nghịch bỗng chuyển hướng hất vào ô cửa. Mưa hắt vào chỗ họ đứng, Nguyên dính ướt với tay đóng cửa lại, cuốn sổ đánh rơi, anh chàng bên cạnh cũng vội vàng đóng lại, nhặt cuốn sổ vừa rơi rồi quệt tay áo lau đi những giọt mưa khi nãy.

Ô cửa kính khép kín cùng giây phút ngỡ ngàng, Nguyên vội vàng cười cười rồi nói với anh.

- Muộn nhỉ? Bạn ở đây muộn thế à?

- Ủ! Làm luận án tốt nghiệp nên mình cố thêm chút! – Người con trai trả lời.

- Vậy thì anh học năm cuối rồi! Em mới học năm thứ nhất! – Nguyên cười cười.

- À! Khóa vừa vào đây mà! Chấm chỉ lên thư viện thế này. Em tên gì?

- Em tên Nguyên!

Chàng trai sững sờ, người run run thành hơi ngập ngừng nửa nghi ngờ, nửa chắc chắn. Nguyên phúi qua chiếc áo sơ mi dính mưa vừa rồi định tạm biệt anh rồi ra về. Chợt bàn tay ấy nắm tay cậu, chàng trai đó đến trước mặt cậu, miệng anh run run nói ngừng đoạn ngập ngừng trên đôi má ngăm đen ửng đỏ.

- Phải là em không? Nguyên!

- Cậu bé ngày ấy cùng anh trồng ba cây dâu tây nhỏ! Phải, đúng là Nguyên rồi. Anh nhìn em giống hệt cậu bé ngày xưa. Có đúng không? Nguyên!.

Chàng trai lần đầu nói chuyện khi nãy, chính là Thịnh

Anh chàng đã mời cậu những quả dâu tây qua những lần trong phòng đọc mà cậu từ chối, anh chàng cùng cậu ngắm nhìn cơn mưa bất chợt qua ô cửa rồi sững sờ nhìn quang vô thức của Nguyên. Anh chàng đó đã cùng Nguyên chơi đùa trong con ngõ khu phố cũ mỗi chiều hạ, anh chàng đã mang ba cây con kia cùng quang tuổi thơ của cậu trong ngày chập chững cuối hạ hôm ấy.

Nguyên từ ngõ ngang đến cảm lạnh một lúc, tiếng mưa dào dạt gõ lên ô cửa vẫn nhịp nhàng từ lúc họ ngõ mình mới quen. Ánh mắt nhìn nhau, Thịnh như thấy trong đôi mắt đó ẩn chứa niềm đau thẳm sâu trong ánh mắt buồn của Nguyên, cậu bé ngây thơ hay tươi cười cùng anh ngày ấy.

- Ơ...! Anh là...! Anh Thịnh!

Phút ngập ngừng Nguyên nhớ lại thốt lên lời. Thịnh nghe, nụ cười khi biết Nguyên vẫn nhớ. Bàn tay anh thô ráp chạm lên tay cậu man mác ấm, họ nhìn nhau nhận ra cả một ký ức đã qua, ký ức ngắn ngủi mà sao ngày ấy Thịnh vẫn hứa.

- Em khác nhiều quá, suýt nữa anh chả nhận ra!

- Anh thì khác gì chứ? Anh chỉ vẫn đen và mập à! – Nguyên trả lời hồn nhiên.

- Em thì trắng và đẹp hơn rồi. Con trai thành phố mà!

Còn bao điều gợi nhớ, còn bao điều họ nói với nhau. Ký ức ngày thơ trẻ luôn lãng quên đi khi ta lớn, nhưng khi chạm vào lại có bao điều để nói. Đó là ký ức ta vui khi nghĩ về, nghĩ về thời khắc ta yên bình nhất.

Tiếng mưa theo họ hòa vào tiếng cười đùa nói chuyện, đi cùng nhau trên hành lang thư viện trường, đã rất lâu Nguyên tươi cười hồn nhiên như thế, về kỷ niệm ngày thơ bé cùng Thịnh.

- Em biết không? Anh lo lắng cho cây suốt cả lúc trên đường về đó. Mong tàu hỏa về sớm đến để trồng – Anh nói

- Vậy ba cây con đó là cây dâu tây, đúng không anh? – Nguyên hỏi bằng nụ cười.

- Ừ! Anh vẫn có thói quen tưới nước đó! Được nhiều vụ quả rồi, lúc lên đây học anh còn mang theo nhiều để tủ lạnh. Đây này! – Thịnh cầm chiếc bịch nhỏ trên chồng sách anh mượn từ thư viện một vài quả dâu đỏ mọng.

- Ôi, không ngờ. Nhanh quá nhỉ?

- Em ăn thử đi, cây dâu tây mà em khóc vì nó đấy! – Thịnh buông lời đùa.

Nguyên nhận lấy quả dâu, nhớ về mình khi ấy. Những ngày sốt ruột đợi hạt nảy mầm, giờ đây. Cậu ngại ngùng nhìn Thịnh.

- Ba cây dâu đầy giờ đã mọc nhánh để thêm nhiều cây con, giờ anh có cả cụm dâu tây trong vườn đó. Đi học xa, anh luôn nhờ em gái tưới hộ mỗi ngày!

- Anh học đại học ở đây à! Sao em không biết nhỉ? – Nguyên cắn một miếng dâu tây rồi khẽ hỏi.

- Ừ! Vì anh thích biển. Em biết tên trường mình là gì rồi mà! Những người toàn gần biển!

- Thế là chúng ta lại ở chung một thành phố! – Nguyên lại nói.

Cơn mưa vẫn rơi dào dạt trên bậc hành lang nơi họ chờ đợi mưa tạnh, bao quanh họ khi đây là tiếng mưa dào dạt. Đến khi chỉ còn lác đác vài hạt mưa rải rác, một lời hứa gần nhất.

- Khi nào gần nhất mình gặp, đi chơi – Thịnh buông lời hẹn.

Nguyên gật đầu rồi rời đi, phút giây vô thức trước mưa đã khiến cậu gặp lại Thịnh rồi vô tình cậu vô tư cười ngày hôm nay. Rồi cho những ngày sau...

Cuốn sổ đó bị bỏ quên trong chồng sách Thịnh mang về, lúc nhặt lại cuốn sổ đo, Nguyên bỗng quên trên tay Thịnh và anh mãi vui mừng nên quên mất mình lỡ mang cuốn sổ về.

Thành phố sạch những rợn ngợp từ cuộc sống tắt bật hằng ngày sau một cơn mưa. Giường như cơn mưa bất chợt về trên phố vào những ngày hè đã rửa trôi chuỗi ngày nắng nóng, làm dịu cả cơn gió nóng mùi bụi phố. Nguyên bần thần nhìn qua ô cửa những cánh hoa phượng vừa rụng trên thềm phố, đã hai ngày trôi qua lúc Nguyên tình cờ gặp lại Thịnh. Hai ngày ấy Thịnh không phải đến trường, Nguyên trống trải tựa cảm ngấm sắc phượng đỏ tỏa màu cùng nắng sớm rồi bắt đầu nhớ Vũ.

Nếu như lòng tôi là một thành phố đã mệt mỏi vì nỗi đau, mệt mỏi những nước mắt từ quá khứ buồn, từ anh đã để lại.

Cơn mưa về sẽ cuốn trôi tất cả những nỗi buồn, lòng người nhẹ đi phải không. Nhưng cơn mưa tạnh, ngày mai lại về, nắng lại oi nồng cùng màu hoa phượng. Thành phố lại sắp mệt mỏi, lòng lại trĩu nặng.

Đến bao giờ em thôi lại nhớ anh?

Nguyên thầm trải lòng qua ý nghĩ, bắt đầu ngập ngừng con tim. Cậu nhớ đến cuốn sổ trong cặp, với tay tìm cuốn sổ và cây bút.

Cuốn sổ không ở đó, tay Nguyên lục lọi tìm. Bất ngờ, Nguyên quay sang lục

tìm trong cặp, không thấy cuốn sổ. Nguyên hoảng hốt lục tìm căn phòng, đầu óc rối bù nhớ quên.

- Hay quên trong ngăn bàn phòng đọc? Mình viết tiếp lần cuối ở đó mà? Không biết còn không?. Trời ơi, ai đọc được thì mình chết!

Nguyên ngẩn ra một lúc rồi phóng xe đến thư viện, len vào dòng người đông chạy xe vào giờ cao điểm đầu ngày đến thư viện, hi vọng cuốn sổ của mình vẫn còn đó.

Phòng đọc sáng sớm vắng người vì sinh viên đã ở giảng đường giờ ấy, một vài sinh viên tốt nghiệp thì vẫn đều đặn lên trả tài liệu và hoàn tất nghiên cứu. Nguyên chạy ào đến phòng đọc, tìm tất cả các học bàn mà không thấy cuốn sổ đâu. Cậu thất thần ngồi xuống ghế ôm đầu.

- Không phải đi học à! – Tiếng Thịnh ở gần.

Nguyên nhìn Thịnh lòng rối bời định nói nhưng thôi, sợ anh biết vì cậu và cuốn sổ luôn là bí mật. Đôi mắt vẫn không rời khỏi những học bàn còn lại, cậu trả lời Thịnh.

- Không ạ! Chiều em mới học cơ!

- Chăm chỉ thật, lên đây học cơ à. Học xong chiều nay có rảnh không? – Thịnh nói

- Dạ...! Không! – Nguyên trả lời lưỡng lự.

- Đi chơi đi, cuối tuần này anh về quê rồi, sợ không hẹn được!

- Vâng! – Nguyên trả lời, trong lòng rối mù về cuốn sổ đó

Buổi chiều lúc rời khỏi giảng đường hôm ấy, có chiếc xe máy đợi Nguyên dưới sân trường. Tin nhắn gửi đến Nguyên hẹn trước đó hai tiếng. Nguyên xuống sân nhìn thấy Thịnh mặc chiếc áo phông cùng chiếc quần bò năng động nhìn anh như thêm béo, cậu nhìn qua thoáng cười.

- Cười gì? Chê anh đi xe chứ gì? – Thịnh trên xe nhún nhó hỏi.

- Không! Đi đâu đây nhỉ! – Nguyên nói.

- Lên xe đi đã!

Họ lại cùng nhau qua những con phố, cùng nhau nhìn thành phố lên đèn lúc ngồi uống nước cạnh bờ hồ gió mát. Khác với ngày thơ bé chỉ được phép chơi quanh quẩn trong con ngõ. Thịnh lại kể câu chuyện của anh từ lúc họ xa nhau, thỉnh thoảng Nguyên lại hướng ánh mắt buồn nhìn xa xa. Thịnh để ý, anh hiểu.

- Anh biết vì sao anh chọn học ở đây không? – Thịnh khẽ hỏi.

- Vì anh thích biển! – Nguyên trả lời anh chóng.

- Không hẳn là như vậy! – Thịnh trầm ngâm.

Nguyên nhìn Thịnh một lúc, như đoán ra, cậu hơn hờ nói.

- Vì gái ở đây xinh đúng không?

Thịnh sững sờ lắc đầu, rồi như giấu điều gì đã vô thức nói. Anh lái sang chuyện khác.

- Trượt pa-tanh ở nhà hát lớn không? Trượt pa-tanh điện hay lắm đó!

- Thôi! thôi! Em không trượt được, lần trước ngã đập mông bao lần bị người ta cười – Nguyên xua xua tay rồi sững lại.

- Không sao! anh đỡ cho! Ok nha! – Thịnh quay sang trực thấy mắt của Nguyên đang long lanh, nhận ra cậu đang cố nén mình không khóc, anh tò mò hỏi.

- Sao vậy?.

- Không sao, thôi, đi trượt thì đi thôi – Nguyên hít một hơi thở dài rồi gạt đầu.

Ngày còn bên Vũ, đó là lúc thừa thớt người khi thành phố lên đèn. Cậu ngại ngừng trên đôi giày trượt chơi với ngã liên tục và Vũ mồ hôi ướt đầm đờ đằng sau cậu, khi ấy anh nắm chặt vai cậu như không để cậu ngã. Lúc Vũ thả tay, Nguyên trượt được một đoạn rồi lại ngã, Vũ ôm bụng cười. Những lúc họ cùng nhau ngồi trong góc tối café, bàn tay Vũ nắm chặt tay Nguyên rồi cả hai cùng nhìn dòng người qua lại trong ánh đèn đường rực sáng. Cái nắm tay họ lén cầm tay nhau giấu diếm khi cùng dòng người trên phố.

Lúc này Nguyên đặt chân lên chiếc patin điện, đôi tay Thịnh đằng sau nhẹ nhàng chạm lên vai đỡ cậu. Nguyên lặng thầm nhớ về quá khứ, Thịnh đỡ đẩy Nguyên qua khoảng sân rộng đông vui tiếng cười đùa. Lần đầu tiên, trong tiếng cười vui bao người qua lại, Nguyên có được bàn tay khác đỡ qua, cậu hơi quay đầu lại nhìn Thịnh.

Ai có biết rằng, ở mỗi nơi trên những ngã đường, những khoảng phố đông vui mà người ta có thể lắng nghe khúc ca huyền ảo của phố phường, có bao đôi tình nhân cùng nhau qua đây, để rồi chỉ mình họ gọi riêng mình ở mỗi nơi thành kỷ niệm.

Nguyên lặng đi, lòng như thắt lại và những giọt nước mắt không khỏi đầm đìa trên má. Thịnh đầm mồ hôi vẫn đỡ sau lưng cậu trên thềm hè vừa ngắm những ánh sáng tô đậm thêm đài phun nước những dòng nước nhịp điệu uyển chuyển và mềm mại sắc màu. Suốt lúc đó Nguyên đều im lặng.

Bỗng cậu ngã khụy xuống đất, lặng thinh là Thịnh ngã theo phía sau, nhận thấy nước mắt đầm đìa trên mắt Nguyên. Cậu không thể chịu đựng nổi, cậu không thể quên, cậu đã quẩn quanh nghĩ mình đã sai ở đâu để rồi đánh mất Vũ mãi mãi.

Thịnh chạm bàn tay thô ráp của mình lên má Nguyên, anh run run hơi ngại rồi buông lời.

- Có chuyện gì? Kể anh đi!

- Dù có chuyện gì, anh là bạn em tin tưởng mà, bé Nguyên! Đừng chịu đựng một mình.

Như một đứa trẻ đang buồn khóc bỗng có lời hỏi han, Nguyên vỡ òa rồi nấc nghẹn từng lời, cố rành rọt nói với Thịnh.

- Hai thằng đàn ông...! Biến thái lắm phải không?

- Đúng rồi, biến thái lắm! Hai thằng đàn ông là không thể!

Thịnh đau nhói trong lòng, hè đường còn vài bóng người xa xa. Chẳng hiểu sao Thịnh lại nhói đau khi thấy Nguyên đang rời rạc trong lòng. Nguyên lẩn tránh không nhìn Thịnh vô vọng buông hơi nấc nghẹn.

- V...V...Vũ! Em...yêu anh ấy!

- Em sai rồi!...Vì em đã yêu anh ấy! Vì thế mà em biến thái!

Những giọt nước mắt chảy nóng hổi qua tay Thịnh làm anh thêm quặn thắt lồng ngực. Anh rùng mình đưa bàn tay bên kia rồi dùng hai tay nâng khuôn mặt cậu để Nguyên nhìn mình.

- Không! Không sao hết! Bình tĩnh này Nguyên, kể anh nghe đi! Bình tĩnh!

Thịnh dìu Nguyên ngồi vào chiếc ghế của công viên bên cạnh, rồi chạy đi tìm nước. Anh chạm vào người Nguyên, người cậu đổ mồ hôi lạnh toát. Trời mùa hạ sao cậu lại thấy lạnh.

- Thở đều nào! Uống nước đi rồi bình tĩnh lại!

Thịnh vỗ vỗ vai Nguyên, để cậu thoáng khi có không gian yên lặng để bình tĩnh. Nguyên giữ hơi thở đều đặn, tỉnh táo nhận ra quanh mình. Thịnh đang lo lắng ngồi bên cậu, Nguyên ngỡ ngàng nhận ra câu nói của mình khi nãy với Thịnh, cậu quay mặt đi lẩn tránh Thịnh. Bỏ ngơ cả ánh mắt Thịnh, cậu nói một câu rõ ràng.

- Đưa em về nhà!

Thịnh biết Nguyên đã ổn, không biết nói gì hơn đưa Nguyên về nhà. Trên đường về hôm đó, cả hai im lặng. Nguyên mệt mỏi bỗng như phản xạ cần một

chỗ dựa vào bống dựa vào lưng Thịnh nhìn bên đường, Thịnh không nói gì quàng tay cậu vào mình rồi giữ lại. Thành phố lên đèn từ ranh giới ngày đêm, bao người xuôi ngược. Và ánh sáng phố phường vẫn hát lên bài ca của thành phố.

Ngày mai và những ngày...

Nguyên không đến thư viện từ hôm đó, cậu lo sợ khi nhìn thấy Thịnh. Cậu sợ khi thấy Thịnh, anh sẽ xua đuổi cậu vì những điều bí mật cậu lỡ buông lời với anh ngày ấy. Cậu lo sợ vừa rồi bởi vì cuốn sổ, hi vọng cuốn sổ bị cô lao công nhanh tay cho vào sọt rác. Ánh mắt nhìn xuống thành phố về chiều, ngày qua ngày cậu như bị lãng quên. Nguyên như trầm hơn, bao giờ cũng lặng lẽ lo sợ lẫn tránh. Cho đến ngày.

- Hình như khóa cuối cùng sắp làm lễ tốt nghiệp?

- Mình thì bao giờ mới thoát đây!

Nghe tiếng một vài bạn bàn bên cạnh trò chuyện, Nguyên tự nhủ, khóa cuối cùng là khóa của anh Thịnh. Rồi anh sẽ chẳng còn phải tới trường nữa, anh sẽ quên cậu nhanh. Nguyên nghĩ về những giây phút trò chuyện cười đùa với anh rồi lại nghĩ đến ngày sau, cậu vẫn sẽ mãi luôn một mình.

Thành phố cứ lên đèn phía xa xa, sắc phượng đã vơi dần sắc chói thắm tươi. Thoáng cái đã cuối tháng bảy, Nguyên buồn tênh nhìn lên bầu trời tối, nghe nói ở thành phố, ta sẽ chỉ nhìn được một vài vì sao sáng nhất. Nhưng hôm nay không có sao, Nguyên thấy những cơn gió đầu đó thổi qua ô cửa căn phòng oi nóng và mang theo cả mùi bụi đường khét lẹt.

- Ước gì trời mưa nhỉ?

Nguyên quần quanh nghĩ đến lúc nhẹ tênh trước khoảng mưa. Rồi man mác đầu đó ủa về trên những tán phượng, Nguyên hít thở nhẹ nhàng. Cơn gió từ biển.

- Trời sắp mưa rồi! Mưa!

Nguyên mở toang ô cửa sổ nhìn ra phố nơi con gió đang thổi qua, lòng thấy rộn ràng. Khi trên nền hè phố xuất hiện những vết mưa rơi đầu tiên, rồi nghe thấy tiếng mưa càng lúc gần rõ rệt.

Mưa đã về...

Những hạt mưa mật mừng trên con đường cậu đi, trên bài ca huyền nao của phố phường thành âm thanh nhịp nhàng. Nguyên đưa tay hứng những hạt mưa mát lạnh bên ngoài.

- Nguyên ơi! Bé Nguyên! – Trong mưa có tiếng gọi.

Nguyên nhìn xuống khoảng thêm hè ngập nước trước cổng nhà có người, qua khoảng mịt mù nhận ra Thịnh, Thịnh đến đây. Nguyên không tin vào mắt mình vội vã xuống nhà, mở toang cửa lao ra người khuôn mặt sợ sệt. Những hạt mưa mạnh bạo, cả hai nhìn nhau ướt sũng. Miệng ngập ngừng họ chẳng biết nói gì thêm nữa.

- Sao anh lại đến đây, trời mưa! Không thấy à? – Nguyên lên tiếng trước.

- Anh đang đến thì trời đổ mưa bất chợt – Thịnh nức nở ngập ngừng nói tiếp, anh nói to trong cơn mưa dạt dào.

- Sao lại tránh mặt anh? Biết anh sắp không thể gặp em được không?

- Anh sẽ lại mắng chửi em nữa chứ gì? Anh lại kỳ thị em vì em đã từng...!- Nguyên gào lên rồi ngập ngừng.

Bố mẹ Nguyên ngạc nhiên ra ngoài cửa nhìn họ. Gió thổi qua làm hạt mưa bay, hai người đứng trong mưa nhìn nhau qua khoảng mịt mù trước mặt. Thịnh vừa lắc đầu vừa đến gần Nguyên. Nguyên nhìn làn da đen giòn khỏe mạnh, tay anh ôm một thứ gì đó trong bọc áo. Thịnh lôi trong chiếc áo sơ mi một thứ đưa cho Nguyên. Nguyên nhìn thứ trên tay Thịnh rồi chết lặng.

Cuốn sổ cậu đang viết dở.

Thịnh ngập ngừng, vẫn kiểu run ngày ấy.

- Anh xin lỗi! Vì không thôi lắng nghe em được!

- Anh muốn em! Muốn em viết tiếp trang sổ mà em đang dang dở!

- Anh muốn em! Hãy viết tiếp nó bằng những ngày em cười nhiều nhất! Nguyên ơi!

Nguyên im lặng, bàn tay thô ráp nắm chặt tay cậu, tay kia ôm che cuốn sổ khỏi ướt. Bàn tay nắm chặt, anh lại gần hơn rồi ôm cậu.

Nguyên không nói, nước mắt giàn dụa hòa vào mưa. Cậu òa khóc lao vào lòng Thịnh. Thịnh ôm cậu vào lòng, siết chặt cậu thắm thì.

- Anh thương em! Vẫn luôn thương em! Anh đã kiếm tìm em trong thành phố ngay khi anh đến!

- Mạnh mẽ lên em! Kẻ đó không thể hạnh phúc được! Em xứng đáng có một hạnh phúc tốt đẹp hơn!

- Hãy cho nhân vật em viết được hạnh phúc bằng cách em phải mỉm cười mỗi ngày!.

Cơn mưa bao quanh họ đầm đìa trên bờ má chạm nhau. Thịnh nhớ như in

hôm đây, cuốn sổ đầm nước mưa chờ được hong khô khi bóng Thịnh ra về trong đêm tối trong làn mưa. Có một bức thư ướt át kẹp trong trang sổ.

Nguyên ơi!

Anh đã nhận được tấm bằng tốt nghiệp từ tuần trước. Ngày mai anh sẽ phải xa nơi này để nhận công việc đầu tiên về phía biển. Sẽ rất lâu ta mới có thể gặp lại.

Anh đã đọc cuốn sổ của em khi tình cờ nhận ra ta đã quên ở thư viện hôm ấy. Nguyên à, mạnh mẽ lên em. Đừng bao giờ khóc vì nghĩ về anh ta nữa. Em đã từng nói với anh, hai người đàn ông. Nguyên à! Sai rồi em! Hai người đàn ông chân thành nắm tay nhau, bên trong thân tâm yêu thương nhau. Tình yêu luôn tồn tại.

Hãy đi cùng với những người như chúng ta, vui cười cùng họ. Em sẽ nhận ra mình không cô độc. Chúng ta còn trẻ, em trẻ lắm, em đẹp lắm. Đừng buồn thế chứ em, nếu cứ buồn vậy. Em sẽ luôn suy nghĩ tiêu cực sau này, vì một người, không đáng. Phải không em?.

Tạm biệt em, khi em đọc bức thư này, có lẽ anh trên đường đi. Em đừng buồn! Vì anh sẽ không thôi buồn khi rời đi mà nhìn thấy bé Nguyên được.

Phút giây lặng đi, lặng đi để nhận ra nhiều điều. Hãy khóc đi, dấu đã khóc nhiều, vì ta sẽ biết làm ta sau này không còn khóc nữa.

Đêm hôm ấy Nguyên không ngủ, lặng nhìn bình minh về trên khoảng sân lãnh đẵng trong khoảng mưa hôm trước. Lại một ngày nữa im lặng qua tuổi trẻ chúng ta. Lần đầu tiên, Nguyên đón ánh sáng vời vợi về trên thành phố, một nụ cười nhẹ nhàng trên môi.

Hãy đi cùng với những người như chúng ta, vui cười cùng họ. Em sẽ nhận ra mình không cô độc.

- Chương trình chúng ta hôm nay xin được chào đón vị khách mời, một tác giả của cuốn sách viết về một chủ đề hiện nay đang rất mới mẻ. Xin được giới thiệu một nhà văn trẻ...

...- Xin bạn có thể cho biết, bạn tự mình dũng cảm công khai về sự khác biệt trong mình. Phải chăng bạn đã tự mình mạnh mẽ vực dậy như người ta hay nói về nhân vật trong các sáng tác của bạn?...

...- Bạn có thông điệp gì gửi tới mọi người không?...

Chàng nhà văn trẻ trả lời câu hỏi, nụ cười tươi tắn trên môi không dứt. Cuốn sổ ngày ấy và bức thư ngày ấy cậu đã giữ kín. Không thể nào quên những

lời nói dù thời gian đã trôi qua đủ cậu nhận ra mình đang ngày một thêm trưởng thành.

...- Tôi vẫn nghe có người nói với tôi rằng tình yêu luôn tồn tại và ở bên mỗi chúng ta. Miễn sao ta chấp nhận đi qua đau khổ, nỗi buồn để đến với nó. Người ấy đã cho tôi ngày mai, qua mỗi ngày tôi có được nụ cười

...- Có những người qua ta, để lại niềm đau, những câu nói tuyệt tình đau đớn cho ta ám ảnh mãi. Tôi đã từng buồn khi mỗi đêm vắng lặng lại lắng nghe câu nói đau đớn kia lại bất ngờ vang lên. Cho đến khi tôi gặp người ấy, lần gặp đầu tiên tôi vô thức cười mà đến bây giờ. Anh ta đã đột ngột rời đi sau khi đã nói với tôi lời nói. Từ đó, tôi vực dậy chính mình...

... - Tôi đang đi trên con đường cùng với bao người giống tôi. Họ cũng mang trong mình khác biệt, họ đã từng nếm trải qua nỗi đau thậm chí còn hơn cả tôi. Nhưng sau đó họ bước đi, vẫn mỉm cười khi là chính mình giữa dòng đời. Tôi tự trách mình khi ấy lắm, cứ vẫn tự trách mình trong ám ảnh...

...- Tại sao à? Tại vì những người như chúng tôi luôn nghĩ phải xây dựng hạnh phúc bằng những gì trong bản thân chúng tôi có. Chúng tôi không thể giả dối với chính mình, có lẽ là như vậy!...

Màu hoa phượng lại về, đã bốn năm trôi qua. Những cánh phượng tung bay theo làn gió ào ạt thổi về từ biển vào trong thành phố. Chàng nhà văn trẻ ngồi trên hàng ghế đá bờ hồ. Cậu nhìn lên bàn tay mình, những ngón tay đã chai qua những lần cầm bút, những lần gõ bàn phím lên màn hình những khám phá mới mẻ. Nhận ra bao niềm vui quanh mình, bao điều hạnh phúc quanh cậu mà cậu đã từng bỏ quên để ôm mình trong nỗi buồn tháng ba, ôm mình trong niềm đau tình cũ. Có một lần tình cờ, Nguyên đang trò chuyện cùng những người bạn bỗng có đôi tình nhân đi qua. Cậu nhìn Vũ đang tay trong tay với một người con gái. Nguyên lướt nhìn Vũ rồi bước qua, nụ cười vẫn trên môi đi cùng với bè bạn.

- Những lời nói ngày mưa hôm ấy!

Nguyên thầm thì. Đôi tay vẫn những ngón thon dài với làn da trắng. Cậu trẻ lắm, bộ quần áo sơ mi phối kiểu chiếc quần năng động. Đôi mắt sáng trong rạng ngời những tia ban mai dịu dàng. Chỉ là lúc này, đôi mắt đó rũ xuống ngẩn ngơ nhớ thương.

- Diễu hành mà sao lại ra đây! Nhà văn của chúng ta!

Tiếng gọi của mọi người, Nguyên quay sang nhận ra mình vừa lỡ bỏ đoàn diễu hành. Cậu ngơ ngác cười xấu hổ rồi chạy về phía mọi người, tiếng hô vang xa.

Thành phố khi ấy bỗng hòa vào dòng xuôi ngược màu sắc cầu vồng, bài ca thành phố qua mỗi ngày lại thêm âm vị ca vang.

Anh có nghe thấy không?

Những người giống em đó!

Em hạnh phúc, kiếm tìm bao niềm vui qua mỗi ngày. Nhưng lại nhớ anh! Em nhớ anh! Rất nhớ!

Em sẽ tìm anh để cảm ơn anh. Nhưng anh ở đâu em không biết! trời thỉnh thoảng vẫn đổ những cơn mưa mà sao anh chưa trở về?

Có lẽ nào, anh quên em?

Nguyên cười trong dòng người, nhưng khóe mắt lại cay. Cậu đưa tay lau đi những ghen ngào.

- Ê! Nhà văn bản lĩnh sao lại xấu thế kia?

Nguyên vội vàng lau nhanh quay sang nhìn người vừa nói bên cạnh. Làn da ngăm đen cùng dáng người. Nguyên lại quệt đôi mắt mình, liệu cậu có nhầm?

Anh chàng ngày thơ bé ôm ba cây con rời đi, anh chàng đó lại đi trong cơn mưa bất chợt. Anh chàng đó giờ đây bên cạnh cậu, chiếc băng rôn quàng qua cổ cùng thân hình đã gầy đi đôi chút. Nguyên sững sờ run run đôi tay nắm chặt cổ áo anh.

- Anh về đây!

- Anh về đây! Để đi cùng em trong những người giống chúng ta!

- Em sẽ đi cùng anh về phía biển nhé! Em sẽ gặp lại ba cây con ngày ấy!

Thịnh buông lời thắm thì bên tai Nguyên trong cái ôm giữa lưng chừng mùa hạ.

VẮNG NHỮNG VÌ SAO TRÊN ĐỒNG CỎ

Đỗ Nguyên Minh

Nam dáng người hơi gầy mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, đôi giày Nike cùng chiếc Balo bên trong linh khỉnh một vài bộ quần áo, một chiếc hộp đựng màu và khung vẽ giấy nhỏ. Khải ngoái nhìn cậu trai trẻ theo sau tức cười khi nhìn thấy khuôn mặt ngơ ngác của Nam tìm số xe chuyển mình. Lần đầu tiên Nam cùng Khải đi một chuyến xa khỏi thành phố, Khải kéo tay Nam lên xe đã chuẩn bị khởi hành đến nơi mà Nam, cậu có thể vẽ những nét chì mới mẻ trên trang giấy mình mang theo, Khải hứa trước điều đó.

Ngày cheo leo ánh sáng trên chuyến xe rút ngắn khoảng cách từ thành phố. Khi hoàng hôn về trên màu nắng tắt dần xuống những dãy núi mềm mại phía xa xa, hơi thở cùng đôi mắt mệt mỏi đã nhìn thấy đồng cỏ phía bên kia dãy núi. Họ hào hứng chờ chiếc xe đến điểm dừng vào nội thành với hi vọng sẽ tìm một chỗ nghỉ trước khi trời về tối.

- Phải ra vùng ngoại huyện mới có nhiều cảnh đẹp!

- Nhưng mình vẫn thích dẫn cậu đi vào buổi tối!

Khi ánh sáng mặt trời dần nhường lại những chuỗi đèn rải rác trên các con đường, lác đác trên dãy núi cao của những người vùng cao. Tiếng xôn xao của những người khách du lịch trên khắp khu chợ hay những lời nói hô ứng ồn ào bên ngoài. Căn nhà nghỉ vừa được chọn là chỗ nghỉ chân, Nam đeo chiếc túi nhỏ xuống nhà. Khải đang đợi ở đó, anh vừa mượn được một chiếc xe máy hẹn Nam sẽ chở cậu đi sau bữa tối. Nam lén nhìn Khải khi anh đang đợi cậu bên cạnh chiếc xe máy, lòng rạo rực bao điều khó hiểu trong nụ cười cậu đến gần anh.

- Trời tối này liệu có đi được không? - Nam ngơ ngác hỏi.

- Yên tâm! Đợi ăn xong đã! - Khải trả lời rồi đưa mũ bảo hiểm về phía Nam.

Giữa những dãy núi thảo nguyên vẽ hình duyên dáng vững chãi cuộn cả

rừng cây vào đêm tối bí ẩn, những ngôi nhà xen kẽ rải những ánh đèn cuộc sống lung linh rộn ràng. Nghe tiếng xôn xao xa dần, chiếc xe máy lao đi vào con đường ngoại huyện. Con đường chập trùng qua dài dằng thính thoảng lại mấp mô chông chênh lưng chừng núi. Thấp thoáng vài đồi trà trên đồi thẳng tắp dọc theo chiều đêm bí ẩn. Nam thấy hơi sợ, bàn tay theo bản năng nắm chặt vào vai Khải bỗng cảm thấy mình an toàn mà trong lòng ngỡ ngàng những điều không hiểu. Khải phóng về phía trước, chiếc xe chập trùng trên con đường nhấp nhô ngoằn ngoèo, tiếng động cơ xe nổ máy giữa khoảng lặng của họ. Đá mè ven đường nhấp nhô đến chạng cuối cùng để dẫn đến một nông trường. Nam ngỡ ngàng nhìn khoảng vô tận phía trước.

Vài giọt sáng từ ban ngày về muộn lơ mờ phía xa thẳm, màn đêm trên đồng cỏ thấp thoáng ánh đèn điện nông trường màu cỏ mới mướt mà. Khi mà màu nắng còn mờ nhạt thấp thoáng sang hè, mênh mang theo cơn gió dẻo cao bất tận như trôi theo cả những dáng núi trong màn đêm chợt về. Nam lên bên lạ nhìn, Khải từ bên trong bước ra chạm nhẹ đôi tay mình lên bờ vai cậu, nói khẽ khàng.

- Thấy chưa, từ ban đêm cậu có thể nhìn thấy đồng cỏ rộng hơn!
- Bởi vì không có ánh sáng ban ngày hiện rõ những cảnh vật bao quanh!
- Đi dạo một vòng nhé? Mình biết một nơi trên đồng cỏ này!

Nam quay nhìn Khải, chợt vô tình Khải nắm tay Nam đi vào những vết chân thành đường mòn trên cỏ. Họ bỏ lại bên thềm đôi giày mang theo. Đôi chân trần in trên cỏ mướt mà tươi mới, cảm nhận man mác cỏ mới êm. Khải cầm tay Nam cùng đi trong làn gió man mác thổi nhẹ. Thênh thang trên bước chân họ và trên cả bầu trời đêm, Nam nhìn đằng sau Khải đoán bằng rung động con tim, là tiếng trái tim mình cậu nghe thấy. Khi hơi ấm bỗng qua bàn tay được nhận được từ bàn tay khác. Khải đâu biết được người con trai anh cầm tay dẫn theo sau anh nghĩ điều gì, anh buông lời kể về những lần anh đến đây.

- Đến rồi! Mệt thật!

Khải thờ phào cười cười ngồi bệt xuống cỏ, kéo tay Nam ngồi bên cạnh sau khi họ đi qua cánh đồng dài rộng. Bên tai Nam là tiếng gió nhẹ nhàng và khoảng mênh mông những cảm giác lạ trong lòng. Thấp thoáng bờ cỏ mướt mà, một vài tảng đá dựng trên thềm cỏ mờ mờ hiện rõ dần trong đêm. Nam chạm tay vào tảng đá dựa mình xuống bên cạnh Khải, Khải chợt vòng tay mình để Nam dựa vào mình. Đêm về đã phủ một màu đêm mờ ảo trên núi lẫn cái se lạnh còn vương lại.

- Còn mệt hay sao! Gì mà tim đập mạnh thế?

Khải cảm nhận khi Nam gần sát mình, chợt gặp ánh mắt long lanh từ Nam bỗng thở mạnh, anh vượt mát tóc mềm của cậu rồi chỉ tay lên trời.

- Cậu thấy chưa? Ở trên núi, người ta có thể ngắm sao rõ và đẹp nhất!

Nam nhìn lên bầu trời, tiếng gió va quệt vào đá hòa cùng tiếng gió thoang thoảng du dương không biết từ đâu vọng lại. Cậu thấy trên khoảng trời mênh mông một màu đen mờ mờ những vì tinh tú, chụm lại kết những trùm sáng lộng lẫy bí ẩn, vì sao cô độc sáng lung linh một mình, dải ngân hà hay những chòm sao mang cái tên nào đó mà giữa họ không biết. Chỉ biết nhìn những đường nét trong trẻo từ những vì sao của ngày chớm hạ. Nam thấy rộng lớn mênh mang, bỗng thấy lạnh lạnh chợt quay mặt lại rúc đầu vào ngực Khải. Khải thấy động bỗng ôm Nam gần hơn nữa, anh buông lời kể chuyện của các vì sao cùng những huyền thoại bí ẩn hay những chuyện tình bên cạnh những vì tinh tú.

- Cậu biết có những vì sao đứng một mình. Nhưng chính nó là điểm nổi để người ta nhìn thấy những chòm sao mà người ta hay nói!

- Cậu có vẽ được sông Ngân Hà không?- Khải khẽ hỏi.

Người gần bên cạnh không trả lời, hơi thở ấm dịu dàng gần bên tai anh. Khải hỏi thêm một lần nữa rồi cúi xuống nhìn Nam. Cậu đã thiếp đi từ lúc nào sau cả ngày đường mệt mỏi cùng anh, cậu chưa quen với những chuyến đi dài. Nam khép đôi mắt nhẹ nhàng áp vào ngực Khải. Bầu trời đầy sao tinh tú rải rác vô định trên bầu trời đêm, mỗi vì sao là một bí mật và bầu trời có cả vô vàn những điều bí mật. Khải nhắm mắt nhìn chúng, tay anh vẫn không ngừng nghịch những sợi tóc mềm của Nam, lắng nghe hơi thở cậu ấm ấm bên tai. Khải nhắm mắt nhìn khuôn mặt cậu khi ngủ, một cảm giác là lạ trong lòng anh khi nhìn thấy đôi mi khép xuống bên bờ môi mềm mại. Anh cứ nhìn khuôn mặt ấy như đang nghĩ suy một điều gì đó trong anh mà để khi ngủ quên mất bên cạnh Nam. Vòng tay ôm cậu gần sát khuôn mặt mình cảm nhận làn da mịn màng qua bờ má, Khải dùng đưa khuôn mặt rồi chìm sâu trong giấc ngủ. Họ lặng im, trong mơ hồ. Đồng cỏ yên ả và tiếng gió hú qua kẽ đá từ những dãy núi vẽ hình duyên dáng phía xa xa khuất sau màn đêm xa thẳm. Tiếng bò ngấp ngừng xa vắng ở phía bãi cỏ nông trường. Chỉ còn đồng cỏ nơi những mỏm đá nhìn lên những vì sao mà hai người đã tạm bỏ quên để chìm mình trong mơ hồ nào đó. Khải vô thức cọ má vào mặt Nam vô tình làn môi họ chạm vào nhau, Khải ngáp ngừng vô thức cảm nhận, bất chợt nụ hôn vô tình càng sâu ngáp ngừng khẽ khàng những mơn trớn mềm mại. Nam thấy mình hơi khó thở bỗng choàng tỉnh, gặp nụ hôn trên môi mình đang sâu nồng vài Khải

đang ngủ vô thức ghì chặt cậu trong đêm. Trời đã tối lắm, Nam khế đập loạn nhịp tim giạt mình choàng dậy khỏi vòng tay Khải bàng hoàng. Khải thấy động choàng tỉnh theo, dụi đôi mắt nhìn về phía Nam.

- Ngủ quên mất! Lạnh quá nên ôm nhau ngủ luôn

Nam lặng yên không trả lời, Khải bật di động xem đồng hồ, đã gần mười một rưỡi. Đã bốn tiếng ngủ quên trên đồng cỏ, Nam vuốt lại khuôn mặt mình không khỏi bối rối khi này, lý do ngủ quên vô thức khiến cậu chột hiểu. Khải phúi phúi dấm cỏ trên mình rồi quay sang phúi luôn trên mình Nam. Trên người họ đã mang một mùi hương cỏ núi, mùi hương thơm bùi nồng nàn đến khi Khải chạm mũi người trên mái tóc Nam. Nam vẫn im lặng như chưa thoát khỏi phút sống sờ khi này.

- Về chỗ nghỉ thôi! Làm sao ngủ ngoài này được hả? – Khải cười cười rồi kéo tay Nam.

Đường đi về bước chân lặng im. Nam và Khải cùng đi bên cạnh nhau cùng ngắm những vì sao trên trời cho đến khi nhìn thấy ánh đèn dọc con đường nhỏ. Khải buông bàn tay Nam lại nhìn cậu khế cười. Chỉ trong đêm tối bàn tay đó mới xiết chặt tay cậu. Nam ngờ nghệch những mơ hồ khi này rồi buồn buồn theo sau Khải cho đến khi chiếc xe máy Khải chở cậu về qua những ánh đèn đang ngập tràn dần trên con đường trở về chỗ nghỉ cùng lời Khải hứa sẽ dẫn cậu đi vài ngày mai để khám phá những ngọn đồi, những dãy núi và những khu vườn trên mảnh thảo nguyên này.

Chỉ có đồng cỏ xanh xa vắng tiếng gió thổi, cùng những vì sao tinh tú trên bầu trời là còn mãi trong Nam. Cậu đã bắt đầu chạm thỏi chì đầu tiên trên trang giấy phác họa những nét chì đầu tiên mềm mại. Chiếc điện thoại trên bàn còn lưu tin nhắn từ Khải.

- Đi xa như vậy còn mệt không?

- Còn hai tuần nữa đến ngày thi hội họa. Nam vẽ xong chưa?

Nam thì thầm nhớ lại đồng cỏ trong đêm hôm ấy, những mỏm đá cảm lạnh như tạo hình uyển chuyển mập mờ trên khoảng tối những nét khô cứng lạnh lẽo khi chạm vào. Cỏ êm mượt và mịn theo chiều gió thổi nhịp nhàng mà giường như không một thức màu nào để cậu hình dung ra màu sắc của đồng cỏ khi ấy. Chột nhớ màu cỏ mới khi nhìn từ trên những đèo cao cheo leo. Nam bắn khoả nghĩ ngợi cả, đồng cỏ trên giấy vẫn vờ trong tâm trí hai mờ ảo mà giường như tất cả màu sắc hòa trộn đã giới hạn những điều bí ẩn mà cậu đã từng nhìn thấy. Đến khi

ngập ngừng cây chày chạm tới gần tảng đá dựng lên. Con tim bắt đầu đập mạnh liên hồi gõ vào tâm trí nhịp điệu thôi thúc mà bản năng đã cố kìm nén. Nam thở phào rồi gượng mình vẽ nốt một chi tiết cuối cùng trong tranh.

Rồi ngày triển lãm chợt đến, nhanh như màn đêm trên đồng cỏ như mới chỉ là hôm qua. Bức tranh từ những họa sĩ nghiệp dư được đóng khung để cho những con mắt tinh tường chiêm ngưỡng để những ý kiến đóng góp cho sự tinh tế, chuẩn mực nghệ thuật cho người ta chọn lọc một bức tranh tiêu biểu.

Nam đứng bên cạnh bức tranh của mình, kể từ khi hoàn thành cậu thậm chí còn chưa dám nhìn vào nó. Bởi tâm hồn cậu đã phơi trải trên từng nét chì, một tình yêu mà đến khi bàng hoàng nhìn bức tranh đã hoàn thành cậu bỗng tỏ đậm vài nét như làm mờ đi một hình ảnh mình từng vẽ. Bức tranh bên cạnh đóng khung ngay ngắn trên giá, một vài người đi qua nhìn lại gần.

- Bức vẽ một đồng cỏ trong đêm! – Một giọng nói

- Thang màu ít mà tinh tế! Sự vật mờ nhạt! Có nhiều bí ẩn – Một giọng nói khác

- Ở chỗ gần tảng đá! Các bạn thấy không – Một bác họa sĩ lên tiếng.

- Đôi tình nhân ở gần đó. Hai người đàn ông sao? – Bà họa sĩ bên cạnh Nam lên tiếng.

Nam thoáng giật mình bỗng run cầm cập trong hội trường. Mọi người gần đó bỗng chạy lại gần bức tranh cậu, tiếng xôn xao huyền ảo làm rõ rệt những nét sợ sệt trên khuôn mặt đang hoang mang. Nam bỗng lùi lại sau khi nhận ra vài ánh mắt kỳ quái nhìn mình. Rồi bản thân cậu nhận ra Khải đang đứng trong đám người trước mặt không biết từ bao giờ. Anh lạnh mặt nhìn Nam rồi quay đi khuất sau đám người đang hoang mang đông dần bên bức tranh hiện lên những điều trong cậu rõ nhất.

Cơn mưa về trên thành phố, Khải đầu trần chạy lao đi trong mưa như trốn khỏi những điều ngỡ ngàng anh vừa nhìn thấy. Một điều mà có anh trong đó, Khải cuống cuồng xuống hè phố, đôi chân tưởng như rụng rời bước chao đảo. Mưa nhạt nhòa trên khuôn mặt cùng hơi thở đang cố đều đặn. Anh đi vào một công viên rữ mình xuống chiếc ghế đôi mắt ráo quánh mọi thứ xung quanh. Công viên vắng người và cơn mưa lại trải vô tình lên niềm đau. Tiếng bước chân ướt sũng trên thềm mưa vội vàng đến gần Khải. Anh nhìn lên, người con trai cùng anh trong bức tranh, trên đồng cỏ dịu êm mà họ đã dựa vào nhau ngắm những vì sao trên trời. Khải nhìn Nam lạnh lùng, ánh mắt đã không còn sự trìu mến như

mọi lần nữa.

Người con trai ngập ngừng, đôi môi run rẩy nói từng câu nấc nghẹn.

- Khải...!

- Em... xin lỗi! Nhưng...em... yêu anh...mất rồi!

Khải rùng mình nhìn Nam, những hạt mưa vô tình lăn trên gò má cậu đau nhói khi tình yêu mà Nam buộc phải giấu kín, giọt nghẹn ngào bị hạt mưa cuốn trôi đi. Khải nhìn Nam qua làn mưa, họ sống sờ nhìn nhau qua khoảng nhật nhòa. Khải ôm đầu cảm thấy mình khó thở.

- Không phải! Nhất định không phải!

- Cậu không thể như thế này! Đúng không! Ôi...!

- Đừng nói gì nữa! Tránh xa tôi ra!

Khải quát lên vùng dậy hất qua Nam làm cậu ngã gục chạy một mạch băng đi, bỏ lại Nam qua cơn mưa nhật nhòa. Niềm đau có lẽ là khi ta đã yêu nhau trong đêm tối, ôm nhau trong khoảng mệnh mông mà ta đã mơ mộng, đã hi vọng về những điều giữa chúng ta. Buổi triển lãm những tác phẩm dự thi hôm ấy, không có Nam ở đó. Bức tranh với đồng cỏ hôm ấy trơ trọi giữa bao tiếng nói về nó. Về sau bức tranh được gửi trả về cho người đã vẽ.

Những ngày tháng thấm thoát trôi đi, mùa đông về che đi nỗi thầm kín trong lòng. Như một vết thương vẫn còn đau mà khi gió mùa về lại ám ảnh quặn quại. Khải đã không đến tìm Nam từ ngày hôm đó. Anh để mặc cậu trong bao tiếng nói, ý nghĩ thương xót hay gằn dở mà mọi người xung quanh dành cho cậu. Chỉ là mỗi đêm choàng tỉnh, mỗi giây phút ngồi trên chiếc xe máy bỗng sau lưng trống rỗng, mỗi lúc một mình ngắm nhìn thành phố mà bên cạnh không còn Nam, không còn được cảm nhận mái tóc mềm mại của cậu qua bàn tay mà mùi hương hơi thở của cậu. Khải thấy mình có lẽ cần quên Nam đi. Anh dần dần làm quen và yêu một cô gái, với bao than thương gửi cho cô, với bao hứa hẹn dành cho cô. Hạnh phúc trong tình yêu phải chăng là điều mà người ta vẫn thường thấy.

Gió mùa lạnh căm qua ô cửa, người trong căn phòng nhìn những chiếc lá trơ trọi qua cơn gió lạnh căm. Chiếc lá trơ trọi một mình cố níu lại chút rang buộc như để đợi chờ vào một điều vô vọng. Như Nam trong này hôm ấy cô độc trong bao tiếng điều mà người ta hoài nghi cho cậu. Khải mệt mỏi buông mình xuống giường, nước mắt chẳng hiểu sao lại rơi.

Bộ đồ chú rể trang trọng, chún chu thơm bóng mùi vải mới. Khải bàn thần

nhìn nó rồi quay ra sợ hãi. Đồng cỏ ngày ấy đã vẫy gọi anh về một hồi ức, một kỷ ức mà tình yêu vội vàng với người con gái kia không sao làm mờ được.

Chợt nhận ra mình đã yêu, yêu một người con trai. Chỉ khác là bản thân mình đã không gọi đó là tình yêu. Chỉ khác là mình đã trốn chạy chính mình. Càng trốn chạy, càng khổ sở trong ám ảnh.

Khải vùng mình lao xuống nhà, đôi mắt hoảng hốt đi qua tiếng nói cười đang xôn xao ở dưới nhà. Vội vã tìm chìa khóa xe lao mình vào phố lạnh. Chiếc áo phong phanh lao đi trong gió, cái lạnh quất vào da thịt mà anh nào đâu để ý. Hơi thở tỏa khói hồn hển tìm về con đường quen quen mà đã lâu anh lảng tránh.

Căn phòng trên lầu hai nhìn căn nhà nhỏ, ánh sáng đèn ngủ chỉ đủ sáng một gian phòng. Cái lạnh sâu thẳm bên ngoài giăng những những cơn gió mùa thổi trên phố. Cánh cửa hắt tung, Khải bước vào, hai hàm răng anh đánh vào nhau cầm cập sau chạng gió mùa. Căn phòng gọn gàng, không còn chiếc giá vẽ bên ô cửa mà anh hay nhìn thấy Nam bên cạnh vẽ, không còn những thước màu sắc trên bàn. Chỉ con người con trai ngồi đơn độc trên chiếc giường sáng ánh đèn ngủ nhìn ra ngoài ô cửa, đeo tai nghe một bản nhạc. Chiếc gạt tàn lạ bên cạnh còn nghi ngút khói tàn thuốc mới. Khải kinh ngạc nhìn Nam. Cậu như khác với lúc còn bên cạnh anh, cậu không còn vẽ bức tranh nào nữa. Chỉ thấy tàn thuốc lá kèm hơi thở lạ lẫm kia như để vơi đi nỗi cay đắng trong mình. Khải đằng sau nhìn bóng hình người con trai ấy, lòng bỗng đau xót vô cùng.

Nam thấy động buồng chiếc tai nghe quay lại, nhìn thấy Khải đằng sau. Bỗng giật mình đứng dậy quay đối diện về phía anh. Khải đứng đó, chiếc áo phong phanh cùng đôi mắt khắc khổ nhìn cậu. Hóa ra không chỉ mình Nam đau buồn phải tìm đến thuốc lá để gây tê những cảm nhận trong mình, hóa ra khi ta chưa thể nói những điều giữa chúng ta thành lời thì hai ta đã dần vạt nhau trong những tháng ngày trốn chạy một sự thật.

Khải vùng tới ôm chặt Nam, đôi má lạnh áp vào khuôn mặt cậu run rẩy. Nam cự quật như cố thoát ra nhưng vẫn bị ghì chặt như vồ vập trong tháng ngày xa cách. Khải chạm đôi môi lên mái tóc, đôi tay chạm trên làn môi mềm mại đặt những mơn trớn trên bờ môi. Nụ hôn đã che giấu từ lâu đang mãnh liệt mà giường như những điều thuốc không thể gây tê những những cảm giác mê man trong tâm trí. Nam thấy hơi khó thở bắt đầu dùng hết sức đẩy Khải. Khải buông mình thả Nam ra rồi anh ngồi gục xuống đất. Trong đầu trống rỗng, Nam chỉ biết

rũ xuống trước mặt Khải cay đắng khi nhìn lại những ngày tháng Khải bỏ lại cậu, thêm một chút hoang mang bất chợt nhìn thấy anh. Tất cả thành một mớ hỗn độn trong đầu không thể xâu chuỗi lại. Bởi vì cả hai người đã chợt nhận ra một cái gì đó rang buộc trong mình. Tâm trí, nỗi sợ hay những kỷ niệm đã vượt xa khỏi tình bạn.

Khải thoáng nhìn góc nhà, nơi khe tủ một chiếc khung tranh bọc giấy phủ bụi. Vô thức nhớ về anh khe bò một mối gần chiếc tủ, với lấy khung tranh phủ bụi rồi phớt ọc lớp bọc ngoài. Bức tranh ở buổi triển lãm hôm ấy, những nét vẽ còn mới nguyên những cảnh vật nơi đồng cỏ mà phút giây ngỡ ngàng vừa rồi làm anh nhớ. Bỗng sống lại nhìn theo đường nét mềm mại những cánh núi xa xăm, bầu trời phác qua những nét chì nhạt nhòa tối không có những vì sao tinh tú trong trẻo, những bí ẩn quanh những đường nét tuyệt đẹp mà họ cùng dựa vào nhau nhìn lên bầu trời. Hai người trong tranh bây giờ như nhìn lên một bầu trời tối sâu thẳm.

Cũng như những gì giữa anh và Nam, ôm nhau, dựa vào nhau, cùng nhìn vào khoảng vô vọng sâu thẳm đen tối.

Khải ghen lời nhìn Nam, cậu khác nhiều hơn. Hơi thở mang một mùi khói thuốc và rượu để hàng đêm gây tê những mơ mộng của cậu về anh. Để thiếp đi trong màn đêm mà không phải dẫn vật nghĩ về anh. Đôi mắt mang những tia buồn trong khoảng không. Cậu đã từ bỏ những miếng than chì, từ bỏ chỗ ngồi bên giá vẽ.

- Cánh đồng cỏ hôm ấy vắng những vì sao! Em ạ! – Khải ôm bức tranh ngồi bên cạnh Nam.

- Bởi hôm ấy em ngủ! – Nam lên tiếng, khuôn mặt rũ xuống đất như cố không nhìn anh.

- Anh về đi! Để em ra mở cửa! – Nam chập chững cất người đứng dậy. Nhận ra bàn tay Khải đang giữ lại. Đôi môi anh run rẩy rồi nước mắt giàn dụa.

- Nam ơi!...Anh yêu em!...Nam ơi!...

- Anh xin lỗi! Nhưng anh yêu em!

Nam sững sờ nhìn Khải, khuôn mặt ập nước của anh. Đã quá ghen ngào đau đớn, đã quá cô đơn, đã quá tuyệt vọng. Giờ là tiếng yêu.

- Anh yêu em! Anh không thể giả dối mãi được! Nam à!

- Anh...anh sẽ làm tất cả! Nam ơi!

Gió mùa thổi trên phố lạnh căm, hiện lên niềm đau và nước mắt. Hiện lên cả

con đường cho ta tìm lại nhau.

Rồi sau đó...

Chỉ biết rằng bức tranh ngày hôm ấy, người đàn ông miệt mài bên những hạt cát màu lấp lánh trên bàn để đánh những hạt cát sắc màu lên khoảng tối mờ nhạt rồi treo lên gian phòng. Bức tranh lấp ánh lung linh những vì sao mà hai người trong tranh nhìn lên luôn sáng ánh đèn ngủ khi ánh đèn trong nhà bật lên.

- Em biết không? Bản thân anh cũng khiến cho bức tranh của chúng ta thành kiệt tác ấy!

- Thật không? Em không nói cho anh biết đâu! Anh đã làm gì để em yêu anh đâu! – Người con trai nằm bên cạnh cười nói.

- Anh hôn em chứ gì! – Người đàn ông mỉm cười.

- Hả! Sao anh biết?

- Vì đêm hôm ấy anh đâu có ngủ! Ha ha! – Người đàn ông cười lớn rồi chui đầu vào chăn.

ĐÁNH THỨC YÊU THƯƠNG

Trang Anh

Tình yêu của anh là tình yêu dị tật, vì dị tật nên anh phải giấu đi, không để cho cô nhìn thấy, vì nếu cô nhìn thấy anh nghĩ cô sẽ hoảng sợ mà bỏ chạy. Tình yêu của cô là tình yêu dị tật, vì là dị tật nên cô không dám để nó ở lại một mình, cô sợ nó sẽ tiếp tục chịu tổn thương.

Gió mùa lại về đợt mới. Gió mùa của tháng hai mang theo mưa nhiều quá, cứ ử dột từng giọt lách tách ở hiên nhà, trên tán của chiếc ô nhỏ và dưới gót giày của kẻ vội vã. Đâu đâu cũng là vết nước đọng lại. Người ta chỉ ước đổi lại lấy tất cả những cơn mưa đầm đề bằng một cơn mưa rào trong vài tiếng, thì có lẽ họ sẽ thấy dễ chịu hơn.

Phương chui ra khỏi chăn, đưa mắt liếc nhìn ô cửa kính. Cô tặc lưỡi. Ngày mưa chỉ khiến cô thêm lười biếng. Cô kéo chăn trùm kín đầu, với điện thoại bật lên bản nhạc dạo này cô hay nghe. Tay cô cứ lướt rồi lại lướt. Cô đang vào facebook của anh - cái facebook nhạt nhẽo cả năm trời không có lấy một bài đăng mới. Những ngày không rõ tình cảm chạy về phía nào của yêu thương, cô cứ xoay mình với những điều đã cũ, đôi mắt nhòe đi thêm một lần nữa, và rồi cô ngủ thiếp đi.

Mưa vẫn lải nhải những thanh âm lạnh lẽo. Thành phố khi mưa là một thành phố cũ, mỗi khi mưa dội xuống sẽ gột rửa và làm mới điều cũ kĩ ấy đi một chút. Nhưng cơn mưa không bao giờ xóa bỏ được tất cả điều cũ kĩ. Cơn mưa làm thành phố êm dịu hơn mà thôi.

Vũ mở cửa phòng. Cơn mưa rơi vội làm anh ướt nhẹp. Anh đổ túi đồ vừa mua ra bàn rồi thở phào nhẹ nhõm vì nó không bị ướt. Lúc ấy, có tiếng đập cửa phòng anh. Phương loẹt quẹt đôi dép hình gấu bông vào trong nhà. Cô ngồi

xuống tắm đêm rồi than thở:

- Chán quá, cậu muốn đi đâu đó không?

Vũ đưa cho cô một viên socola vừa mua. Phương bỏ tọt vào miệng, và viên socola lại được cô lăn qua lăn lại hai bên má phúng phính.

- Ngoài trời vừa mưa vừa lạnh, ở nhà chẳng phải tốt hơn sao.

- Tớ đã ở nhà ba ngày nay chỉ để ngủ, đầu óc tớ không nghĩ thêm ra được nội dung gì để viết, tớ không muốn làm việc.

Vũ lắc đầu:

- Tớ nấu cho cậu cái gì đó ăn rồi cậu ngoan ngoãn về phòng nhé.

Phương lắc đầu, giọng bắt đầu chuyển sang sắc thái khác:

- Đi với tớ đi mà, sắp Valentine rồi, phố phường trang trí đẹp lắm, đi dạo một lát thôi, không mất nhiều thời gian đâu, đi với tớ đi rồi tớ sẽ buông tha cho cậu.

Vũ khó nhọc cất bước chân ra khỏi phòng. Cô cứ léo nhéo với anh đủ thứ chuyện. Anh cười vu vơ đáp lại. Phố phường nhìn ấm áp hẳn, khiến ai cũng muốn có người thương để yêu thương và che chở. Dưới những ngọn đèn, tình yêu là thứ gì đó có hình khối thật, và chỉ cần sa vào một ánh mắt, ta như ngã vào nhau cả một đời người.

Cô kéo anh đi hết con phố này tới con phố khác, như một cặp tình nhân mà lại là không phải. Cô gần gũi và anh không né tránh, anh hòa vào với những cử chỉ và niềm vui của cô. Cô ăn như một động vật thềm thịt. Cô chỉ ăn thịt, thi thoảng nhét vào mồm anh vài lá rau diếp đã bị cắt vụn chống trơ. Cô lê la xem đồ, đủ thứ. Dưới trời mưa, chợ đêm Hà Nội vẫn nhộn nhịp. Hôm nay là cơ hội để cô vung tiền sau chuỗi ngày mải mê đi kiếm.

- Xách hộ tớ với.

Phương dúm vào tay anh những túi đồ linh tinh. Vũ cầm, đem nhiệt độ lại xuống thấp hơn thì phải, cô cứ xuýt xoa trong cái lạnh. Vũ nhìn cô lặng lẽ rồi anh chòai ra phía sau gáy Phương dí đầu cô chặt vào bờ ngực của anh:

- Lại đây, tớ giữ ấm cho.

Phương ngược nhìn anh khẽ cười:

- Cậu lại cao thêm hay sao vậy, mỗi lần nhìn cậu tớ lại có cảm giác cách xa hơn một chút.

Vũ ghé sát mặt anh xuống chạm đầu cô:

- Cậu thích gần như thế này à?

Khuôn mặt anh lại bắt đầu vẽ lên một vài đường nét gian xảo. Cô vỗ vỗ tay lên má anh nói bằng giọng điệu gian xảo không kém:

- Bởi vậy mới nói, chó con thường tin lời chủ.

Vũ đưa lòng bàn tay hứng vài giọt nước mưa, rồi tay anh bắt đầu luồn qua cổ áo cô. Cô giãy nẩy lên, nhìn anh hậm hực:

- Coi như hôm nay cậu thắng.

Phương mở cửa phòng,. Vũ đi theo vào trong, vừa vào tới phòng, anh vút "độp" túi đồ xuống sàn.

- Cậu cẩn thận một chút không được sao?

Cô lau bầu, rồi xách hết đồ đạc ra đệm. Vũ đưa mắt nhìn Phương, anh thở dài:

- Cậu có mua cái gì cho tớ không mà nhiều vậy.

- Cậu đợi thử lên đi.

Cô đội chiếc mũ nồi lên đầu anh, mà nhìn anh cũng biết, cô dành nó cho ai.

- Cậu vẫn còn chỗ để nhét mũ à.

- Không, mà tớ thích nên tớ lấy về thôi, à mà khuya rồi, về phòng cậu đi, mai tớ phải đi làm.

Vũ mở cửa phòng anh, căn phòng yên ắng cùng với đêm. Anh không có quyền đòi hỏi gì từ cô, khi cô không muốn cho anh bất cứ thứ gì cả.

Tình yêu của anh là tình yêu dị tật, vì dị tật nên anh phải giấu đi, không để cho cô nhìn thấy, vì nếu cô nhìn thấy anh nghĩ cô sẽ hoảng sợ mà bỏ chạy.

Tình yêu của cô là tình yêu dị tật, vì là dị tật nên cô không dám để nó ở lại một mình, cô sợ nó sẽ tiếp tục chịu tổn thương.

Có những ngày người đi tìm trong nhau chút hư vô ảo mộng về một ai đó, rồi chìm vào đó như một con tàu nằm yên dưới đáy đại dương, một góc an lành sâu thẳm và tươi mát. Chẳng phải người ta đau đớn vì nhau thì càng khó bỏ nhau hay sao?

Phương xoay người liên tục. Cô không ngủ được. Đã quá nửa đêm, mà đôi mắt cô cứ thao thức, cô cứ nghĩ mãi về một vấn đề chẳng thể thôi. Cô nhắn một tin cho Vũ.

Tớ có nên gặp lại anh ta không?

Khi nào cậu muốn từ bỏ, thì cậu hãy gặp lại anh ta.

Thế còn bắt đầu lại?

Không có tin nhắn hồi âm từ Vũ. Phương không cố gắng hỏi thêm. Hình như cô hỏi Vũ quá nhiều tới mức anh không còn muốn trả lời. Và cũng tại mấy câu hỏi ấy cứ giống nhau quá.

Có những cô gái thật sự rất may mắn. Cô ấy có thể đang thất tình buồn chán nhưng cô ấy lại luôn có một chỗ để trở về mỗi lúc tuyệt vọng.

Phương vô tâm hay cách anh thể hiện tình yêu không đủ để cô cảm nhận. Đã một năm sau chia tay, cô và anh vẫn là bạn. Anh cứ đóng vai một người bạn. Cô cứ chạy tới bên anh như một người bạn. Anh và cô, quán quýt suồng sã cũng chỉ ở trong ranh giới tình bạn. Tình bạn lớn quá, cái bóng ôm che phủ hết cả một góc yêu thương của anh.

Vũ tắt laptop. Yêu cô, anh ích kỉ. Nếu cô và anh ta quay lại, vậy thì tình cảm này của anh mãi mãi là điều thầm lặng dành cho cô. Nhưng anh có đang độc ác quá với cô không khi cứ khuyên cô từ bỏ. Dù sao giữa cô và anh ta là khoảng thời gian năm năm trời, mọi hiểu lầm rồi cũng sẽ bị lấp hết bởi những điều mà họ từng có. Và anh hiểu rất rõ rằng, chỉ cần anh ta ngỏ lời, cô nhất định sẽ lại chạy về phía anh ta một lần nữa.

Vũ bóc hộp socola, bỏ một viên vào miệng. Mua vị ngọt nhất mà cuối cùng anh vẫn thấy thấy đắng trong cổ họng.

Nhưng tình yêu đâu quan trọng ai là kẻ bỏ rơi ai đâu. Quan trọng là tớ vẫn dành tình cảm cho anh ta.

Tớ chỉ sợ, lần này quay lại, nếu cậu bị tổn thương thêm lần nữa, cậu sẽ chẳng thể mở lòng và yêu ai được. Vì thời gian cậu và anh ta ở cùng nhau là quãng thời gian đẹp nhất của một đời người, nếu đi qua rồi, thứ đọng lại sẽ chỉ là cảm giác sợ hãi.

Tớ biết vậy nên thấy khó nghĩ lắm.

Vũ không rep lại.

Phương không nói gì.

Thanh âm của đêm là thứ cuối cùng len lỏi vào cả hai căn phòng.

Cô tới gặp anh ta. Vẫn thức uống quen thuộc, hai ly capuchino nóng trên mặt bàn trống trơ.

- Em dạo này tốt chứ?

Cô không trả lời.

- Em còn yêu anh chứ?

Cô không đáp lại.

Anh không hỏi cô thêm nữa.

- Ngày mai anh cưới.

Cô ngược nhìn anh ta. Khuôn mặt gai góc đen sạm đi vì những nỗi lo toan. Ngày anh ta từ bỏ cô, cũng chỉ vì chạy theo hai chữ tiền tài và danh vọng. Cô không thể cho anh được. Lẽ thường tình, tất nhiên anh ta sẽ phải cưới cô gái đó rồi. Chẳng hiểu tại sao cô vẫn ngồi ở đây và nghe anh ta trình bày về cuộc đời của anh ta như lẽ đương nhiên vậy.

Cô hơi lau giọt nước đang chuẩn bị lăn xuống và khẽ cười:

- Vậy tại sao anh còn hỏi em rằng em có yêu anh không?

- Vì anh muốn biết câu trả lời của em. Nhưng em lại chẳng thể cất tiếng được. Càng xa nhau người ta càng với bết đi tình cảm thì phải. Anh đã có ý định từ hôn để ở bên em, nhưng giờ không còn cần thiết. Anh nghĩ sẽ đến với cô ấy vì trách nhiệm. Em đã không còn yêu anh, em chỉ còn tiếc nuối với những điều chúng ta đã từng có với nhau. Xin lỗi em vì đã từng mang cho em quá nhiều điều hứa hẹn, mà cuối cùng anh đã để lỡ hết tất cả.

Cô bậm môi, một ngày Valentine buồn bã. Trời lại mưa, anh ta đi và để lại cho cô chiếc dù nhỏ. Cô bật dù, bước đi không đắn đo. Mà gió lớn quá, chiếc dù lộn ngược lên, chống trờ nhìn mặt trời. Cô cố lắm mới giữ cho nó khỏi bay đi trong cơn gió giật mạnh. Chiếc ô tó té mạnh vào vũng nước mưa ứ đọng lại trên mặt đường, nước bắn tung tóe. Cô ướt sạch.

Cô nhấn chuông cửa phòng Vũ. Anh mở cửa, đập vào mắt anh là khuôn mặt thất thần của Phương. Cô lững thững vào trong nhà. Rồi cô khóc, đã cố kìm nén mà cuối cùng lại để mọi thứ vỡ òa trước mắt anh.

Vũ đặt trước mặt cô ly capuchino nóng, đặt hai bàn tay cô áp lên thành ly.

- Ấm thật – Cô nói nhưng khuôn mặt vẫn chẳng thể ngẩng được lên - Kì lạ thật, chẳng hiểu sao khi tở mang ô mà vẫn bị ướt nhẹp.

Vũ đáp lại lời cô, giọng nhàn nhạt mà triết lý:

- Khi cậu muốn đắm mình vào cơn mưa, thì dù có mang theo ô, cậu cũng sẽ bị ướt.

Phương thủ thỉ:

- Năm đó vào valentine tớ đã nhận lời yêu anh ta. Và rồi tớ và anh ta lại chọn

kết thúc vào chính ngày kỉ niệm yêu nhau của hai đứa. Con người sau khi trải qua đủ những phút giây hoan hỉ, bão tố cùng nhau mà tới cuối cùng vẫn chẳng thể ở bên nhau được, đánh đổi tuổi trẻ để lấy về vài ba cảm xúc thật thà của con tim, và rồi ai cũng tiếc nuối khi bỏ lỡ, nhưng không ai muốn quay lại. Trước mặt anh ta, tớ khóc khi nghe thấy anh ta bảo sẽ cưới vợ. Tớ chẳng nhớ nổi mình đã khóc vì anh ta bao lần. Ký ức dội về chỉ là những lời đường mật tới cay xè.

- Khi người ta không còn đủ niềm tin vào tình yêu mà họ luôn giữ, khi trái tim phải chịu tổn thương vì đổ vỡ, người ta muốn chạy lòng vòng với quá khứ nhiều hơn là trốn thoát. Vì dù sao, quá khứ cũng là một phần để người ta lớn lên.

- Có lẽ rời xa nhau là đúng phải không?

- Cậu đâu có đi tìm đúng sai cho tình yêu của mình. Cậu đang đi tìm an yên cho bản thân mà thôi. Thế nên đừng nghĩ ngợi, dằn vặt bản thân mình, cậu đủ trưởng thành để nhìn nhận và thấu hiểu mọi chuyện.

Cô nhìn anh, đôi mắt đã ngưng những giọt nước trong veo.

- Tớ ngủ ở đây một lát nhé.

Anh bế cơ thể yếu ớt của cô lên giường, trùm lên người cô chiếc chăn mỏng. Cô lại kéo chăn trùm kín mặt. Anh không biết rằng chính anh là người khiến cô lưỡng lự có nên quay lại với anh ta hay không? Và đến giờ khi nằm yên trong căn phòng này đầu cô vẫn băn khoăn về chuyện đó.

Có thể khi người ta chịu tổn thương, người ta sẽ dễ dàng hướng bản thân mình vào sự quan tâm của người mới. Yêu thương theo cách nào đó, cứ thế mà đổi thay.

Phương ngáy thành tiếng trong giấc ngủ say mà mãi cô mới tìm lại được. Anh vuốt mấy lọn tóc trên khuôn mặt cô, áp tay lên má của cô. Cái lạnh khiến cô giật quạ. Cô khẽ mỉm cười.

Trang Anh

RỒI CŨNG CHỈ LÀ QUÁ KHỨ CỦA NHAU

Phúc Nguyễn

*"Tôi đã từng thích một người rất mãnh liệt
Nhưng rồi mọi thứ cũng vội vã mà tan biến..."*

Có lẽ, khoảng thời gian mộng mơ, đẹp đẽ nhất của em là những năm tháng được ở cạnh anh. Cái thời ngây ngô, trong sáng ấy, chúng ta còn chẳng biết mình đã thích nhau từ bao giờ, nhưng đến tận hôm nay, em vẫn thắc mắc một điều, nếu thà rằng khi đó đừng gặp nhau thì mọi có tốt hơn bây giờ không hả anh...?

Ngày ấy...

Em học lớp 8, anh hơn em một tuổi. Có lần, em đi sau anh nhưng nhầm tưởng là 1 đứa bạn cùng lớp, nên dùng chân đạp mạnh vào mông rồi bỏ chạy, và không may lại bị anh tóm được. Em xấu hổ đến đỏ cả mặt, vội vàng tìm cơ hội mà tẩu thoát. Đó là lần đầu em gặp anh. Giây phút ấy, em không hề hay biết, người mà em đang chạm mặt lúc bấy giờ chính là cả một khoảng trời thanh xuân của em sau này. Và có lẽ, mọi chuyện cũng từ đây mà ra.

Từ hôm đó em lại có sở thích nhìn lén anh, dù cho ở bất kì đâu, hay bất cứ nơi nào. Thật là lạ lùng. Ngay giữa rừng người tấp nập em có thể tìm ra anh chỉ trong một giây. Đôi lúc là giờ chào cờ, em lại liếc mắt sang nhìn anh một cái, rồi mặt đỏ bừng khi thấy anh cười. Em vốn không tin vào tình yêu sét đánh càng không tin và chuyện thích nhau từ cái nhìn đầu tiên, nhưng từ lần đó, cứ gặp anh là tim em lại đập loạn nhịp. Em chẳng biết sao nữa, mà nghe người ta nói, đó chính là cái duyên. Chắc do vẻ ngoài đặc biệt của anh đã khiến em lỡ cảm nắng một cách ngây ngô nhẹ nhàng mất rồi. Nhưng đó là trong mắt em thôi, chứ thật ra thì anh chẳng có gì nổi bật ngoài cái tính lác xắc, ngông nghênh. Lúc đó, em chỉ

hiểu rằng thích một người là luôn nghĩ về người đó, mọi lúc mọi nơi, và em cũng vậy, em luôn nghĩ về anh. Em đã phải suy nghĩ ra hàng chục lý do để lướt qua anh mỗi ngày, em xin cô chuyển ra ngồi gần cửa sổ để được ngắm anh đá banh. Nhiều lúc ngồi học, nhìn ra ngoài, những tia nắng len lõi chiếu vào mắt làm tầm nhìn của em nhoè đi, và nhàm tưởng xa xăm sau bầu trời kia có hình bóng anh ẩn nấp.

Rồi thời gian qua đi, chẳng mấy chốc 1 năm học đã kết thúc, vậy mà em vô dụng chẳng làm được gì. Cho tận đến ngày bế giảng, em mới bắt được tín hiệu từ anh. Anh kéo mũ áo em lại, rồi nhét vào một tờ giấy có ghi: "Anh thích em lâu rồi, cố gắng thi vào trường cấp ba A để được gặp lại nhau nhé, anh chờ em". Đọc xong, tim em lại đánh trống loạn xạ một lần nữa, em vui lắm, hạnh phúc lắm, em như muốn hét lên cho cả thế giới biết: "Tôi không đơn phương." Thế rồi, em bất giác, vô tư chạy đi tìm anh một cách không kiểm soát. Nhưng khi hoàn hồn thì em đã đứng trước mặt anh, em cứ lắp bắp mãi, nhắm mắt, xua tay, cố gắng lắm mới nói được 1 câu: "Em cũng thích anh, em sẽ cố gắng, em sẽ đợi". Rồi thẹn thùng chạy đi ngay. Mấy hôm sau em nghe tin anh đã đậu trường cấp ba A, em cũng chẳng biết làm gì ngoài việc cố gắng học.

Một năm sau em thi đỗ vào trường A, và em đã được gặp lại anh. Cảm giác vẫn lâng lâng như ngày đầu, vẫn bồi hồi xúc động. Nhưng một điều làm em hạnh phúc là anh vẫn đợi em, vẫn thích em, em cũng thế. Anh của ngày xưa là vậy, dù em có trễ hẹn bao nhiêu, anh vẫn đợi, dù cho có mưa hay nắng anh cũng vẫn đợi, điều đó càng làm em quý anh hơn. Những ngày đầu tiên đi học cũng chính là những ngày hẹn hò đầu tiên của em và anh. Hôm lên trường xếp lớp, anh chủ động rủ em đi uống nước, anh bao cả. Xem như là phần thưởng cho sự chờ đợi và sự cố gắng. Cái ngày đầu ngây ngô ấy, em trong sáng như một tờ giấy trắng, ửng hồng hai gò má vì thẹn, nói chuyện lắp bắp vì xấu hổ, ngồi loay hoay mãi vì ngại. Em và anh ngồi tỉ tê bao nhiêu chuyện thời cấp 2, lần đầu ở bên một người mà em nói nhiều như vậy, 1 phần là để che đi cái lúng túng, một phần là muốn gần gũi với anh hơn. Nhưng tiếp xúc dần dần em chẳng còn gì để ngại nữa, em lại trở thành một con mèo hết đòi cái này lại đòi cái khác, mà anh đều chiều theo. Anh hiền và thật thà lắm, còn em thì như một bà chằn lửa, chẳng hiểu tại sao anh lại chịu đựng được em suốt nhiều năm như thế. Đúng là tình yêu làm nên cả lòng nhẫn nhịn của con người. Em chỉ được cái là ăn hiếp anh và...vô duyên. Có một lần nhìn thấy anh đi ngang qua, em đứng trên lầu hét to lên: "Chúng ta thích nhau đúng không anh?" làm anh xấu hổ. Vậy mà hôm sau, em còn hờn dỗi, trách anh

sao không trả lời, khiến anh phải chạy theo xin lỗi, đủ kiểu. Tính em đúng là trẻ con thật.

Ngày ấy, chuyện của em và anh, ở trường không ai là không biết. Chúng ta còn can đảm nắm tay nhau đi dạo quanh trường chẳng ngại bao ánh mắt đang dòm ngó. Đôi lúc, còn chạy qua lớp của nhau ngồi nói chuyện thân mật, tự nhiên như ở nhà. Em không chần chừ mà cứ tựa vào vai anh lúc ngồi sinh hoạt ngoại khóa. Nhớ hồi đó, vì học ở lại kí túc xá, nên ít có sự giám sát của phụ huynh, thế là hôm nào được nghỉ anh đều qua chở em đi chơi, lúc thì đi xem phim, lúc thì đi uống nước, lúc thì cùng nhau ngồi học bài trong quán trà sữa. Nói thật, ngày đó em ở cạnh anh với bao nhiêu sự ghen tỵ của tụi con gái trong trường. Không phủ nhận là chúng nó đều có người yêu cả, nhưng những chuyện tình đó đều là gió thoảng mây bay, kéo dài chừng nửa năm là cùng, chẳng được bền lâu như em và anh.

Sinh nhật, em tặng cho anh cái mũ, nhưng thật ra đó là mũ cặp. Ấy vậy mà anh đâu nào hay biết. Cho đến một buổi sáng nhẹ nhàng, anh đang vội rảo bước đi học, em khép nép, chạy đến kể bên anh, vai kề vai sánh bước trên sân trường đầy nắng. Anh nhìn cái mũ em đang đội ngạc nhiên hỏi: "Sao...cái này giống cái mũ anh đang đội mà em tặng anh hôm trước thế?". Em bẽn lén trả lời: "Thì...đó là mũ cặp mà, để mỗi ngày đội nó, trong đầu anh chỉ có mỗi em thôi." Anh cười ngượng ngùng. Mọi người xung quanh ai cũng nhìn chúng ta rồi xàm xì, hình như có vẻ anh hơi ngại nhưng còn em thì lại hào hứng với chuyện đó lắm!!! Ngoài mũ ra chúng ta còn có áo cặp, giày cặp, móc khóa cặp. Cứ có dịp là em lại lôi ra, bắt anh mặc chung.

Còn đối với em kỉ niệm 100 ngày là đáng nhớ nhất. Mà trở trêu thay, hôm ấy lại trùng ngay 20 tháng 11, vậy nên em biết chẳng bao giờ mới được tổ chức 1 cách hoành tráng, vì hôm ấy mọi người bận đi ăn tiệc, tặng quà cho thầy cô mất rồi. Trường em cũng vậy, năm đó có tổ chức tiệc tri ân thầy cô, thuê dàn nhạc, nhà hàng cứ làm linh đình như tiệc cưới vậy, ai cũng phải tham gia, buồn thật chứ. Tối hôm trước, em đã nhắc khéo anh việc này, nhưng anh chẳng tỏ ra chút gì là hiểu chuyện. Ấy vậy mà khi đang đắm chìm trong cái rầu rĩ tẻ nhạt của buổi tiệc, em nghe giọng anh từ khán đài, anh cầm chiếc micro nói một cách đầy tự tin trước tất cả mọi người: "100 ngày rồi nhỉ? Nhanh quá nhỉ? Chẳng muốn khoe đâu nhưng vì em đó, định tặng quà có giá trị mà chắc không bằng tinh thần đâu nhỉ? Cho dù sau này có xa nhau thì anh mong đây sẽ là thứ nhắc em luôn nhớ đến anh,

chỉ vậy thôi." Anh hát tặng em bài A little love, một bài hát rất quen thuộc, phải công nhận là anh hát chẳng hay nhưng cái sự xấu hổ, ngại ngùng ngày xưa đã không còn. Bây giờ, em đã tự tin, sẽ đủ vững bước để nắm tay anh đi qua hết khoảng trời cấp 3 này.

Lúc đó em khờ lắm, trời trăng mây gió em chẳng quan tâm, em chỉ biết em có anh, vậy là đủ. Em chưa từng nghĩ đến cái cảm giác chia lìa, xa xôi, hay ước mơ cao hơn về ngôi nhà và những đứa trẻ, em chỉ cần biết em 16 và em thích anh. Điều đó đã trở thành một chân lí. Lúc nào được ở cạnh anh, em đều "tỏ tình" một cách ngang nhiên, vô điều kiện. "Em thích anh", em có thể thốt ra ba từ đó ở bất cứ lúc nào, bất cứ đâu, trong mọi hoàn cảnh, chẳng cần suy nghĩ hay phụ thuộc và lí trí chỉ đơn giản là con tim em bảo vậy. Có thể, đôi lần, em hay cáu với anh, hay giận với anh, không nghĩ đến anh nhưng đó là cách thể hiện tình cảm của một con bé còn non dạ, chưa thấu hiểu và có 1 sự thích vô cùng mãnh liệt. Không bao giờ em nghĩ, em thích anh vì điều gì, anh có thể thích em đến bao lâu vì em em tin anh, tin vào tình cảm chân thật của mình. Bởi em tin, nên mới thích anh nhiều đến thế. Đôi khi, chúng ta cãi cọ vì chuyện ai thích ai nhiều hơn, em nói em thích anh nhiều hơn, anh lại nói anh thích em nhiều hơn, mối tình của em và anh ngô nghê vô tội vạ đến vậy. Chúng ta chẳng biết làm sao để giữ lấy tay nhau, có khi còn chẳng định nghĩa được chữ thích là như thế nào, nhưng mà đôi khi, thích cũng chỉ là em nhìn anh một cái, anh nhìn em một cái, chúng ta nhìn nhau và nghĩ về nhau. Có phải vậy không anh?

Ấy vậy mà cái cuộc tình mỏng manh, non nớt này lại gặp trắc trở đủ điều. Chẳng biết vì lý do gì, hà cớ nào mà chuyện của em và anh lại đến tai bố mẹ. Thật trớ trêu. Ban đầu chỉ đơn giản là nhắc nhở, la mắng dăm ba câu, nhưng càng về sau thì mọi chuyện trở nên "khủng khiếp" hơn. Lúc bị tra hỏi, em chẳng biết làm gì ngoài việc cúi đầu nhận tội, vì em nghĩ sự thành thật sẽ được khoan hồng, nhưng tất cả không như em nghĩ. Mẹ bảo em chia tay với anh đi, nhưng làm sao có thể, khi tình cảm của em và anh vẫn còn tươi xanh, hồng hào đến thế. Em nhất quyết kiên định chống trả nhưng đều bị dập tắt. Mâu thuẫn giữa em và mẹ càng tăng cao. Em không hiểu tại sao người lớn lại cứ suy nghĩ bảo thủ như vậy. Sợ anh bận tâm, nên em chẳng dám kể. Vậy mà mẹ em lại làm một việc đến bây giờ em vẫn không thể ngờ được...Mẹ đến tận trường tìm gặp anh.

Không hiểu sao, anh lại nhận hết mọi "tội lỗi" về phía mình, lúc đó em chỉ biết khóc nức nở mặc cho bao nhiêu lời la mắng, trách móc của mẹ dành cho anh.

Mọi chuyện cũng chưa dừng lại, khuyên anh từ bỏ không thành, mẹ lại tìm gọi cách gọi điện cho gia đình anh, vậy là cả hai bên đều ngăn cản chúng ta một cách kịch liệt. Em chẳng biết mình phải làm gì, chỉ là gặp anh lúc ở trường, với một vài lời an ủi từ anh. Nhưng mọi chuyện không thể nào diễn ra như thế này mãi được, chẳng lẽ em và anh phải chia cắt từ đây sao? Em chưa bao giờ dám nghĩ đến chuyện này, và chưa bao giờ biết cái cảm giác xa lìa nó buồn tủi và đau đớn đến vậy. Em và anh thích nhau thì có gì là sai? Em uất ức, nước mắt đầm đìa gục lên vai anh, mặc cho bao ánh nhìn của mọi người trong trường. Dù chỉ là gặp nhau trên lớp, không được thường xuyên như lúc trước, nhưng nghe anh trấn an, em cũng thấy nhẹ lòng. Em biết nhìn em buồn anh cũng thấy xót dạ.

Vì chẳng còn cách nào khác, em và anh quyết định đổi chiến thuật, không tuyệt thực, đấu tranh như bây giờ nữa mà tập trung vào kì thi sắp đến. Bởi khi ấy, chúng ta chỉ nghĩ đơn giản, nếu đạt kết quả cao trong học tập, thì có lẽ, bố mẹ sẽ nghĩ lại, vì nguyên nhân chính dẫn đến sự cấm cản này đều là không muốn chuyện tình cảm ảnh hưởng đến việc học. Và cuối cùng, điểm cuối học kì của em và anh cao ngất ngưỡng, còn nằm trong top của lớp, cộng thêm sự đấu tranh tư tưởng với gia đình, cho nên mọi chuyện cũng êm xuôi. Mẹ đã bật đèn xanh cho mối tình của chúng ta, không còn kịch liệt phản đối như trước. Nói vậy thôi, chứ mẹ cũng giám sát kỉ cương tỉ mỉ ghê lắm vì sợ cả hai làm chuyện đại dột...

Trong những này tháng tốt cùng ấy, may mắn thay, là anh vẫn ở bên cạnh em, không bỏ rơi em mà đi. Bởi thế, nên em mới đủ can đảm bước qua mọi chuyện như vậy đấy. Sau những biến cố ngang trái, em lại càng thích anh hơn, muốn ở bên cạnh của anh mãi.

Lúc đầu nó chỉ đơn giản là một chút cảm nắng, chưa phải là tình yêu. Thấy vui khi ở bên anh, khi anh cười, khi nhìn anh lặng im tập trung làm gì đó. Từng ngày nhẹ nhàng trôi qua. Thứ tình cảm trong veo, không toan tính ấy lại trở thành một điều đẹp để không thể thiếu trong cuộc đời của em, và dần già nó chẳng còn là hai từ cảm nắng đơn giản như thế nữa. Thật ra, có đôi lúc em rất ngưỡng mộ bản thân, vì có thể thích anh nhiều và lâu như thế. Đối với một đứa cả thèm chóng chán như em, có thể thích một người lâu như vậy mà vẫn không thấy chán thì cứ như là kì tích ấy.

Năm đó...

Em lên lớp 11, anh học lớp 12. Bố thì đi làm xa, mẹ lại về quê nuôi bà ngoại đau ốm, một tháng mới về nhà một lần, còn em ở với dì. Vì không được ở trong

vòng tay giám sát của gia đình kĩ càng nên em bắt đầu tập tành ham chơi. Ban đầu cũng chỉ là la cà quán xá, và rồi nó càng gia tăng với tần suất dày đặc. Trong một lần đi chơi chung với đám bạn cùng trường em bắt đầu bị lôi kéo, rủ rê. Từ ngày ấy, em ăn mặc sửa soạn hẳn lên từ đầu tóc, đến quần áo. Dù chưa đến nỗi phải đi vào con đường xa hoa, cạm bẫy, tội lỗi, nhưng em lại dành rất nhiều thời gian cho việc tụ tập, mua sắm. Em còn nhớ, một bữa em đi chơi ở biển, về khuya, đến giữa đường xe bị hư đột ngột, em lại ngu ngốc vô tư gọi điện cho anh chở về mặc dù đã hơn 9 giờ tối. Lúc nhìn em với chiếc váy chấm gối, trễ vai, mặt anh có gì đấy không hài lòng. Dù biết nhưng em lại làm lơ. Ngồi sau xe em cảm thấy rất có lỗi đến chẳng nói được gì.

Anh là một con người chín chắn, sống rất tử tế và người lớn, không giống như em. Việc học của anh chưa hề bị cái gì làm cho xao nhãng, nhưng em thì khác. Hết lần này đến lần khác, anh đều khuyên em, bảo ban em, nhưng mà chẳng lúc nào em nghe lời, luôn luôn cố chấp. Thế rồi việc học của em cũng sa sút dần, dù không phải quá tệ nhưng lại kém đi trông thấy. Lúc nhìn bảng điểm, anh ở vị trí cao chót vót còn em chỉ bập bẹ leo teo, em cảm thấy xấu hổ vô cùng. Cũng từ ngày ấy, em và anh lại càng sinh ra mâu thuẫn. Anh bảo em đi quá xa, và hãy là em của ngày xưa, nhưng anh cũng biết, tính em rất thoải mái, không nghĩ ngợi, cứ thích là làm chẳng chịu để ý đến ai. Rồi em cũng không thèm đếm xỉa đến lời anh nói. Và đỉnh điểm của mâu thuẫn chính là ngày lễ giáng sinh năm đó. Em và anh đi nhà thờ với nhau, em còn cầu nguyện cho đôi ta được sánh bước cùng nhau mãi mãi. Tình cờ, em gặp được đám bạn ăn chơi ấy, nhưng nhìn chúng nó xa đọa, mặc đồ hở hên hơn em nhiều. Em còn rủ cả bọn đi ăn cùng nhau. Em không hề biết, tâm trạng của anh lúc đó rất khó chịu, mà dù có biết thì em cũng vẫn sẽ làm như thế thôi, bởi vì em thích vậy đấy. Và rồi lúc ra về, anh đã mắng em rất nhiều, từng câu từng chữ vẫn thấm dẫm trong đầu em.

Cuộc cãi vã kéo dài 3 ngày, ban đầu là những lời nói qua lại, rồi những dòng tin nhắn ngu ngốc mà em không bao giờ ngờ tới mình có thể tuôn ra nhiều đến thế. Anh cấm em không được chơi với tụi nó, em không nghe theo, anh cấm em không được đi chơi khuya em không nghe theo, anh cấm em ăn mặc cởi mở, em cũng không nghe theo. Tức nước vỡ bờ, trong phút nóng giận, anh đã thốt những lời chữ đụng chạm đến bạn của em làm em tức tối, và điên tiết. Khi ấy, em cũng chẳng suy nghĩ được gì, chỉ khờ khạo nằng nặc đòi chia tay, và anh không một lời níu kéo mà đồng ý ngay. Em cũng biết anh đã chán nản và bất mãn nhiều

rồi. Những tưởng chỉ là giận nhau bỗng bột đơn thuần, nhưng từ ngày ấy, không một tin nhắn, không một lời hỏi han làm em thất vọng lắm. Ban đầu, em nghĩ, đó chỉ là những lời nói của anh lúc nóng giận, nhưng dần dần mọi chuyện vẫn không như em tưởng. Em mong mỗi một lời xin lỗi từ anh, dù biết bản thân sai rất nhiều nhưng không đủ tự tin để chủ động. Và rồi, 1 tháng không có anh, lòng em như lửa đốt. Ở trường, tình cờ lướt qua nhau và chẳng có 1 nụ cười hay một cái nhìn trìu mến như mọi khi mà là sự thờ ơ, xa lạ, y hệt một gáo nước lạnh tạt vào em.

Thời gian chóng vánh trôi qua, anh và em dường như đã thành người dưng. Thế là anh ra trường, và thi đại học. Em vẫn không đủ can đảm để nói lại chuyện tình dang dở này, dù em trong lòng còn nhiều vướng bận, đau đớn, dằn vặt. Rồi em nhận được tin anh đã vào đại học, lòng em vẫn cứ thấy nôn nao. Làm sao em có thể đến trường mà thiếu vắng hình bóng của anh trong suốt thời gian dài, ai sẽ là người nắm tay em như những ngày tháng đã qua. Kỷ niệm 100 ngày lần thứ 2 năm ấy, nằm trong phòng kí túc xá, em chợt nhớ về anh, cầm điện thoại trên tay, em vẫn luôn theo dõi trang cá nhân của anh từng giờ, từng phút. Những ngày ngắn ngủi ấy, em như kẻ khờ giữa chốn nhân gian, muốn tìm kiếm một bóng hình tưởng như ở trước mắt nhưng mỗi bước lại gần là mười bước cách xa. Những tiếng gọi tên anh tưởng chừng tuôn trào thành âm thanh, mà chỉ dám nường nhờ nơi suy nghĩ.

Tình cờ, em tìm lại được tấm hình anh và em chụp chung năm nào, bao nhiêu nỗi nhớ lại sôi sục, và một quyết định lại bùng cháy lên trong em. Em phải cố gắng đỗ vào trường đại học đã hứa hẹn với nhau nhau năm nào, để bắt đầu lại với anh thêm một lần nữa, em sẽ không để bao nhiêu kỉ niệm đẹp đẽ của chúng ta bị lãng phí theo thời gian. Và... đó cũng là lí do chính đáng nhất để em tìm về anh. Bởi những cuộc ăn chơi ngày ấy, nên có lẽ, em đã hổng kiến thức khá lâu rồi, muốn ôn thi đại học có hiệu quả cũng không phải chuyện dễ. Thế là... em chủ động nói với anh chuyện mình quyết tâm vào đại học. Anh vẫn như khi xưa, vẫn hào phóng, ân cần giúp đỡ. Cứ vậy, thứ bảy, hay chủ nhật nào, anh đều chạy tới chạy lui 20 km chỉ để đến quán café gần trường kèm em học. Những tình cảm ngày ấy trong em lại quay về. Nhìn sự hết mình, quan tâm của anh, đâu đó, em cảm nhận được anh vẫn còn chút gì đối với em. Có lần, em lỡ miệng hỏi anh chuyện tình cảm tương lai khi lên đại học, anh chần chờ một lúc rồi trả lời: "Cố gắng đậu đại học đi, anh vẫn bên cạnh em như ngày nào". Câu nói ấy cũng như lời

thúc giục em phải nỗ lực

...Và ngày thi đại học trọng đại của em đã đến, anh chở em đi thi mà dặn dò đủ thứ làm đầu óc của em rối bời. Cũng may là em làm bài khá ổn. Cuối cùng bao nhiêu công sức của em cũng được đền đáp, em đã đậu vào trường mình mong muốn trong nhiều niềm hân hoan. Ngày nhận kết quả, em ôm lấy anh, mừng đến phát khóc. Bây giờ em đã đủ tư cách sánh bước cùng anh, trên chận đường trường thành, không còn nông nổi, bồng bột.

Ngày em trở thành tân sinh viên, em đã rất vui và hạnh phúc. Em mong chờ một điều gì đó từ anh. Ngồi trong khán phòng em chỉ mong mỗi được nhìn thấy hình bóng anh. 1 tiếng rồi 2 tiếng, nhưng em vẫn không thấy anh đến chung vui cùng em, lòng em cứ trông ngóng, thấp thỏm. Một lát sau, em lại thất vọng khi nhìn một người bạn của anh cầm bó hoa đi tới và chuyển lời:

- Anh ấy nhờ anh chuyển món quà này và lời chúc tới em.

- Vậy...anh ấy đâu? Anh bạn hả?

- Hôm nay là sinh nhật người yêu của anh ấy, nên anh ấy không đến được.

Em sửng sốt, như sét đánh ngang tai, giọng em run run:

- Anh...anh ấy có...người yêu rồi à?

- Đúng vậy, đã được 1 năm rồi, em không biết sao?

Em hụt hẫng, đau lòng, tổn thương, thậm chí đã mất phương hướng khi nghe được chuyện động trời đó. Em chẳng biết làm gì, vội vã cầm điện thoại gọi ngay cho anh một cách ngu xuẩn:

- Anh...anh đã hết thích em rồi sao? Anh chẳng còn gì với em rồi sao? Anh đã có người thay thế em rồi sao?

- Anh...xin lỗi!

- Vậy sao anh không nói sớm, anh còn hứa sẽ luôn bên cạnh em mà, là nói dối sao? Vậy thì anh cứ mông lung mập mờ như thế với em làm gì?

- Anh xin lỗi, là vì anh chưa có dịp nói với em. Anh nói những lời đó vì chỉ muốn là động lực giúp em cố gắng vào đại học thôi. Anh thật sự xin lỗi rất nhiều...

Em bỏ điện thoại xuống, chỉ biết chạy ra đường, vừa đi vừa khóc một mình. Em đau đớn tận cùng. Những ngày qua chỉ là em ngộ nhận. Em đã từng mơ ước thật nhiều về đôi ta, đã từng muốn cùng anh đi đến khắp nơi, được ở cạnh anh mãi mãi. Em chưa bao giờ ngừng thích anh, chưa bao giờ dám quên anh dù chỉ là kí ức. Có lẽ, tất cả là do em đánh mất, giá như ngày ấy em không đòi chia tay thì bây giờ mọi chuyện đã khác, hay giá như ngày ấy ta không gặp nhau thì mọi

chuyện cũng đã rất tốt. Để rồi giờ đây, anh mãi mãi chỉ là vết hằn nằm trong em...

Em biết trách ai đây, em biết dựa vào ai đây, khi người mà em yêu thương, tin tưởng đã thay đổi thật rồi. Và...em chợt nhận ra, giờ ta là gì của nhau đây? Đúng vậy, rồi cũng chỉ là quá khứ của nhau thôi. Nếu được quay trở lại em sẽ không muốn là mối tình đầu của anh. Vì tình đầu rồi cũng tan cũng nát, như bây giờ. Em xin lỗi vì đã làm phiền anh suốt thời gian qua. Có lẽ, em luôn là rào cản trong cuộc sống của anh, ngày ấy và bây giờ. Vài ba tin nhắn, các cuộc gọi nhỡ, những kỉ niệm ngày mình bên nhau có lẽ sẽ chỉ còn là những mảnh kí ức xa xôi. Chúng ta đã cùng nhau vượt qua bao nhiêu rào cản, gian truân, để rồi bây giờ lại đánh mất nhau dễ dàng đến vậy. Nhưng xin anh hãy giữ lời hứa nhé, dù thế nào chẳng nữa gặp nhau cũng phải mỉm cười vì ta đã từng là thanh xuân của nhau. Ngày hôm nay, chúng ta là hai khoảng trời khác biệt và tuổi trẻ của chúng ta sẽ chẳng thể đi cùng nhau được nữa. Cảm ơn anh vì đã trở thành thanh xuân của em. Anh có bao giờ biết, em đã khóc vì anh, vì cả em và những ước nguyện đã từng mơ tưởng, nhưng chắc sẽ không bao giờ thành hiện thực được nữa rồi.

Cho đến cuối cùng, chúng ta cũng chỉ là quá khứ của nhau mà thôi.

NGƯỜI ĐẾN TỪ TRONG TRANH

Hồ Viết Tiên

Trong cuộc sống, ai rồi cũng trải qua những mối tình. Cho dù ra sao đi chăng nữa, thì tình yêu ấy đều đáng được nâng niu và trân quý. Yêu thì khó, mà phá vỡ tình yêu rất dễ chỉ bằng cái nóng giận và sự vô tình. Sống chậm lại thôi, rồi ta sẽ cảm nhận được mọi thứ. Tất cả đều có thể giải quyết bằng phương diện tích cực nếu ta có một tình yêu thực sự từ tận con tim. Một người con gái, dù bao nhiêu sự mạnh mẽ, cá tính mà chúng ta bắt gặp bên cuộc đời thực ra họ cũng yếu đuối lắm. Họ chỉ bé nhỏ giữa cuộc đời này, cần được trân quý và bảo vệ. Trong khoảnh khắc nào đó, họ cũng biết khóc, biết đau, biết sợ, và khao khát cái cảm giác được bảo vệ của một người đàn ông.

Tiếng thở dài rớt rụng trên trang nhật ký chưa vội gấp lại. Hoàng thở phào nhẹ nhõm để quên đi một ngày làm việc mệt nhọc. Với Hoàng, cuộc sống đương qua như cơn mộng mị vậy, mọi thứ trên nhân thế này diễn ra vội vàng và điên cuồng như ai đó đang cầm quả cầu trần gian, và cứ quay, quay đều, quay mãi... Và tàn số quay mỗi lần mỗi nhanh hơn đến độ chóng mặt...

Hoàng cười mỉa cái sự đời khó hiểu này. Nhưng vẫn luôn sống với một tâm niệm: "Hết lòng với đời, để xứng đáng một con người đang sống, chứ không đơn thuần là tồn tại".

Ôi chàng trai cung Ma Kết, đại diện cho nguyên tập đoàn cung Ma Kết to bự với những đức tính dặt dờ khó hiểu. Hoàng tự hào mình là cung Ma Kết, cung của những anh chàng thủy chung, trung thực, chăm chỉ, và đặc biệt rất duyên ăn nói... Cậu tin rằng cuộc đời này mỗi con người có duyên số cả. Người ta đến với nhau, yêu thương và nên nghĩa vợ chồng là duyên cả. Cậu luôn mong ước rồi tình yêu của cậu đến phải thật đẹp, phải là loại tình yêu có kịch bản sến súa và đầy kịch

tính như phim Hàn, ngọt ngào như trong tiểu thuyết ngôn tình ấy!

Mỗi ngày sau những bận bịu lo toan công việc, Hoàng tự thưởng cho mình những món quà tinh thần vô giá. Đó chính là sự tự do, cậu tìm đến những quán coffee đẹp, để thưởng thức những hương vị coffee ngon, nghe những bản thiền nhạc đi sâu vào tận cõi lòng. Những lúc cậu chạy xe về miền quê để hòa mình vào cái nắng, cái gió mang theo cả mùi vị đậm chất quê. Ở nơi ấy cậu được chạy trên những lối mòn nhỏ, chụp hình những triền đê, được đi qua những miền cỏ dại bằng đôi chân trần cứng rắn. Rồi chạy tới làng nghề truyền thống để được học nặn hình tò he. Đó cũng là đam mê của cậu.

Với tính cách điên cuồng như thế, đời cậu và những sự việc trải qua đúng như nhận định: "Y Phim" - Là những thước phim quay đều chưa đến ngày kết thúc.

11 giờ khuya rồi, bao nhiêu việc còn chất đống, nhưng vẫn phải online facebook để than thở, để chửi rửa cuộc đời, để đăng hình tự sướng. À quên, một điều chưa kịp kể: Chàng Ma Kết này có sự khác biệt với các chàng Ma Kết khác là cậu rất thích chụp hình, và chụp hình thường xuyên, bất chấp không gian và thời gian. Phương châm sống của cậu là: "XẤU NHƯNG VẪN MÁU CHỤP HÌNH".

"Hôm nay được bỏ trốn, chỉ có coffee mới hiểu được cái tình của tớ Ngọt và Đăng như thế nào" - dòng trạng thái được đăng kèm tám hình mặt ngố của chàng Ma Kết, tám hình selfie, tay cầm quyển sách "Lục bình giữa dòng nước xoáy" của nhà văn mới Nguyễn Thị Ánh, với miệng gượng cười trên khuôn mặt khắc khổ....

Cuộc sống của Hoàng gắn liền với Facebook như thế, lúc nào cậu nói rằng:

- Tất nhiên là mỗi chúng ta không phải bất cứ ai cũng có một trí nhớ siêu phàm để lưu trữ tất cả những sự kiện diễn ra trong cuộc đời mình. Những buồn vui trong cuộc sống, những con người đi ngang cuộc đời hết sức ý nghĩa và đáng được trân trọng. Tôi chọn cách chụp hình, viết status để ghi lại những khoảnh khắc ấy!

- Đấy! thậm chí nếu hôm qua tôi không lục lại dòng nhật ký, thì làm sao tôi có thể nhớ được ông lão tội nghiệp đã từng sống ở nhà tôi và những câu chuyện thú vị, những bài học cuộc đời mà ông chỉ.

Ngày thứ 12 trong tháng, một ngày bận rộn với đủ thứ chuyện xảy ra từ công việc, gia đình và bạn bè. Đúng là đời bạc! Mới mở facebook lên đã nhận được dòng tin chọc chửi:

"Này anh kia, sao lại chụp lên tôi? Lần sau muốn chụp lên tôi thì phải xin nhé"

Dòng tin nhắn kèm theo những biểu tượng mặt giận dữ với cái kiểu không hài lòng. Cảm thấy vô cùng nổi điên với cái nick lạ chưa bao giờ lạ đến thế trong cuộc đời! Cô gái nào đấy xui rồi, gặp ngày đen của chàng Ma Kết:

- Nè cô kia, Cô là ai? cô điên à? Chụp hình gì đây? Cô là người mẫu chân dài chắc, mà nếu cô có là người mẫu tôi cũng không có rãnh đâu đi chụp hình cô. Haizzzz, bực mình.....

Cô gái nhắn lại một câu: "Thằng điên, con trai gì đánh đá vậy?"

Hoàng cảm thấy bực mình với cái thể loại con gái lạ, vô duyên vô cớ, từ đâu dùng dùng vào chửi người khác. Cậu nhanh chóng cập nhật facebook cô gái ấy:

Bùi Gia Hân – Giáo viên trường mầm non Hoà Mi, sinh năm 1994.

- Ôi, là cô giáo đấy, nhưng tại sao vô duyên thế nhỉ? Bùi Gia Hân, cái tên cũng dễ thương, nhìn hình cũng được, sao lại vô duyên vậy nhỉ?

Đêm hôm ấy Hoàng không tài nào ngủ được, cái cảm giác bị chửi oan là bực mình nhất trong đời, lại bị chửi bởi một người chưa bao giờ từng đặt chân vào cuộc đời mình. Hoàng cảm thấy bức rức...

"Một ngày quá quý, gặp phải những thứ không đâu vào đâu. Ông trời à, ông có vui tính cũng đừng đánh rơi những thể loại như vậy trước mắt tôi lần nữa.....cảm thấy vô cùng bực mình không lối thoát."

Cả đêm không tài nào ngủ được, trong đầu Hoàng vẫn ám ảnh với câu: "Thằng điên, con trai gì đánh đá vậy" từ con nhóc trên trời rớt xuống đấy.

Một buổi sáng bình yên khai màn bằng cơn mưa to như muốn rung trời lở đất, trận mưa đổ ào ạt xuống thành thị những ngày cuối của tháng.

Trời tạnh!

Bầu trời quang đãng, cả khung trời trong xanh cao vút, từng dòng người qua lại vẫn đều như mọi ngày, nhưng thấy ai cũng vui cười hơn hở. Một ngày mới bình yên đến lạ, có lẽ ai cũng mong được những ngày mưa sáng như thế, lòng người trở nên chùng xuống, mọi cách cư xử cũng trở nên nhẹ nhàng, người ta yêu thương nhiều hơn....

Hoàng đi làm với nụ cười nở trên môi, cậu cứ cười như chưa bao giờ được cười, được hòa mình trong cảm giác an lạc đến lạ, và cũng chẳng cần quan tâm vì sao mình vui đến thế. Cũng như có những lúc cậu buồn mà chẳng biết sao mình

buồn! Đời mà, cứ vui đi, cần chi biết lý do mới được cười...

Trần Hoàng - Một nhân viên bán vé tour du lịch thật là rảnh rỗi, mỗi ngày chỉ đăng vài quảng cáo, tư vấn vài khách hàng. Và thời gian còn lại là online facebook. Ấy thế mà lương cao hẳn hoi. Dù vậy Hoàng không thấm thiết với công việc này cho lắm, bởi cậu mang trong mình những dự định "to bự" hơn thế nữa đang chờ ngày tung cánh. Đó là được theo cái nghề nặn tò he, cái nghề của dân tộc.

Mới mở facebook ra đã ngập tràn tin nhắn inbox rồi. Hoàng giống như là Mr Nam Châm vậy, mọi người vay quanh cậu suốt ngày chỉ để mà nhiều chuyện. Đấy từ việc giản đơn đấy đã biết rằng chàng Ma Kết này vốn nhiều chuyện vô đối. Cái hình cậu đăng từ hôm trước nay bỗng dưng ngập tràn lượt thích.

- Ô hay, chỉ là cái hình selfie tại một góc nhỏ quán coffee thôi mà, sao làm quá lên thế nhỉ?

Hoàng quan sát bức hình, nhìn xem có điều trặc ẩn gì trong tấm hình đó không mà số lượt like nhiều đến vậy. Một chàng trai mặt ngố đang chụp hình tự sướng, trên bàn nhỏ là ly coffee và 1 vài quyển sách, đằng sau bàn bên kia là cô gái đang ngồi suy tư đọc sách....., một....cô gái suy tư.....

Hoàng chau mày:

- Uả, sao chụp hình dính con nhỏ này nhỉ? Nhìn mặt trông quen thật? Giống như mình gặp đâu rồi ấy nhỉ? Eo, trông dễ thương vậy?

Hoàng thích đọc sách, và cũng rất thích những cô gái hay đọc sách. Đọc sách không những mang lại kiến thức mà còn giúp con người biết cách cư xử với nhau tốt hơn, yêu thương nhiều hơn. Cũng là cách hữu ích để ta có thể phớt lờ đi những rắc rối bên đời.

- Ôi cô gái, xinh quá cơ! Đeo kiếng nữa kìa, duyên bá đạo!

Hoàng cứ ngắm nghía tấm hình hoài mà và không để tâm vào bất cứ điều gì khác. Càng quan sát, cậu càng thấy tấm hình trở nên đẹp hơn. Cậu thấy Trần Hoàng trong hình dễ thương hơn, và đặc biệt là có chút gì bí ẩn từ người con gái này. Cậu cảm thấy hay hay, dòng trạng thái lập tức được đăng lên facebook cùng tấm hình cũ:

"Cô gái của trái đất à, em là ai vậy?"

Đâu đó trong dòng nhật ký, Hoàng xuống bút:

"Những ngày tiếp theo trôi nhanh vùn vụt, nhịp sống đương thời trôi vội vã. Vội vã từ trong thân tâm, khiến cho những cung thanh, cung trầm của tiếng

dương cầm cô gái nhà bên cũng trở nên vội vã. Thời gian lướt qua, cuốn trôi đi cả những dự định chưa kịp cho vào danh sách. Chưa kịp cho mình những chuyến phượt xa xôi, chưa kịp đặt chân tới những vùng đất mới. Cô gái trong bức hình lúc gần gũi, lúc quá xa xôi, cảm thấy choáng váng!"

Lại là một ngày thứ bảy định mệnh, đối với Hoàng thứ 7 là ngày đáng sợ nhất, cái ngày ngồi đếm những xui xẻo, bực mình. Hứng chịu những oan ức của cuộc đời dành cho cậu. Vị thần hay ác quỷ nào đó vô tình rắc lên lời nguyền thứ 7 cho cậu. Và kể đến thứ 7, dù có mạnh mẽ chủ động bao nhiêu, dù có hoan hỉ đón nhận bao nhiêu thì có những lúc Hoàng không thể ngược đầu ra khỏi sự suy sụp. Cứ đến ngày thứ 7, toàn thân cậu lại ngứa ngáy, mặt mày nóng như muốn sốt, tóc tai bù xù...và bao nhiêu chuyện bực mình cần giải quyết.

Thứ 7 hôm nay, không ngoại lệ, một ngày thứ 7 với những nỗi buồn nỗi đau đui nhau, Hoàng lại dễ dàng cáu gắt với khách hàng, cáu gắt với bất cứ thể loại dật dờ nào vô tình đi ngang tỏ thái độ chướng tai gai mắt.

Mở facebook ra, lướt một vòng chỉ thấy toàn ba những dòng trạng thái nhảm ruồi của bọn trẻ trâu, đâu đâu cũng thấy dân chúng có mèn như bọn tự kỷ. Hộp thoại inbox mở ra, câu nói: "Thằng điên, ai cho anh đăng hình tôi" đập ngay trước mặt...

Hoàng điên lên, cậu như muốn đập nát cái màn hình laptop, lại con nhỏ dật dờ hôm ấy, con nhỏ giáo viên mầm non, nhìn cũng xinh nhưng vô duyên không đúng chỗ.

"Không lẽ tôi phải nhắn tin chửi cho cô một trận nữa mới chịu im sao, cái thể loại ăn cắp bình bong bị đánh rơi từ trên trời xuống..."

Bắt đầu cảm thấy muốn biết rõ hơn về cô gái ấy, Hoàng truy cập trang facebook của cô gái, có cái tên Bảo Hân. Cô gái cũng chụp hình rất nhiều, và tham gia rất nhiều hoạt động xã hội nữa. Cô gái "Vô duyên" ấy bắt đầu làm Hoàng cảm thấy hứng thú. Từ những bức hình, Hoàng cảm thấy mình và cô gái có nhiều điểm chung.

Muốn được một lần thử inbox để nói chuyện một cách đàng hoàng, nhưng nghĩ lại "sợ" vì hôm rồi mới chửi cho con nhóc mấy câu như tát nước vào mặt rồi.

Hoàng cười... rồi gõ nhanh dòng...

- Ê nhóc, sao lại bảo tôi điên, tôi làm gì sai chẳng?

Tin nhắn Bảo Hân hiện lên sau cái nháy mắt:

- Đúng! Chú chụp lên tôi, không xin tôi, chú đăng hình, chú không nói tôi. Thà rằng chú chụp tôi đẹp hơn một xíu, chứ tấm hình đó tôi cảm thấy mất mặt quá. Giống kiểu bị đim hàng ấy! huuuu

- Ôh hay, tôi nói bao nhiêu lần cho cái sự vô duyên của cô, ai chụp hình cô hồi nào?

- Đấy, cái hình chú chụp ở quán Osaka, chú mới đăng hôm rồi đấy, và cả cô gái "từ trái đất đấy" là tôi chứ ai....

- ồ ồ....

Hoàng tròn mắt, thì ra cô gái ấy là con bé này, thảo nào nhìn hình quen, cứ ngỡ như đã được gặp đâu từ kiếp trước.

- Trùng hợp quá nhỉ, cô phải nói rõ chứ! Mà tôi đâu chụp cô, tôi chụp nhân vật chính Trần Hoàng đấy chứ, cô từ đâu ra, trên trời rớt xuống làm rối đội hình đó thôi, haizzz! Thôi được rồi, tôi xin lỗi...Nhưng lần sau, đừng có mà chửi tôi điên nhé, tôi không đẹp, nhưng tôi tính. Mà tôi chưa già đến nỗi để cô gọi bằng chú đâu!

- Tôi thích gọi bằng chú cơ,,...

- Ờ...! Thế em là giáo viên mầm non à? Là giáo viên mầm non, sao mà....

- Sao gì nào....?

- À không, ý anh sao mà xinh thế....

- Ba má tôi sinh tôi ra như thế,tôi biết phải làm sao....thôi tôi đi ngủ đây, ngày mai còn lên lớp sớm.

- Khoan..... đã, tôi...ừ em đi ngủ đi!

Hoàng bắt đầu rơi vào trạng thái lơ lửng, cậu cảm thấy có gì đó rất gần gũi với Bảo Hân, cái cảm giác giận mới đó đã tan biến trong phút chốc. Hoàng xem tất cả những tấm hình trên facebook của Hân, mỗi hình đi ngang qua Hoàng đều để lại nút thích. Cảm giác như đang cùng Hân tham gia vào một chuyến du ngoạn vậy! Ôi thật tuyệt, cái cảm giác người lạ nay gần gũi biết bao nhiêu.

Ngồi ngẫm lại chuyện thật là tức cười, chính tấm hình tự sướng đã kết nối họ với nhau. Và họ bắt đầu nói chuyện với nhau bằng những lời "ngọt ngào kinh khủng" như thế.

"Cô gái của trái đất đã xuất hiện rồi. Ngẫm mà tức cười, đôi khi có những thứ dường như quá xa xôi, nhưng lại nằm ngay trước mắt. Có những con người gần gũi nhưng cảm giác quá đối xa xôi, chúa ơi!

Có phải chẳng đây là định mệnh? "Cô Gái đến từ trong tranh" - chi tiết khá

đẹp như phim hàn rồi. Định mệnh...rồi! Hoàng cười.

Đêm nguyên thứ 7 đã kết thúc bằng cảm giác nhẹ nhàng, có chăng đó là một thứ 7 nhiệm màu hiếm có. Hoàng không còn nổi điên lên với những thứ vớ vẩn của cuộc đời, cậu đóng facebook và nở một nụ cười nhẹ nhàng. Ôi chàng thanh niên Ma Kết nay thật lạ kì.

- Đâu đó một ngày không bình thường, anh đã nói lên những lời bất thường tổn thương em, thứ lỗi cho anh nhé, cô gái ơi!

Cô gái đã đi vào giấc ngủ sâu rồi, sáng mai khi thức dậy cô sẽ đọc được lời xin lỗi ngọt ngào của chàng trai Ma Kết.

Những ngày tiếp theo trôi đi, đêm nào Hoàng cũng trò chuyện cùng Bảo Hân, trò chuyện với cô gái chưa bao giờ được gặp mặt. Họ nhận thấy rằng họ được gặp nhau là cái định mệnh, là cái duyên sắp đặt.

Họ nói chuyện với nhau ăn ý! Dẫu cô giáo dạy trẻ tính tình rất trẻ con, thích nhõng nhẽo, thích được nuông chiều, và chàng trai Ma Kết kia lúc nào cũng tỏ vẻ trưởng thành chững chạc. Họ có những suy nghĩ và cách sống khác nhau nhưng họ thấy khá hợp nhau.

- Em nói anh nghe, tính ra thì chúng ta có rất nhiều điểm chung về sở thích. Nói chuyện cũng hợp nhau nữa, và em là cô gái cung Xử Nữ đấy...

- Em là Xử Nữ?

Hoàng vội vàng lên google truy tìm thông tin về cung Xử Nữ, Hoàng ít khi quan tâm về những thứ như vậy, nhưng vẫn cứ thích thú để tìm hiểu xem.

Con gái Xử Nữ ư?

Và theo như Lời tương truyền nhân duyên từ cung hoàng đạo, Ma Kết và Xử Nữ hợp nhau lắm, họ sẽ mang đến cho nhau những điều bất ngờ trong cuộc sống.

Hoàng cảm thấy hứng thú với chuyện này hơn bao giờ hết. Hoàng rất thích được trò chuyện với Bảo Hân, mỗi lần trò chuyện với Hân, Hoàng cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Và rồi qua những lần tâm tư hằng đêm, mỗi ngày họ càng hiểu nhau hơn. Hai người chính thức hẹn hò. Họ yêu nhau từ đây...

Hân đến với Hoàng thật nhẹ nhàng, một cô gái chủ động và không kém phần bướng bỉnh. Khác với các cô gái khác mà Hoàng từng quen, Hân là người rất thích nói ra những suy nghĩ của mình. Khi yêu cô nói yêu, khi nhớ cô ấy nói Nhớ...

Hai người yêu nhau, một tình yêu ngọt ngào tha thiết, họ yêu, hẹn hò và thảo luận với nhau nhiều vấn đề trong cuộc sống. Đúng, họ thật tâm đầu ý hợp. Hai con người đại diện cho 2 cung Xử Nữ và Ma Kết.

Chiều thứ 7 sau hơn 3 tháng chính thức quen nhau. Bảo Hân hẹn Hoàng tại công viên Happy. Hoàng đến trước hơn 15 phút chờ Bảo Hân. Cậu lúc nào cũng vậy, chu đáo, không để cho người mình yêu thương chờ đợi. Hoàng mặc áo thun trắng phối với quần bò màu xanh, hơi phai màu. Cầm trên tay đóa hồng đỏ rực rỡ, khuôn mặt chàng trai trẻ rạng ngời như đứa mới lần đầu được yêu. Ngồi trên chiếc ghế gỗ nơi công viên, những chiếc lá vàng vội rơi, rơi cả ngay trước mắt Hoàng. Cậu cười. Trong đầu cậu lại nghĩ đến sự lãng mạn như phim Hàn rồi... Bảo Hân từ xa tiến lại, tay dắt theo một đứa trẻ nhỏ tiến lại chỗ Hoàng.

- Xin lỗi, em đến hơi trễ, nay kẹt xe quá

Bảo Hân kéo thằng bé ra trước mặt Hoàng

- Con chào chú Hoàng đi con

- Dạ! Hạo Nam chào chú ạ!

Hoàng ngơ ngác, Sự thắc mắt bắt đầu hiện rõ trên khuôn mặt cậu. Trong đầu cậu bắt đầu viết nên bao kịch bản:

"Đừng nói đây là con trai của Bảo Hân nhé. Không lẽ cô ấy đã có chồng, có con mà dám lừa mình? Ôi! Quái! Hay là em trai nhỉ? Mà có bao giờ Hân nói là Hân có em. Chắc là cháu hoặc là em họ rồi..."

Hoàng chỉ thằng bé, rồi hỏi Hân

- Thằng bé này là...?

Ánh mắt buồn nhìn Hoàng, Bảo Hân gượng cười rồi xoa đầu thằng bé

- Em không biết phải nói như thế nào để anh hiểu.. Nhưng..... Thằng bé....là con trai của em!

Hoàng cảm thấy hoang mang đến lạ. Cảm thấy như Bảo Hân đang đùa mình. Một trò đùa không chấp nhận được, cậu cười lớn.

- Em lại viết kịch bản đấy à?

- Không! Em đã lập gia đình và có Hạo Nam 4 năm trước đây. Em không giấu anh, em muốn tìm thời gian hợp nhất để tâm sự cùng anh...

Hoàng không nói được lời nào, cậu thấy nói trong tim. Cậu không thể tin vào những gì mình nghe, những gì mình đang nhìn thấy.

Cậu không thể chấp nhận trò đùa như vậy được. Cậu không nói được lời

nào. Cậu ném bó hoa đang cầm trên tay xuống đất rồi bỏ đi. Thành Hạo Nam ngây ngô lắc đầu lia lịa, nhặt bó hoa lên đưa cho mẹ nó. Không biết trong đầu đứa trẻ này đang nghĩ điều gì?

Những ngày tiếp theo Hoàng sống trong giận hờn. Mặc sức cho Bảo Hân nói gì. Cậu tắt nguồn điện thoại, cắt đứt mọi sự liên lạc với Bảo Hân.

- Tại sao chứ? Tại sao cô ấy lại lừa tôi? Tại sao chứ?

- Cô là loại phụ nữ gì chứ? Đã có chồng, có con, tại sao còn quyến rũ tôi. Tại sao chứ?

- Mới chừng đó tuổi đã có con lớn vậy, chắc cũng có một quá khứ chả ra gì!

- Đồ lừa dối! Tôi ghét những loại phụ nữ như thế!

- Ba mẹ tôi, ông bà nội ngoại làm sao có thể chấp nhận tôi quen một người như thế?

- Đồ loại phụ nữ lừa tình... định mệnh!

Hoàng vắng tục, cậu lấy chân đá vào cánh cửa.....cậu thấy đau.

Hoàng bắt đầu cảm thấy sợ cái được gọi là tình yêu. Cậu cũng từng sợ khi nghe 2 từ GIA ĐÌNH, đúng! Với cậu nó như là thảm họa vậy! Tất cả chỉ là nghiệp. Sao lúc nào cũng chỉ sống để làm tổn thương nhau?

Đầu Hoàng đau, cậu cảm thấy choáng váng, cậu stress. Đầu cậu như muốn nổ tung...

Hoàng chán cuộc đời, chán mọi thứ. Cậu quyết định thôi việc, xa thành thị trở về miền quê. Nơi ấy có những cánh đồng, những triền đê xanh mát. Nơi có những con sông quê ngọt ngào để ru lòng cậu!

Cậu bắt đầu cuộc sống mới và thực hiện đam mê của mình! Cậu quyết định trở thành nghệ nhân nặn tò he. Mơ ước ấp ủ của cậu bao lâu nay. Cái nghề chả giàu có gì đâu, nhưng nó mang đến niềm vui cho bọn trẻ, mang lại cái hồn của dân tộc. Và đơn giản vì Hoàng thích.

Một buổi sáng mùa thu, Hoàng ngồi bên lề đường cùng bộ đồ nghề tác nghiệp. Bọt nặn hòa đủ các màu gây ấn tượng rất mạnh với khách đi đường. Anh thợ nặn tò he với bàn tay như có phép thuật, cứ sau mỗi 1 phút lại có một tác phẩm được trưng bày. Hoa hồng đủ kiểu, thú đủ các loại. Cả trẻ con và người lớn ngồi quanh xem Hoàng nặn tò he thán phục.

Một đứa bé tầm 6 tuổi tay nâng niu chú mèo con trong lòng, bước ra từ đám đông, bàn tay nhỏ nhắn của nó cứ vuốt vào đầu con mèo nhỏ. Rồi nó ghé sát vào

tai Hoàng thì thầm.

- Chú nặn cho con miu cháu một ông bố nhé! Miu nó không có bố!

Thằng bé vừa meo mào vừa năn nỉ Hoàng, trông rất tội nghiệp.

- Mẹ nó bị ông Sáu Xỉn đáng ghét đánh gãy chân rồi. Tội nghiệp nó lắm! Nó không có bố!

Hoàng xoa đầu thằng bé:

- Được rồi, chú sẽ dùng phép thuật để biến ra cho Miu một ông bố, để ông bố bảo vệ Miu nhé! Cháu chờ chú một xíu nhé...

Chỉ trong vòng 3 phút, Hoàng đã nặn ra một con mèo bố rất đẹp mắt, to gấp mấy lần con thú bình thường.

- Chú tặng con nè!

Thằng bé cầm lấy mèo bố bằng bột rồi cảm ơn Hoàng rồi vui mừng bỏ chạy. Mắt Hoàng dõi theo hình dáng bé nhỏ, thằng bé nhảy chân sáo với tâm trạng hạnh phúc khôn tả rồi mất dần ở phía cuối con đường. Cậu nói: "Miu nó không có bố! Mẹ nó bị người ta đánh gãy chân rồi. Tội nghiệp nó lắm! Nó không có bố" cứ ám ảnh hoài mãi trong đầu cậu. Trong chốc lát cậu rơi vào trạng thái lơ lửng, hình ảnh Bảo Hân và con trai Hạo Nam chạy dài trong đầu Hoàng.

"Miu nó không có bố! Mẹ nó bị người ta đánh gãy chân rồi. Tội nghiệp nó lắm! Nó không có bố."

Chiều hôm ấy Hoàng chạy xe ra phía những triền đồi. Cậu cứ đạp, và vòng xe cứ chạy cho đến khi đuối sức, cậu ngã xe ngay bờ hồ. Nơi ấy những bông Súng trắng đang nở. Hương Súng, đặc biệt nó làm cậu thấy lâng lâng ngay sóng mũi. Lấy cái máy nghe nhạc ra, cậu đeo tai phone vào và mở những bản nhạc thiên yêu thích. Bao ký ức cứ thế nổi đuôi ùa về. Tất cả mọi thứ, những yêu thương, giận hờn, nụ cười và cả nước mắt đều hiện hữu trong đầu cậu như mới đây thôi.

Những chiếc lá cuối cùng trên cái cây Gạo to vội vàng rơi. Cơn gió nhẹ thổi vào lòng cậu khiến tâm hồn xao động. Cậu nhắm mắt, tịnh tâm. Trong suy nghĩ, cậu cứ nghe thấy tiếng Bảo Hân gọi: Hoàng ơi...! Hoàng ơi!

- Đúng rồi, cô ấy chả có lỗi gì cả. Đã từng lỡ bước, đã từng một đời chồng thì sao chứ? Đã có con thì sao chứ? Tại sao mình lại trở nên quá ích kỷ như vậy từ bao giờ! Rõ ràng mình tin vào tình yêu mà thượng đế mang đến mà. Tại sao mình lại như thế? Cô ấy chẳng có lỗi gì cả. Ai cũng có quyền được yêu cơ mà...Cô ấy cần được bảo vệ...

Hoàng đứng dậy hét một tiếng thật lớn

- Ah...a.....a....

- Bảo Hân! Anh xin lỗi...!

Người ta nói rằng, quá khứ chỉ là nơi ta ghé thăm, chứ không phải nơi ta ở lại. Hãy sống ở hiện tại, ta làm gì, ta yêu ai, ta đối xử với những người bên cạnh ra sao mà. Hoàng hoang mang! Ừ thằng bé nó còn biết đau cho thân phận mèo con không có bố, còn mình già đầu vậy rồi, không lẽ mình không có trái tim sao? Hoàng cảm thấy dần vật trong lòng, hình ảnh đứa bé ôm chú mèo con tội nghiệp cứ xuất hiện mãi trong tâm trí cậu. Ngay lúc ấy, Cậu quyết định trở về thành phố để tìm mẹ con Hân.

Một sáng bình yên như chưa bao giờ thấy trong tháng. Hoàng lên xe trở về thành thị tìm mẹ con Hân. Đến nhà thì không thấy nữa, mẹ con Hân đã chuyển đi rất lâu theo như lời kể của bà Tư hang xóm. Hoàng lên trường thì nhà trường bảo Hân nghỉ việc cũng khá lâu rồi, và không có tin tức gì về Hân cả.

Hoàng đi thăm dò khắp nơi, từng góc hẻm của từng con phố nhỏ...nhưng chỉ là vô vọng.

Chiếc xe chở đầy nghệ thuật truyền thống, hình ảnh những con vật tò he chạy khắp các ngã đường nơi thành thị. Hoàng đem đến cho lòng người cảm giác bình yên nguồn cội. ở đâu đó từ hình ảnh tò he người ta thấy được sự giản dị đến ngọt ngào của thứ được gọi là quê hương.

- Giỏi lắm, cảm ơn cháu đã chọn cái nghề nghèo mặc này. Tuy đơn giản nhưng cháu đang giữ linh hồn của người việt. Là sự bình yên, là cái mà người ta coi là nguồn cội. Cháu chọn nó cũng giống như cháu yêu một ai đó, cháu không quan tâm nhiều đến hình thức. Chỉ cần cháu đam mê, chỉ cần trái tim hướng về một thứ, một người nào đó thì chúng ta sẽ hy sinh tất cả cho người đó đúng không nào?

Ông cụ trên 70 tuổi tập dưỡng sinh vỗ vai Hoàng như truyền cho cậu năng lượng và bài học cuộc đời. Hoàng ngẫm câu nói của cụ, và hiểu ra rất nhiều thứ.

Tình yêu và khát khao được gặp lại Bảo Hân một ngày nào đó cứ rạo rực trong tim Hoàng. Dù sự gặp gỡ ấy là trong giấc mơ, hay trong trí tưởng tượng thôi cũng đủ làm cho Hoàng cảm thấy phấn chấn và hạnh phúc tột độ! Cậu yêu Bảo Hân hơn bao giờ hết. Cậu tin rằng đó là định mệnh, cậu nghĩ rằng ông trời chỉ đùa với cậu chút xíu thôi, và đơn giản, cậu nghĩ rằng, cậu sẽ tìm thấy Bảo Hân, cô gái từ trong tranh lại một lần nữa sẽ xuất hiện trong cuộc đời mình. Và cứ như thế cậu đi tìm mãi, cậu chờ đợi, và thời gian trôi qua rất nhanh...

Hai năm sau đó...

Chiều ngày 8-3, Hoàng dựng xe bên gốc phượng Vỹ ngày nào. Nơi công viên hẹn hò, nơi của câu chuyện tình đầy nước mắt...

Cơn mưa phùn vô cớ vội rơi từ ban sáng, người đi xe, người đi bộ họ vẫn vội vàng lướt đi, bỏ mặc tất cả mọi thứ xung quang. Thờ ơ với những mảnh đời đáng thương bên lề đường. Thành bé bán vé số một tay ôm bụng, một tay vẩy vẩy tấm vé số. Ông lão ăn xin ngồi một góc bên ngã tư đường... Và tất cả đều bị thờ ơ đến lạnh lòng. Cũng chẳng có ai thèm ngó ngàng đến những tác phẩm tò he sắc màu của cậu. Cuộc đời là vậy đấy, lúc nào cũng có những khoảnh lặng như thế! Lặng đến nỗi ta phải sợ.

Nào phải là mùa đông đâu, sao trời lạnh và lòng người cũng lạnh một cách vô tình như thế?

Hoàng quan sát từng hành động của những người xung quanh. Tất cả đều vội vã. Và khi con người ta vội vã, họ sẽ không thể nhận ra những ai đang cần họ, những thứ tuyệt vời nhất từ cuộc sống.

Hoàng cảm thấy cô đơn lạ. Một cảm giác đơn độc khó tả bằng lời, đơn độc chưa bao giờ trải qua trong đời thực. Nó kinh khủng như khoảnh khắc cậu bị bỏ rơi trong giấc mơ của mình! Kinh khủng lắm! Từng dòng ký ức và hình ảnh của Bảo Hân liên tục chạy dài trong suy nghĩ của Hoàng. Hai tai cậu nóng lên, mắt cậu rướm lệ...

Một thằng bé bán vé số vẻ mặt lạnh lùng, đứng trước mặt Hoàng trở mắt nhìn:

- Ê chú, Chú biết nạn hình người không?

Hoàng tròn xoe mắt, nhìn thằng bé trông vẻ mặt hơi hách dịch một xí:

- Hả? Nạn hình người hả? Đấy! Đủ thể loại cả: Siêu nhân, tôn ngộ không, robot, người nhện... muốn người nào?

- Không! Không thích mấy cái vớ vẩn đó đâu.

- Vớ vẩn cái gì, cái thằng khỉ ranh này?

Thằng bé tròn xoe đôi mắt, mặt tỏ vẻ sự thách thức:

- Thế chú biết nạn hình con gái không?

Hoàng tung cục bột đang cầm trên tay lên cao rồi hứng, cậu cười khẩy:

- Mới ba lón bày đặc gái với gú, yêu sớm quá ha! Đâu nạn hình gì, nói chú nghe!

Thằng bé rút ra trong cái túi vải một cái hộp gỗ cũ. Đôi tay bé nhỏ bám đầy bụi bẩn nhẹ nhàng mở chiếc hộp ra, nó lấy ra tấm hình, đưa cho Hoàng và nói:

- Đây, chú nặn cho cháu người này nhé! Mẹ cháu đấy. Đây là tình yêu lớn nhất của đời cháu. Hôm nay là tròn một năm ngày mẹ cháu mất vì tai nạn. Cháu nhớ mẹ, chú nặn mẹ cháu đẹp vào nha!

- À! Chú làm cho mắt mẹ đẹp vào! Miệng mẹ phải cười, ngày xưa mẹ ít cười lắm. Cháu muốn mẹ hạnh phúc, cháu muốn mẹ lúc nào cũng nở nụ cười trên môi.

Thằng bé hôn lên tấm hình đầy tình cảm rồi trao tấm hình vào tay Hoàng. Hoàng cầm tấm hình trên tay xúng sờ, cậu chết lặng trong vài phút. Từng lời của thằng bé như khứa vào con tim của Hoàng. Hoàng đau! Đây là Bảo Hân, và thằng nhóc này chính là Hạo Nam năm ấy.

Hoàng ôm lấy thằng bé, cậu òa khóc như một đứa con nít. Nước mắt của thằng đàn ông trẻ rơi xuống trên bờ vai thằng bé. Cậu thấy nhói trong tim. Miệng cậu liên hồi nói câu:

- Anh xin lỗi..., chú xin lỗi.

Thằng nhóc lắc đầu ngơ ngác, nó chẳng biết chuyện gì đang xảy ra. Phản xạ, nó lấy bàn tay bé nhỏ của nó vỗ sau lưng Hoàng, rồi xoa đầu Hoàng tỏ vẻ cảm thông và động viên vậy.

Sau một hồi trấn tĩnh, Hoàng tâm sự cho Hạo Nam nghe chuyện của mình. Cũng chỉ được gặp Hoàng một lần từ nhỏ, nên Hạo Nam cũng không nhớ rõ mặt Hoàng nữa.

Hạo Nam rút trong hộp gỗ ra một lá thư, rồi bỏ vào tay Hoàng:

- Cuối cùng cũng tìm ra chú! Haizz! Khổ tâm dễ sợ. Đây là bức thư mà mẹ cháu viết cho chú trước khi mẹ cháu đi xa đấy. Mẹ bảo, hãy cầm bức thư này, nếu một ngày nào đó có cơ hội, thì đưa lá thư này cho chú. Cháu tìm chú mà dài cổ, nên mỗi lần cháu rảnh cháu lại lôi cái này ra đọc, đọc hoài, chẳng hiểu mẹ cháu viết cái gì nữa..haizz! Mấy lần cháu định ném nó xuống cái kênh sau công viên rồi đấy! Haizz!

Hoàng móc trong túi áo ra bịch khăn giấy rồi đưa trước mặt Hoàng

- Mà chú đừng có khóc, lau mặt đi, cái này cháu mới nhặt được đấy! Vẫn còn mới toanh. Đàn ông, lớn rồi khóc lóc cái gì. Mẹ cháu bảo làm đàn ông trên đời thứ nhất: Không được lụy tình, thứ 2 không được làm cho những người yêu thương mình buồn, thứ 3 không được khóc trước mặt trẻ con.

- Mà thôi, chú nặn hình mẹ cháu đi...

Thằng bé miệng mồm lạnh lợi y chang mẹ Bảo Hân của nó. Nhìn khuôn mặt không sợ trời sợ đất của nó đằng sau lớp bụi mờ toát lên sự chịu đựng lớn lao. Có lẽ ngần ấy thời gian không có mẹ, ngần ấy thời gian bươn trải, ông trời phải cho nó sự mạnh mẽ ấy để có thể vững đôi chân bước tiếp con đường.

Hoàng xoa đầu thằng bé, thở dài. Cầm lá thư trên tay, cậu run run đọc từng dòng chữ không đều nét.

"Hoàng ơi! Có lẽ khi anh đọc được những dòng này thì e không còn trên nhân thế này nữa. Bằng những hơi thở cuối cùng em viết lên những dòng cho anh. Em thật sự xin lỗi, thật lòng xin lỗi vì đã đến và vô tình làm tổn thương anh. Nhưng anh có biết không? Em yêu anh thật lòng. Em bỏ tất cả để đi tìm anh, nhưng Hoàng ơi! Là định mệnh, ông trời gọi tên em rồi, ... Lần cuối xin được gọi tên anh....Hoàng..., vĩnh biệt..."

Từng dòng tâm tư như xé nát trái tim chàng trai trẻ. Đôi tay cậu bấu lấy gốc Phượng Vỹ, hai hàm răng cắn chặt, cậu nuốt vào trong nỗi đau khôn xiết. Từng tiếng thút thít không nên lời, nước mắt rơi lã chã đau đớn...Hoàng cảm thấy vô cùng ân hận vì hành động nóng vội của mình. Đó có chăng là sự ích kỷ? Là sự trốn chạy và không chấp nhận tình yêu...? Cậu thấy mình thật hèn hạ. Bảo Hân ra đi khi cô đang đi tìm Hoàng, đi tìm tình yêu của mình. Hoàng thấy tim mình nhói đau!

Hai chú cháu ngồi tâm sự với nhau mãi cho đến khi cơn mưa cuối cùng vụt tắt. Trời trả lại hoàng hôn của một ngày mưa lạnh. Một thứ hoàng hôn ảm đạm khiến lòng thêm tê tái. Hoàng dẫn Hạo Nam đi ăn rồi rồi sắm đồ và đưa Hạo Nam về nhà bà Na, nơi cho Hạo Nam sống nhờ.

Một buổi sáng bình yên, Hoàng và Hạo Nam trở về nhà ba mẹ Hoàng. Hoàng đưa Hạo Nam vào nhà và đồng đặc giới thiệu:

- Thưa ba má, đây là con trai con.

Ba mẹ Hoàng trừng mắt trong ngơ ngác...

Và đương nhiên mọi thứ đều diễn ra trôi chảy. Ba mẹ Hoàng chấp nhận thằng cháu Từ bức tranh của Hoàng, và thương thằng bé lắm. Mẹ Hoàng trách cậu rất nhiều, càng trách con trai mình bao nhiêu bà thương Hạo Nam bấy nhiêu. Và hứa sẽ nuôi Hạo Nam thành người.

Trong cuộc sống, ai rồi cũng trải qua những mối tình. Cho dù ra sao đi chăng nữa, thì tình yêu ấy đều đáng được nâng niu và trân quý. Yêu thì khó, mà

phá vỡ tình yêu rất dễ chỉ bằng cái nóng giận và sự vô tình. Sống chậm lại thôi, rồi ta sẽ cảm nhận được mọi thứ. Tất cả đều có thể giải quyết bằng phương diện tích cực nếu ta có một tình yêu thực sự từ tận con tim. Một người con gái, dù bao nhiêu sự mạnh mẽ, cá tính mà chúng ta bắt gặp bên cuộc đời thực ra họ cũng yếu đuối lắm. Họ chỉ bé nhỏ giữa cuộc đời này, cần được trân quý và bảo vệ. Trong khoảnh khắc nào đó, họ cũng biết khóc, biết đau, biết sợ, và khao khát cái cảm giác được bảo vệ của một người đàn ông.

Chiếc xe đạp chở đầy nghệ thuật truyền thống chạy dài trên con đường thành thị. Thằng Hạo Nam nhỏ nhắn ngồi sau yên xe tay ôm chặt ông bố trẻ của nó. Cả 2 bố con hát to câu hát: "Sống trong đời sống cần có một tấm lòng, để làm gì, em biết không? Để gió cuốn đi...." Những cây tò he hoa Hồng được Bố trẻ và Hạo Nam mang tặng từng người trên đường phố kèm theo những thông điệp hết sức ý nghĩa. Cuộc đời bỗng thấy được yêu thương...

Hồ Viết Tiên

Ô CỬA MÙA ĐÔNG

Trang Anh

Đàn ông gần ba mươi như anh thường ưu tư vì sự nghiệp. Còn anh thì luôn giữ ưu phiền về cô.

Anh mở cửa sổ. Cơn gió bắc của miền nhiệt đới ngay lập tức ùa vào cùng mưa phùn. Anh hơi rùng mình. Chiếc áo len cổ lọ không giúp anh giữ ấm được cơ thể trước đợt gió mùa thì phải. Anh đảo mắt nhìn xung quanh. Yên ắng quá. Đêm đã đi qua mà sao dư âm vẫn còn đọng lại, không gian trống vắng, ươn ướt, phớt phớt im tối lạ kì. Anh châm thuốc. Đàn ông gần ba mươi như anh thường ưu tư vì sự nghiệp. Còn anh thì luôn giữ ưu phiền về cô. Những ngày đông hoang lạnh sắp kết thúc, anh vẫn không được gặp cô. Cô đã hứa sẽ chỉ đi hai năm rồi quay lại và làm vợ anh. Nhưng hình như không có ai nhắc nên cô đã lỡ trót quên. Thế mà anh vẫn đợi...qua tuổi trẻ...qua vài mối quan hệ nhập nhằng, ầy vầy mà cuối cùng, cô vẫn là điều mà anh muốn có nhất. Anh không muốn từ bỏ cô. Gió vẫn rít từng đợt. Lạnh thật và cũng là nhớ cô thật.

Cô mở cửa sổ. Gió rít theo cả đống tuyết ập vào người cô. Thật điên rồ. Cô cũng không hiểu sao tự nhiên lại mở cửa sổ để đón cái lạnh. Ngoài đường chỉ có tuyết phủ trắng hết lối đi và những người công nhân cần mẫn kéo đống tuyết tụ gọn lại. Má cô dần ửng đỏ và người cô bắt đầu run lên. Cô đóng cửa. Lạnh thật và cũng là nhớ anh thật.

Cô lúi trong học bàn cuốn hộ chiếu. đã ba năm rồi, cô vẫn lưỡng lự về một ngày trở về. Lần nào cô cũng chuẩn bị hộ chiếu, gấp quần áo gọn vào vali cùng món quà cô mua dành cho anh, nhưng cô chẳng đủ can đảm để có thể trở về cạnh anh. Và rồi thời gian chậm chậm trôi qua, đã ba mùa đông lạnh đời cô chỉ biết đặt vào trong cái túi sưởi hình con gấu mà anh mua cho cô. Cô yêu anh, tình yêu

ấy không cho phép cô được ích kỉ, cô cần phải nghĩ cho anh, và vì anh rất tốt cho nên cô không có lý do gì để làm anh tổn thương hay khó xử. Thời gian cô im lặng có lẽ cũng đã đủ để anh đổi thay, để bước vào một cuộc sống khác, không có cô, không có tình yêu của cô.

Anh khoác lên người bộ vest mới, hôm nay bạn anh lấy vợ. Anh là người cuối cùng trong đám bạn chơi với nhau chưa kết hôn. Có người làm mối cho anh, có kẻ kêu anh bỏ cô, anh đã làm tất cả rồi, mà vẫn không thể. Anh đã từng thử nhưng để rồi chỉ biết anh cần cô nhiều hơn. Tình yêu là thứ duy nhất anh không đổi thay. Bên cô tám tháng, chứng kiến từng nỗi đau ăn thối con người cô, và bản thân anh đã từng cố gắng vì người con gái ấy tới nhường nào để khiến cô ấy vui. Vứt bỏ hết ư, anh không làm được. Đi kiếm tìm cô ở một chân trời xa lắc, anh không làm được. Anh chỉ có thể gieo một phép thử của tình yêu, rằng nếu cô muốn bên anh, cô sẽ tự trở về. Anh không muốn thúc ép cô. Anh muốn cô tự chọn lựa. Nhưng cô đi lâu quá, và anh đang vội bỏ đi niềm tin mỗi ngày.

Anh mở cửa sổ. Đông sắp đi qua. Cơn gió đông hòa vào tiết trời xuân ấm áp mà vờn lấy khuôn mặt anh. Đào đã bắt đầu có mặt ở khắp con phố, bầu không khí thúc giục người ta trở về. Khoảng sân cũ người ta đang vội vã ốp lên những viên gạch đỏ cuối cùng. Vài hôm nữa cả trung cư này sẽ dời đi, dời xa thành phố và đi tìm một cái Tết mới, một năm mới dịu nhẹ và yên bình. Anh cũng sẽ dời đi...dời đi hẳn và không quay lại đây nữa. Anh sẽ trở về Sài Gòn, sẽ chào tạm biệt Hà Nội như chào tạm biệt cô và cả tình yêu này.

Cô nhấp một ngụm café sữa. Giờ này ở Việt Nam có lẽ cũng sắp Tết, người ta đang tất bật sắm sửa cho một cái Tết sum vầy. Ở đại sứ quán cũng đã gửi thư mời cô tới dự Tết của những người Việt ở nước ngoài. Cô thấy chạnh lòng.

Cô và anh quen nhau vào mùa đông, năm ấy, mùa đông rét lắm, cả ngày trời âm u không một vệt nắng, và đêm xuống, gió cứ gào qua từng ô cửa kính một. Anh ra Hà Nội vào đêm mà Hà Nội rét nhất, cảm giác như cả thành phố co mình mà lặng im nghe tiếng gió thổi. Anh loay hoay cài lại cánh cửa sổ cho gió khỏi đập thì nhìn thấy cô ở khoảng sân trung cư. Anh sẽ chẳng để tâm nếu như cô không phải đang khóc. Cô ngồi bệt và khóc, trời lạnh mà cô chỉ mặc chiếc váy thô thổ cẩm và khoác ngoài chiếc áo len chòang. Anh không cài cửa nữa, cứ để nguyên ô cửa sổ và cơn gió lạnh tạt ngang người mỗi khi nó giận giữ. Anh nhìn cô. Cô thì

cứ khóc. Rồi cô ngất trên nền sân lạnh. Anh chạy vội vàng xuống và đưa cô lên phòng mình. Lần đầu tiên anh thức suốt đêm chỉ để chăm sóc một cô gái. Anh khoác lên người cô chiếc áo phao dày, đắp lên người cô chiếc chăn dày nhất, và ủ đôi tay cô trong đôi tay mình mà hà từng hơi một thật ấm. Đêm ấy là một đêm yên bình, yên bình với tất cả những tạp âm vọng vào từ ngoài ô cửa sổ.

Sớm hôm sau, vì công việc anh dời đi trước khi cô tỉnh lại. Lúc anh trở về chỉ còn lời nhắn được ghi cẩn thận vào tờ giấy nhớ và gắn nghiêm chỉnh trên laptop của anh. Tờ giấy ấy nói rằng cô cảm ơn.

Mùa đông năm ấy khác lắm, vì anh đã nhận ra mối quan tâm của mình...

Anh mở cửa sổ để thổi bay bớt mùi mỳ tôm vừa pha. Cô gái đêm trước xuất hiện, nhưng cô đang cãi nhau với một người đàn ông khác. Anh lặng lẽ đóng lại ô cửa sau khi nhìn hồi lâu. Phía ánh đèn đường vẫn rọi sáng những khoảng trời tối đen.

Anh kéo vali trở về Sài Gòn đêm đó. Cô đã kéo anh ở lại với cô. Cô ngồi cạnh một vũng máu, anh chỉ thấy rất nhiều máu và khuôn mặt thất thần của cô. Anh đưa cô vào bệnh viện. Cô sảy thai...Anh không cất lên một lời động viên, chỉ biết theo sát cô, cặm cụi chăm sóc cô suốt thời gian cô nằm viện, và quãng thời gian dài sau đó.

Anh dần làm thân với cô, cô đón nhận từ từ. Ít nhất thì khi ở bên anh cô không chút cảm xúc vương vấn với người cũ. Lần nào anh qua đây, cô đều ra đón anh, rồi cùng anh đi men theo từng góc phố cũ kĩ của Hà Nội. Cô đã quen với việc tìm anh giữa đám đông hành khách, nên dù anh có cải trang thế nào, cô vẫn nhận ra. Tình cảm cô và anh mỗi lúc một nhiều thêm, cô quên đi nỗi đau ngày đó, và bắt đầu tìm tới anh nhiều hơn một điểm tựa để dựa dẫm vào lúc cô độc nhất. Tình yêu của họ lạ lùng lắm...Cô cứ trề hện với anh một cái nắm tay...rồi một cái ôm... rồi một cái hôn. Không hiểu sao mỗi lần cô và anh có thể gặp nhau khi anh ra ngoài này công tác, cả cô và anh đều cư xử như vậy, điềm tĩnh như một người bạn dù trái tim của cả hai đều đang khát cháy. Anh đèo cô, kể vài ba câu chuyện đời thường. Cô ngồi sau anh, ngón tay nhỏ bám nhẹ vào eo áo. Hà Nội chông chênh một chút gì đó thiếu thiếu, thiếu lửa hoặc thiếu một bước ngoặt để cả hai thật sự thuộc về nhau.

Tiến anh ra ga, con đường ga dài ngoằng dài như tình yêu của cô và anh rõ ràng đã là một đường thẳng nhưng cả hai lại đi về phía ngược chiều một cách vô thức...

Anh bảo rằng đêm nay sẽ qua Hà Nội. Cô lúi húi dắt xe ra khỏi bãi đỗ để tới phòng anh dọn dẹp một chút. Và chẳng hiểu vì sao cô lại lục vào chồng giấy ấy, đồng giấy lộn cùng những bản vẽ thiết kế anh đã gói gém và để riêng ra một góc để vứt đi. Và vô tình cô đọc được hồ sơ chuẩn đoán của bác sĩ. Khi đó trong cô chỉ toàn những tuyệt vọng, cô chẳng thể nghĩ được gì cả, mọi thứ trong cô đã trở lên trống rỗng. Cô muốn bên anh những cô sẽ cho anh được điều gì khi bản năng tối thiểu để làm mẹ cô cũng đánh mất cùng với tình yêu đầu. Anh liệu có thể hạnh phúc cùng với cô, cùng với một tổ ấm không trọn vẹn. Và tới khi anh hối hận khi đã chọn ở bên cô, cô sẽ phải làm gì để trói buộc đôi chân anh khi mà tình yêu cũng không còn đủ để hàn gắn giữa cô và anh.

Tối ấy, cô vẫn đón anh như mọi lần. Anh thấy mắt cô đỏ hoe. Và chẳng thể ngờ đó là lần cuối anh được thấy cô. Cô sẽ bay sau chuyến bay hạ cánh của anh hai tiếng. Gặp anh ở đây, chỉ để nói lời tạm biệt. Anh tôn trọng quyết định của cô. Và anh sẽ đợi tới lúc cô sẵn sàng để trở về với anh. Tình yêu là thứ không dễ gì có được, nên khi yêu ai rồi, sao có thể thay đổi. Anh cứ thế đợi cô.

Anh đã xin chuyển công tác ra hẳn Hà Nội. Thành phố không cô nhưng vẫn còn kí ức bên cô vương lại.

Mùa đông không anh, cô vẫn mở cửa sổ để hơi lạnh tràn vào, cái lạnh sẽ giúp tim cô đông quánh lại một vài nỗi nhớ về anh.

Anh tin vào định mệnh hoặc một điều gì đó tương tự vậy, vì mỗi khi anh mở cửa sổ, anh đều thấy cô trước khoảng sân trống của tòa trung cư.

Thế nên tới giờ, anh vẫn mở ô cửa sổ ấy, chỉ nghĩ rằng cô sẽ xuất hiện.

Mà không thể nữa, quá khó cho tất cả mọi thứ diễn ra theo đúng ý mình. Cứ cho là cô với anh có duyên đi, thì chẳng phải chỉ cần cố gắng thêm chút nữa là anh sẽ có được cô, chẳng phải vậy sao. Anh đã tự nhủ như vậy mà tới cuối cùng, anh lại kéo lê chiếc vali ra sân bay, chạy trốn khỏi thành phố này.

Cô kéo lê chiếc vali, cô trở về để tìm anh. Anh đã bắt đầu, cô muốn làm người kết thúc. Hoặc nếu kết thúc ấy đã xảy ra, rằng anh đã có cuộc sống mới thì cô muốn được nhìn thấy điều đó. Bất kể là chuyện gì đi chăng nữa, người ta cần có lý do cho sự vĩnh biệt cuối cùng.

Hôm ấy trời trực ào mưa và rồi mưa thật, cơn mưa không lý do, cứ rơi vô

tình hờn tủi, giọt nước vỡ tan trước khi kịp hóa tuyết.
Trang Anh

DUYÊN NỢ VỤT BAY

Julygirl Hoàng

Tôi và anh, phải chăng định mệnh đã sắp đặt như thế....Chúng tôi, những con người đã đánh mất nhau.

Tôi, một cô gái luôn cố tỏ ra mình là người mạnh mẽ, nhưng thật ra thì yếu như sợi mùnng tôi chỉ cần ngừng cố gắng ngay lập tức sẽ đổ gục. Mỗi tình đơn phương đã khiến tôi không thể bung tỏa trong một thời gian dài, lúc nào cũng giãy vò bản thân mình khiến mọi thứ trở nên bi lụy. 4 năm không phải quãng thời gian dài nhưng cũng không phải ngắn ngủi gì. Tôi vật vã trong mớ hỗn độn của chính mình, không biết phải làm thế nào, không biết phải đi ra sao và rồi cứ tự huyễn hoặc chính mình về một cái kết nào đó thật tươi đẹp. Tôi của bây không còn thơ dại như vài năm trước, con người ta có thể rất lâu mới có thể thấy mình trưởng thành ở một lĩnh vực nào đó, nhưng đối với một vài người, ở một vài chuyện có thể rất lâu, cũng có thể rất nhanh họ sẽ lấy lại được thăng bằng như chưa từng có gì tác động phải. Và có lẽ cũng chính sự trưởng thành này vô tình đã bóp chết khá nhiều cảm xúc từng có cơ hội nảy sinh trong tôi. Những cái nhìn thực tế về cuộc sống cộng với áp lực từ những đồng bạc trắng đã khiến tôi thu gọn mình lại và đẩy mọi thứ ra xa mình hơn.

Anh một chàng trai cứng cỏi, đã trải qua một mối tình thật đẹp với một cô gái khác không phải tôi nhưng vẫn phải dừng lại. Có rất nhiều điều mà người ngoài khi nhìn vào cảm thấy rất đẹp nhưng người ngoài lại không hề biết thêm rằng đằng sau những đẹp đẽ đó là cả một sự cố gắng không ngừng của cả 2 người và khi chỉ cần một người ngừng cố gắng, mọi thứ sẽ dễ dàng trở nên tan tành, vụn vỡ. Anh mạnh mẽ như những chàng trai khác, hoặc cũng có thể là đang cố tình tỏ ra mình là người mạnh mẽ. Không đau khổ, không vật vã sau chia tay, nhưng thi

thoảng, chỉ là thi thoảng thôi anh lại có chút hơi điên điên, khùng khùng. Anh từng nói, không ai trên thế giới này là không thể quên được ai, và những cái đã cũ nhất định sẽ chỉ là những thứ cũ.

[IMG]

Mối tình giữa anh và cô ấy đã dừng lại cách đây 3 năm, tôi và anh gặp nhau có vẻ như rất đúng lúc để cứu rỗi cuộc đời nhau nhưng hóa ra tất cả chỉ là nhầm lẫn. Chúng tôi mở đầu câu chuyện của chính mình vào một ngày đầy mưa gió, cái ngày mà tôi đã từng nghĩ rằng những thứ bắt đầu vào ngày mưa đều có một kết thúc đẹp đẽ.

- Em ơi, ở nhà mưa to chứ? Em đã phải đi dạy chưa?

- ?

- Em bình thường đâu có tiết kiệm lời đến thế?

- Tôi chỉ là không biết mình nên xưng hô như thế nào, và muốn biết mình đang nói chuyện với ai?

- Yên tâm là người quen, rất quen. Không phải kẻ buôn người, cũng không phải dân lừa đảo. Đủ để em có thể tin tưởng.

- Lời nói từ một phía chả bao giờ được coi là khách quan cả.

- Hình như em càng ngày càng có phản xạ đề phòng thì phải.

- Là người quen thì hẳn biết tôi có tính tò mò đến thế nào. Bây giờ nói tên được chứ?

- Nhất định phải biết?

- Đúng, nhất định phải biết!

- Nghĩa...

- Oh, Nghĩa..có cần phải bắt đầu bí ẩn thế không? Đã lâu không gặp. Anh dạo giờ sao rồi?

- Anh không bắt đầu bí ẩn, chỉ là em chưa từng nhớ anh. Có lẽ anh nên buồn một chút.

- Haha, là em có lỗi rồi. Xin lỗi nhé.

- Cho em nợ lời xin lỗi đó lại. Sao rồi, đi dạy chưa? Ở nhà chắc đang mưa?

- Ở nhà đang mưa anh ạ...Tại sao lại không hỏi em có đi làm không mà lại hỏi em có đi dạy không?

- Anh nghĩ là em đã bắt đầu dạy từ 1.8 rồi?

- Đúng là học sinh đã đi học lại từ 1.8 rồi, nhưng nhớ đâu em bỏ nghề rồi thì sao?

- Thế em thực sự đã bỏ nghề rồi à?

- Em chỉ là giáo viên hợp đồng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị ngưng dạy và nếu có đi dạy thì cũng chả có lương, bỏ nghề là điều mà bất cứ người nào cũng nghĩ em nên làm thế

- Em đang đánh đồng suy nghĩ của một người lên mọi người hoặc là đang cố che đi sự tự ti của mình...

- Anh nghĩ là như thế sao?

- Anh không nghĩ thế, chỉ là anh cảm nhận thấy thế. Một người khi đã quyết định điều gì đó thì hãy mạnh dạn đương đầu với những sóng gió mà quyết định đó mang lại. Anh không nghĩ mình biết một cô gái yếu đuối như thế..

Thì ra cuối cùng cũng có người tiếp động lực cho tôi một cách đơn giản như thế, có lẽ mãi về sau này tôi mới nhận ra đôi khi có những lời động viên rất đơn giản, từ một người không phải quá thân thiết, nhưng lại ngấm vào não mình sâu đến như vậy.

Tôi và anh thực ra vốn là những người đã biết nhau từ rất lâu trước đó, chúng tôi học cùng một khóa, lúc còn đi học thường xưng hô mày – tao nhưng sau không hiểu trò đùa ngớ ngẩn nào đã đổi cách xưng hô của chúng tôi thành như thế.

Từ sau lần bắt đầu đấy, chúng tôi bỗng dưng trở nên thân thiết hơn hoặc là anh bỗng dưng trở nên thân thiết với tôi hơn, anh thường xuyên nhắn tin cho tôi, thường xuyên gọi điện cho tôi. Thế mà cũng đã hơn 3 tháng trôi qua, anh đã chuyển về quê công tác và từ đó chúng tôi lại càng có nhiều dịp, nhiều lý do để gặp mặt nhau hơn. Người ta nói đúng, thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng, 3 tháng trôi qua, rồi 5 tháng trôi qua, rồi 7 tháng trôi qua, chúng tôi cứ thân thiết như thế cho đến khi con bạn tôi nhét vào óc tôi cái định lý chết tiệt rằng trên đời này giữa nam và nữ mãi mãi không bao giờ có cái gọi là tình bạn, đó chỉ là thứ nguy hiểm cho hai chữ tình nhân. Và thế là tôi bắt đầu cảm thấy có gì đó cần phải làm rõ ràng ở cái mối quan hệ này. Ở Old Coffe tôi bắt đầu ngập ngừng diễn tả những rối ren trong suy nghĩ của mình.

- Có một chuyện rất muốn hỏi anh?

- Uh, Em hỏi đi?

- Có phải chúng ta nên nói gì đó về cái mối quan hệ này. Có thể em hiểu sai..nhưng em thấy nó không đơn giản chỉ là bạn bè.

Anh dùng ánh mắt nghiêm túc nhưng đầy mê hoặc của mình nhìn tôi chỉ

“uh” một tiếng, miệng cong lên một nụ cười đầy ẩn ý khiến tôi càng lúc càng khó diễn đạt, khả năng hoạt ngôn hàng ngày bỗng dừng biến mất trong vòng chưa đầy một giây.

- Em thấy mình rất rối, có quá nhiều thứ em chưa giải thích nổi, em...

- Anh thích em!

Một câu nói giản chận lại những bối rối của tôi, chận lại những câu từ còn chưa kịp thốt ra thành tiếng. Hóa ra đúng là mọi câu chuyện đều có mục đích của nó.

- Em có thích anh không? – Một câu hỏi thẳng thắn, rõ ràng như chính anh.

Tôi lưỡng lự một chút rồi trả lời nhanh nhưng với âm lượng rất nhỏ: “Không thích”.

Anh có vẻ như rất bất ngờ với câu trả lời của tôi, và không tin vào tai mình, anh hỏi lại: “Em không thích anh?”.

- Không thích. – Tôi vẫn trả lời y như cũ, và với âm lượng y như cũ, nhưng phải đưa ánh mắt của mình ra một khoảng không khác, vì chỉ cần nhìn anh lúc này thôi, tôi không còn dám chắc mình sẽ che dấu đi được những dối trá trong lòng.

Anh cười gượng, ánh mắt chùng xuống, anh nói với tôi cũng là nói với chính mình: “Là anh đa tình rồi, không phải em hiểu sai mà là anh hiểu lầm”.

Chúng tôi rơi vào im lặng rất lâu, tôi không biết sau đó làm thế nào mà chúng tôi vượt qua được quãng đường dài từ Old về nhà tôi. Tôi chỉ nhớ lúc ngồi sau xe anh, rất nhiều lần tôi suýt đã không ngăn được dòng chất lỏng đang ở trong đáy mắt, tôi biết anh luôn có thói quen quay chiếc gương chiếu hậu vào tôi, vì thế tôi bắt buộc phải ép mình không được khóc.

Sau cái hôm mà thời gian với tôi như ngừng chạy ấy, cái hôm mà có vẻ như tất thấy những con chó ở ngoài đồng đều đau chân thì phải nên con nào cũng ì lại một chỗ chả chịu chạy hoặc có chạy cũng lê lét từng bước đi chậm chạp. Tôi và anh không còn nói chuyện với nhau nữa. Một tuần sau thì tôi thấy Facebook đăng thông tin anh đã lên thành phố, thấy bảo bệnh viện cử anh đi học gì đó, khóa học của bác sĩ chuyên khoa. Chả biết thời gian bao lâu. Tôi buồn, lại có chút thất vọng, nhưng rốt cuộc mọi thứ đều do tôi lựa chọn vì thế tôi dù không muốn nhưng vẫn phải chấp nhận. Tôi lại trở lại vòng quay của chính mình, cố gắng, nỗ lực với các kỳ thi hết thi giáo viên giỏi lại thi E-learning... cứ thế, cứ thế chúng tôi rời xa nhau.

Một năm trôi qua có quá nhiều xáo trộn, có quá nhiều thay đổi, tôi bây giờ đã là giáo viên chính thức sau 3 năm hợp đồng chèn vênh, tôi bây giờ đã đủ tự tin để đứng trước anh, thu lại câu trả lời một năm trước phải đối lòng nói ra. Thực ra ngày đó tôi rất muốn nói với anh là tôi thực sự cũng thích anh, cũng yêu anh, nhưng sự tự ti không cho tôi nói ra những gì thuộc về cảm xúc đúng đắn của mình. Anh ngoại hình tốt, công việc tốt, tương lai sáng, tôi dù nguy biện thế nào cũng không có đủ lý do để nắm tay anh tại thời điểm đó. Tôi hẹn gặp lại anh vì biết sau khóa học đó, anh cũng đã trở lại quê, trở lại bệnh viện chỉ có điều anh chưa từng liên lạc lại với tôi. Anh đồng ý, chúng tôi lại đến Old Coffe như một năm trước nhưng lần này không phải anh đến đón tôi như mọi lần mà là 2 chúng tôi hẹn nhau tự đi đến đó. Thế cũng được, không cần anh đón tôi hôm nay, chỉ cần sau hôm nay ngày nào anh cũng đón tôi là được, tôi tự nghĩ và vui với ý nghĩ của chính mình. Vẫn là cái bàn gần cửa sổ, tôi đến thì đã thấy anh ở đó. Chúng tôi lặng nhìn nhau rất lâu thì anh cũng mở lời trước:

- Em dạo này sao? Sức khỏe, công việc ổn cả chứ?

- Em ổn, rất ổn. Anh học xong lâu chưa?

- Ủh, anh học xong cách đây 2 tháng.

....

Anh không nói gì tiếp khiến tôi cũng vì thế mà im lặng hồi lâu, phải cố lấy hết can đảm tôi mới có đủ dũng khí đưa tay mình ra nắm lấy bàn tay anh đang để trên bàn.

- Em đã rất cố gắng để đợi đến ngày hôm nay.

Anh rất ngạc nhiên, hai hàng lông mày chau lại gần như thành 1 đường thẳng. Bàn tay dưới bàn tay tôi có ý định rút về nhưng tôi đã níu lại.

- Thực ra một năm trước, em đã rất muốn nói với anh rằng em thích anh, em yêu anh nhưng bản thân lại không đủ tự tin để nói ra như thế, có lẽ lúc đó em đã sợ quá nhiều thứ, sợ mình không được như người ta, không giỏi như người ta... Em hôm nay muốn thu hồi lại câu trả lời của một năm trước.

Anh sau phút kinh ngạc lại chuyển sang bối rối. Một chút lưỡng lự nhưng anh quyết định trả lời tôi thẳng thắn như anh của một năm trước: "Cảm ơn em đã cho anh biết điều này...nhưng thực sự bây giờ chúng ta không thể. Anh trước đây rất thích em, đã từng quỳ đi người cũ, quên đi mối tình dừng lại 3 năm để quyết định yêu em, nhưng tại thời điểm đó nếu em nói cho anh biết những suy nghĩ của mình, anh nhất định sẽ dừng lại đợi em, nhất định sẽ tiếp tục chôn vùi

những cảm xúc xưa cũ để cùng em chờ đợi. Nhưng tiếc là anh khi đó đã không hiểu hết suy nghĩ của em, còn em lại lo lắng quá nhiều thứ không nên. Nếu khi đó có em là động lực, có thể hôm nay những cảm xúc của gần 5 năm trước sẽ không có dịp sống lại như bây giờ, tiếc là cuộc đời vốn chưa từng có chữ nếu, hoặc có thể giữa anh và Thảo vẫn còn những thứ gọi là duyên nợ.”

Tôi bắt đầu choáng váng, có chút sốc với câu trả lời của anh, thâm tâm thực sự không muốn nhưng vẫn phải chấp nhận câu trả lời đó. Tôi nhìn anh, miệng cong lên một nụ cười giả tạo: “Có phải em đã đánh mất anh?”

Anh nhẹ nhàng rút bàn tay mình ra, ánh mắt trù mến nắm lấy tay tôi rồi nói tiếp: “Giữa 2 người mập mờ đến mấy, không rõ ràng đến mấy thì cuối cùng vẫn là yêu hay không yêu, một mối quan hệ không nhìn thấy hy vọng thì nhất định sẽ là thất vọng. Không phải em đã đánh mất anh mà là chúng ta đã đánh mất nhau”.

Tôi một lần nữa lại nuốt nước mắt vào trong, tôi ước rằng mình chưa từng nhớ anh đã nói: “Mọi thứ đã cũ thì nhất định sẽ cũ”, hóa ra cảm nhận bất an là có thật, nhưng tôi chưa từng tin vào cảm nhận của mình, lại đi tin vào lời nói bông quơ của một người khác, hóa ra có những thứ cũ vẫn có thể tồn tại trở lại. Tôi không có tư cách trách anh, có lẽ tôi phải trách chính mình.

Thế đấy, con người chúng ta là thế gặp nhau sai thời điểm thì mọi thứ mãi mãi là sai lầm. Giống như những miếng ghép trong một bức tranh, thời điểm khi chúng ta tìm sai miếng ghép, những miếng ghép vẫn có thể ăn khớp với nhau tuy nhiên lại không thể tạo thành một bức tranh hoàn chỉnh. Có những thứ dù có luyến tiếc bao nhiêu cũng không thể quay trở lại như trước. Và hạnh phúc này cuối cùng cũng đã tuột khỏi tay tôi, duyên nợ này cuối cùng cũng đã theo đó mà bay mất.

THÀNH PHỐ CỦA NHỮNG NGƯỜI SỐNG ẢO

Quách Thái Di

Bây giờ ba mươi phút, cô dùng nick quen thuộc vào phòng chat đợi Neo. Bấy giờ bốn mươi phút, nick cậu vẫn chưa sáng. Chưa bao giờ cậu trễ hẹn dù chỉ một phút.

Mọi ngày vào khung giờ này, cô và Neo đều gặp nhau trên mạng sau đó họ sẽ đưa ra một vấn đề nào đó và bình luận đến tận khuya lơ khuya lắc, đến khi mệt mỏi rã rời thì thôi.

Thế nhưng bây giờ ngoài dòng chữ Xin chào của cô hiện lên trên màn hình chat, cô không còn thấy bất cứ dòng chữ nào nữa.

Rời bàn học, cô đến bên tủ lạnh lấy một chai nước suối rồi trở về vị trí cũ, vừa uống vừa ngẫm nghĩ. Cô còn nhớ có lần Neo từng nói. Nếu một ngày tớ trễ hẹn với cậu nghĩa là tớ có chuyện quan trọng, tớ cần phải suy nghĩ, bình tĩnh đối diện với cậu.

Biết Neo gần năm năm, tối nào cậu cũng online sớm vì cậu không muốn cô phải đợi. Chuyện quan trọng mà cậu nói ắt hẳn có liên quan đến cô nhưng đó là chuyện gì thì cô không đoán ra được.

Trong lúc đợi, cô đăng một status lên tường nhà mình và nhận được rất nhiều like. Cô di chuột dạo quanh nhà người ngày, địa điểm nọ, để lại vài câu comment giết thời gian. Bỗng dừng tay cô ngừng lại ở một nick mà khá lâu rồi cô quên bằng mất. Là mối tình đầu của cô năm cô hai mươi tuổi.

Mỗi khi nghĩ về người cũ trong tiềm thức cô luôn mang cảm giác sợ hãi, trái tim run rẩy. Cô quờ quạng tìm chai nước suối, không may rơi xuống. Nước lênh láng khắp nhà. Cô vội lấy khăn lau.

Anh nói cô còn thơ ngây, không biết cách yêu nên quyết định chia tay.

Không biết cách yêu ư? Nhưng sao khi xa anh, cô lại buồn và nhớ nhung như vậy.

Cô nhắm mắt nhấn chuột vào nick người cũ. Quả đúng như cô nghĩ, họ đã cười nhau. Ảnh cô dâu, chú rể với những nụ cười duyên dáng đập vào mắt cô, lòng cô dần chìm sâu dưới đáy đại dương.

Hồi lâu, cô bình tâm trở lại, quay về phòng chat, tiếp tục đợi Neo.

Thành phố này có người hạnh phúc, có người cô đơn tìm niềm vui thường nhật bằng việc lang thang trên mạng mỗi ngày ba tiếng. Gặp gỡ, nói chuyện, hiểu được cảm xúc của nhau qua những dòng entry ngắn. Cậu thất tình à, tớ cũng vậy, cùng cảnh ngộ thôi thì kết bạn nhé! Vậy là xong một ngày.

Cô và Neo quen nhau khi họ vừa tròn đôi mươi, xuân xanh phơi phới nhưng khi ấy trong tim mỗi người đều mang một vết thương lòng.

Họ cứ sống như thế, ngày nay qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, dần quên lãng cuộc sống thực tại. Đến một ngày con người cô đơn kia đã không còn để tâm đến những nỗi đau nữa. Cô ấy nhận ra một điều: để chữa lành vết thương, cách duy nhất là đối mặt với nó.

Cô và Neo bây giờ đã bước sang tuổi 25. Neo nói. Chúng ta nên học lại cách yêu đi cậu ạ. Chúng ta đã mất quá nhiều thời gian ngu ngốc cho những cuộc tình chớp nhoáng rồi.

Ba ngày liên tiếp, Neo không lên mạng. Ngày cuối cùng của tháng tư, cô đọc được những dòng entry của cậu. Dù cậu không tag nhưng cô biết là cậu viết cho cô. Xin lỗi đã đi đột ngột mà không nói gì với cậu. Tất cả là vì... là vì tớ thích cậu. Tớ sợ đối diện với điều này, sợ mình yếu mềm khi cứ tiếp tục nói chuyện với cậu. Thứ lỗi cho tớ nhé.

Cô thần thờ rất lâu đọc đi đọc lại mấy dòng ngắn ngủi ấy, nghiền ngẫm cuối cùng cô cũng hiểu ra câu nói mà Neo từng nói. Nếu một ngày tớ trễ hẹn với cậu nghĩa là tớ có chuyện quan trọng, tớ cần phải suy nghĩ, bình tĩnh đối diện với cậu. Giờ thì cô đã biết chuyện quan trọng Neo đề cập đến là chuyện gì. Nước mắt cô đột nhiên ứa ra.

Sau khi Neo biến mất, không một lời tạm biệt dù lý do là vì cô đi chẳng nữa, cô có bạn mới. Người bạn này có nick là Kang. Chính anh ta là người chủ động kết bạn với cô. Sau vài lần trò chuyện, cô thu thập được một số thông tin của Kang: bằng tuổi cô nhưng sinh trước cô một tháng và cứ khăng khăng đòi cô gọi mình là anh, tính tình cởi mở, phóng khoáng, rộng lượng, đây là do Kang tự nhận

xét về mình, cô chưa tiếp xúc ngoài đời chưa biết những gì Kang nói là đúng hay sai. Công việc của anh là kỹ thuật viên, và một điều nữa anh sống cùng thành phố với cô.

Thế giới này quả thật nhỏ bé và trùng hợp, những người bạn mà cô quen biết đều sống ở thành phố X, một thành phố với ánh đèn điện rực rỡ mỗi tối, ồn ào và sầm uất. Về đêm từ các quán cà phê, các quán bar rộn lên tiếng nhạc cuồng nhiệt. Cô sinh ra và lớn lên ở thành phố này nhưng chưa một lần đặt chân đến những náo nhiệt ấy, phần lớn thời gian ngoài việc vẽ vời, cô chủ yếu lướt web. Bao chuyện vui buồn, cô chụp hình rồi post lên trang cá nhân để nhận được sự đồng cảm của các bạn từ khắp mọi miền đất nước. Bạn bè nói cô sống ảo, cô chỉ biết cười nhẹ rồi phớt lờ. Có như vậy cô thấy mình mới thực sự tồn tại ở giữa cái xã hội vốn chỉ chứa những sự dối trá. Nếu không online, cô cũng chẳng biết mình nên đi đâu để giải tỏa tâm trạng. Cuộc sống bình lặng quá cô sợ mình sẽ hóa thành người vô cảm, không còn biết đến yêu thương là gì. Trong list friends của cô, có những người cô chưa hề nói chuyện lần nào nhưng cũng có vài người từ lúc quen cô đã kết thân với họ, mở ra một tình bạn lâu dài.

Một tối bình yên ba ngày trước, Kang đột nhiên đề nghị. Chúng ta gặp nhau đi.

Em chưa sẵn sàng. Cô đáp.

Tụi mình quen nhau cũng lâu rồi, em còn ngần ngại gì nữa hơn nữa chúng ta lại ở chung thành phố.

Cô đọc dòng chữ hiện lên trong khung chat, bất chợt không biết phải gõ gì.

Em cần thời gian. Hồi lâu sau, cô gõ từng chữ. Tốc độ đánh chữ của cô rất chậm.

Vậy cho em một ngày thôi.

Sau một ngày, cô đồng ý gặp Kang tại quán cà phê gần ngay trung tâm thương mại thành phố. Không quá khó để họ nhận ra nhau vì cả hai đều đã xem hình của đối phương trên ảnh bìa tường nhà họ.

Ngoài đời thường, Kang kiệm lời, anh chỉ nói những gì cần nói và luôn khiến cô cười. Đôi lần nhìn sâu vào đôi mắt của Kang, cô cảm thấy quen thuộc, dường như cô đã từng nhìn thấy đôi mắt thăm thẳm ấy ở đâu rồi nhưng lại không tài nào nhớ ra nổi.

Nửa năm sau, Kang ngỏ lời yêu cô. Cô chấp nhận, không một giây suy nghĩ. Vì cô đã phần nào hiểu hết con người anh, chính trực và đứng đắn. Dù bận cách

mấy cũng luôn nhắn cho cô vài tin, hỏi cô ăn uống gì chưa, mùa đông đến rồi nhớ mặc thêm áo, đi tất vào nhé. Những lời quan tâm nhỏ nhặt thôi cũng làm tim cô xao xuyến. Dường như khi lớn lên, qua thời gian con người càng trở nên cứng cáp hơn, và nhờ vậy họ yêu một ai đó cũng khác so với thời niên thiếu bồng bột, nông nổi.

Cô bắt đầu làm cơm mang đến văn phòng của Kang. Cô đợi đến khi nào anh ăn xong rồi mới xách về. Tình yêu giữa họ nhẹ nhàng, không cách trở vậy mà không hiểu sao mỗi lần ngồi đối diện với Kang, cô lại nghĩ tới một chàng trai khác tên là Neo, chat với cô gần năm năm. Khoảng thời gian khá dài nhưng Neo chưa một lần yêu cầu cô gặp mặt. Chỉ một lần duy nhất Neo gửi cho cô xem ảnh chân dung của cậu nhưng chỉ chụp nửa khuôn mặt với đôi mắt sáng ngời, sâu hun hút.

"Lạnh lắm hả?" Kang cất tiếng, quấn khăn quanh cổ cô. Bàn tay anh cọ nhẹ vào má cô, rất ấm. Cô chỉ biết thở nhẹ, lại ngồi thừ người đưa mắt nhìn dòng người đi về ngoài phố. Từng đợt gió thổi liên hồi, tay cô được sưởi ấm bởi tay Kang. Chưa có chàng trai nào chăm sóc, lo lắng cho cô như Kang. Đến giờ cô vẫn chưa dám tin là cô đang trong giai đoạn yêu đương say đắm với một chàng trai bước ra từ thế giới ảo. Cô vẫn luôn nghe mọi người phán rằng đừng tin vào tình yêu trên mạng, chỉ toàn lừa đảo không thôi. Lẽ nào cô lại là người may mắn trong số ấy?

Như thường lệ, bảy giờ ba mươi phút, cô lại vào phòng chat đợi Neo. Cô vẫn luôn hy vọng rằng một ngày nào đó cậu sẽ trở lại, nói với cô lời chào quen thuộc. Cô bắt đầu chat lung tung với vài người bạn nhưng vô cùng nhàm chán. Không ai có thể nói chuyện thú vị và lôi cuốn hơn Neo. Cô bỗng nhận ra mình đang nhớ cậu ấy. Yêu Kang nhưng trí óc cô chỉ quấn quanh hình ảnh của Neo. Cô vô tình làm tổn thương Kang. Cô quá tham lam rồi chẳng?

Càng trưởng thành con người càng trở nên ích kỷ và tham lam. Cô có một người bạn. Cô ấy yêu hai người. Một người ở bên khiến cô cảm thấy yên bình. Một người mang đến cô nụ cười. Cô ấy không muốn bỏ một trong hai vì nếu như vậy cô sẽ héo hon đến mức thân xác gầy còm. Thế nên, cô ấy chia đôi tình cảm và lên kế hoạch sao cho các buổi hẹn không trùng lặp. Rồi một ngày kia hai chàng trai phát hiện ra mình bị lừa dối. Họ quyết định chia tay bạn cô. Nghĩ đến đây cô bất giác rung mình. Cô không muốn đi vào vết xe đổ của cô gái ấy. Mình lớn rồi, hãy học cách kiểm soát bản thân. Cô luôn tự nhủ mình như vậy. Sự tham lam chỉ khiến con người đánh mất tất cả kể cả tình yêu.

Một bạn chat có nick là Giotsuongdem hỏi cô. Tại sao cậu lại là một cái cây chẳng thể ra hoa?

Giật mình vì dòng chữ hiện lên trong khung chat, cô nhớ lần đầu tiên quen nhau, Neo cũng hỏi cô câu này. Một luồng khí lạnh từ đâu lan ra khiến cả người cô đột nhiên tê buốt. Đã mấy lần cô trộm nghĩ có lẽ nào Neo đổi nick và muốn trêu cô. Vì thế cô run run hỏi. Cậu... cậu là Neo?

Là ai cơ? Người yêu của cậu à?

Câu trả lời làm cô thất vọng.

Ngày cô chào đời, mẹ cô xuất huyết não mà qua đời. Ba cô nghĩ rằng tại cô có mặt trên thế gian này nên vợ ông mới chết. Ông tỏ ra lạnh nhạt với cô, thường xuyên mắng nhiếc cô dù là bất cứ chuyện gì. Cô không hiểu vì sao mình lại bị mắng oan. Cũng vì cô mà anh trai cô suýt ngồi tù. Cô mang đến không ít phiền toái đến cho gia đình mình và cho hàng xóm láng giềng. Mọi người gọi cô là 'sao chổi'. Dù cô đã cố thân thiện, hòa đồng với bạn bè nhưng chỉ nhận về sự xa lánh và xua đuổi. Từ đó cô sống khép kín, không tiếp xúc với ai cũng chẳng có ai tiếp xúc với cô. Dần dần cô hiểu ra nguyên nhân mầu chốt vấn đề, biết được sự thật cô càng lặng im, tự nhận xét mình là một cái cây, vĩnh viễn không thể đơm hoa kết trái. Một cái cây khô cằn, không có sức sống.

À, đó là một tuổi thơ không mấy tốt đẹp của mình. Cô trả lời với Giotsuongdem.

Người bạn kia hiểu chuyện, không hỏi quá nhiều vào đời tư cá nhân người khác mà chỉ nói. Cây nào mà không ra hoa. Có thể cậu chẳng là gì đối với cả thế giới này nhưng ít nhất cậu là người đặc biệt trong tim ai đó.

Cảm ơn. Cô đáp, lời an ủi ấy giúp cô nhoẻn miệng cười. Cô là người đặc biệt trong trái tim Kang? Nghĩ đến đây cô cảm thấy vui thích.

Điện thoại có tin nhắn từ Kang. Em sang nhà anh đi, anh giới thiệu em với em trai song sinh của anh.

Kang có em trai sinh đôi ư? Cô chưa bao giờ nghe anh kể về chuyện này. Vì tò mò muốn biết người em sinh đôi của Kang là ai, cô nhắn tin nói mình sẽ đến ngay.

Không hiểu sao cô lại có cảm giác thân quen với Tuấn, em trai song sinh của Kang. Quả thật hai anh em khá giống nhau chỉ khác một điều Kang cao hơn em trai mình một phân. Đôi mắt Tuấn rất giống mắt của Neo, cả Kang cũng thế. Anh em nhà họ khiến cô bối rối, thật sự không tài nào phân biệt nổi. Cô không rõ cảm

xúc của mình lúc này thế nào chỉ biết em trai của Kang gọi lên trong cô quãng thời gian cô cùng chat với Neo. Cô có cảm giác như cậu đang ở quanh đây thôi, rất gần bên cô.

Tuấn nói kèm theo một nụ cười ngọt ngào. Chị dâu, chào chị.

Giọng nói cậu ngân nga như tiếng chuông giáo đường đánh nhẹ vào tim cô, bất giác cô không biết phải nói gì, cứ đứng ngây người ra đó.

Em sao thế? Kang đẩy nhẹ vai cô. Tuấn chào em kia.

Cô sực tỉnh, lắp bắp. X-i-n chào. Sự vụng về của cô khiến Tuấn không nhận được cười. Ánh mắt cậu như muốn nói lên rằng, cô gái này thực sự rất thú vị nhưng tiếc thay cô là bạn gái của anh Kang, cậu phải biết giữ phép tắc, không thể làm mất mặt anh Kang.

Bố mẹ đi công tác. Nhà chỉ có hai anh em. Cô và Tuấn ngồi phòng khách xem phim hoạt hình, Kang làm bánh trong bếp đãi cô. Mùi bánh thơm phức tỏa ra chung quanh căn phòng có đặt lò sưởi. Hơi ẩm xua tan khí lạnh đêm đông.

Làm sao mà chị quen anh em hay vậy? Tuấn bất ngờ hỏi.

Hả? Cô giật mình, quýnh quýnh thế nào làm rơi cả đĩa cơm sấy xuống sàn nhà. Tuấn khom người nhặt giúp cô. Trán họ cụng nhau. Cô vội đứng dậy, vén tóc đáp. Là quen trên mạng.

Sao chị lại chấp nhận làm bạn gái anh Kang? Anh ấy là kẻ đào hoa đấy chị ạ! Tuấn nói, mắt nhìn màn hình tivi.

Vậy ư? Cô liếc vào trong bếp, trầm ngâm. Chị không nghĩ thế.

Trước khi Kang đem bánh ra, Tuấn hỏi tiếp một câu nữa. Thế chị yêu anh ấy chứ?

Yêu ư? Cô nhúu mày, dăm chiêu rất lâu. Cô chưa từng nghĩ đến điều này. Kang hẹn, cô đồng ý đi. Kang nhắn tin, cô hồi đáp. Ngoan ngoãn làm cô bạn gái không tì vết bên cạnh Kang. Anh cũng không đòi hỏi quá nhiều. Anh cho cô khoảng trời tự do nhưng khi cô cần, anh sẽ có mặt dù có bận cách mấy anh cũng sẽ sắp xếp thời gian để đến với cô. Cô tâm sự, anh lắng nghe. Cô khóc, anh cho cô mượn vai. Chỉ vậy thôi. Tình yêu như thế có quá nhạt nhẽo? Nhưng cô luôn tìm được cảm giác an vui khi ở cạnh Kang. Cách mà Kang yêu khiến cô thấy ấm lòng. Còn cô, có yêu anh không?

Mạch suy nghĩ trong cô đứt đoạn khi Kang đặt đĩa bánh xuống bàn. Anh lấy một cái đĩa cho cô, tạp dề vẫn chưa cởi ra. Hai chị em đang nói xấu anh, đúng không?

Em nhắc chị ấy cẩn thận với anh vì anh là một kẻ háo sắc. Tuấn nói.

Kang cười hê hê. Chị dâu em rất tin anh, đúng không Sam? Anh quay sang cô, hỏi cô bằng một nụ cười. Cô gật đầu vì ngoài hành động này ra cô không biết mình phải nói gì thêm nữa.

Hơn mười giờ, Kang đưa cô về. Họ đi bộ bên nhau, cùng nhau tận hưởng không khí mùa đông đang vây quanh trên từng con phố. Bàn tay họ mấy lần chạm vào nhau nhưng không ai có ý định nắm lấy. Có nhiều lúc cô hoài nghi tình cảm của Kang dành cho mình, nếu anh thật sự yêu cô thì sao không chủ động hôn cô? Đúng thế, họ chưa hôn nhau, ôm nhau lần nào, cầm tay cũng chưa. Cách Kang yêu vừa xa vừa gần ấy làm cô hoang mang quá đỗi.

Đến trước cổng nhà cô, Kang đột nhiên nói trong khi suốt đường về anh không hé môi. Có vẻ như Tuấn rất quý em, khi nào rảnh em đến nhà chơi với thằng bé.

Cô đón nhận lời đề nghị của Kang bằng ánh mắt tròn xoe.

Thằng bé không có bạn, nó chỉ lủi thủi một mình. Giọng Kang chùng xuống. Mà anh thì lại bận quá.

Được rồi, đừng quá lo lắng, em sẽ giúp anh. Cô trấn Kang. Anh đúng là một người anh trai tốt.

Nghe được câu nói này của cô, anh nhẹ cả người như trút đi được tảng đá đè nặng lòng ngực.

Vừa mở cổng cô vừa nghĩ mãi, Tuấn có thật sự là em sinh đôi với Kang. Lớn tòng ngồng vậy mà vẫn để anh trai lo lắng thế ư?

Như đã hứa, cô đến nhà Kang thường xuyên hơn, bầu bạn cùng Tuấn để cậu bớt hiu quạnh. Tuấn cho cô xem cuốn album ảnh gia đình. Chỉ tay vào từng tấm, cậu nói với vẻ hồn nhiên. Đây là em, đây là anh Kang, tấm này hai anh em chụp chung lúc đi nghỉ mát ở Hensinki, đúng vào dịp Giáng Sinh, tuyết rơi đầy đường. Còn tấm này chụp lúc em tốt nghiệp đại học...

Mắt cô chợt dừng lại ở tấm ảnh chỉ chụp nửa khuôn mặt, đôi mắt sáng ngời. Cô chỉ vào và hỏi. Thế còn tấm này, là em hay anh Kang? Chị không nhận ra bởi đôi mắt hai người khá giống?

Là... là... chị xuống nhà rót cho em một cốc nước được không ạ? Tuấn áp úng, đánh trống lảng.

Thấy lạ nhưng cô cũng không để ý, xuống nhà dưới rót cho Tuấn một cốc

nước lạnh. Lúc đem lên phòng, cậu ôm bụng nằm quằn quại trên giường. Cô hốt hoảng, đặt ly nước lên bàn. Nhất thời cô không biết xử trí ra sao. Cô rút điện thoại định gọi cho Kang nhưng sợ ý làm rớt xuống đất. Tuấn chỉ tay vào ngăn kéo, cô mở ra góc phải bên trong có một vỉ thuốc. Cô giờ lên, nhìn cái gạt đầu của cậu, cô mới an tâm bóc ra một viên thuốc đưa cho cậu cùng với ly nước.

Uống thuốc vào, cậu dần khỏe. Cô hỏi. Bệnh à, em làm chị suýt đứng tim đấy.

Bệnh xoàng thôi chị à, thỉnh thoảng em vẫn lên cơn đau tim như thế. Nhưng uống thuốc là khỏe à, xin lỗi vì đã khiến chị lo lắng. Tuấn bẻ bẻ mấy ngón tay.

Giờ thì cô đã hiểu vì sao Kang lại muốn cô đến chơi cùng Tuấn, ngó mắt tới cậu chủ yếu là vì anh sợ em trai mình xảy ra chuyện bất trắc mà không có anh bên cạnh.

Tuấn hỏi cô thích gì nhất. Cô trả lời mình thích vẽ và cô vẽ một bức tranh phong cảnh đơn giản, nhưng cậu xem cứ trầm trồ khen hoài làm cô ngại ngừng. Cứ thế họ bàn chuyện vẽ tranh đến khi Kang về. Anh vào bếp nấu bữa trưa rồi gọi hai chị em xuống ăn. Mọi lần cô làm cơm mang đến văn phòng cho anh nhưng mấy hôm nay cô được anh giao nhiệm vụ 'ngó mắt' tới Tuấn nhiều hơn, anh chỉ còn cách là phải về nhà, đích thân vô bếp nấu ăn.

Trong lúc ăn Tuấn nói với Kang. Anh à, em ổn rồi, không cần phải bắt chị dâu đến trông chừng em đâu. Anh nên đưa chị ấy đến những chỗ đông người, cho chị ấy giao tiếp. Như vậy sẽ tốt hơn là ở lì mãi trong nhà.

Kang liếc mắt sang cô, thấy cô không phản ứng gì mới hỏi lại nhóc em lần nữa. Em chắc là mình ổn chứ?

Vâng, anh trai. Tuấn vỗ ngực.

Cuối tuần, Kang đưa cô đi gặp gỡ bạn bè của anh và luôn giới thiệu với họ rằng. Đây là bạn gái tôi. Bạn bè của Kang đều làm cùng ngành với anh. Ai cũng tỏ ra thân thiện, tôn trọng cô. Ban đầu cô ngồi cùng nhau với những người không quen biết, nghe họ nói cô cũng chẳng hiểu gì. Nhưng dần dà cô cảm thấy thú vị. Quan sát vẻ ngoài, lắng nghe cách họ nói, cô cũng hiểu được phần nào những gì họ đã và đang trải qua. Cuộc đời mỗi người không giống nhau, những chuyện họ trải nghiệm cũng hoàn toàn khác nhau. Mỗi người đều có một cái hay riêng. Cô đã từng nghĩ cuộc sống của mình sẽ thật tẻ nhạt biết bao khi mọi người đều tránh xa cô vì họ sợ cô sẽ mang đến họ điều xui xẻo. Cô buồn bã, ngày ngày đều ôm máy tính, qua nhiều lần trong khoảng thời gian năm năm ấy, chat với Neo mỗi ngày

hai tiếng, tuổi xuân của cô trôi đi một cách lặng lẽ và bình an, dù không rạng rỡ nhưng cũng không quá buồn chán, ưu sầu.

Hôm sinh nhật, Kang nói với cô trước mặt bạn bè. Anh sẽ ở mãi bên cạnh em dù cho có chuyện gì đi chăng nữa. Cô ảm động. Bạn bè cô cũng cảm động. Họ đều nói với cô rằng. Bạn trai cậu thật tuyệt, đừng phụ lòng anh ấy nhé. Ở tuổi 25 này, kiếm một người yêu chung tình không dễ đâu. Lớn rồi, phải biết cách giữ chặt đấy. Một góc phía xa, có một ánh mắt nhìn cô chăm chú, vẻ mẫn nguyện.

Qua ngày mai, cô đăng nhập vào trang facebook cá nhân rồi để đấy từ sáng đến tối. Cô bắt tay vào dọn dẹp căn phòng bữa bộn của mình. Lúc ngồi vào ghế, màn hình thông báo có một tin nhắn mới. Cô mở ra đọc, cô không thể tin tin nhắn đó lại đến từ người mà cô mong đợi bấy lâu dù bên cạnh cô giờ đây đã có Kang. Cậu nhất định phải hạnh phúc đấy. Cô vội vàng trả lời thì nick đã bị khóa. Neo không muốn chat với cô nữa. Cậu sợ nếu cứ tiếp tục cậu sẽ yêu cô đến mức không dừng lại được.

Cô ngơ ngác nhìn hộp tin nhắn chứa đầy những tin mà cô chat với Neo trong suốt thời gian vừa qua. Cô đọc đi đọc lại, hồi tưởng những ngày tháng vui vẻ khi ấy. Cô không biết như thế có phải là yêu không? Nhưng bất luận là yêu hay không yêu, Neo cũng không cần tìm đến cô để tâm sự nữa. Mạng ảo, giờ chat, khung chat... tất cả chỉ còn mình cô hoài niệm trong vô vọng.

Ngày giỗ mẹ, cô làm tất cả mọi việc. Cô mua hoa về đặt lên bàn thờ mẹ. Cô đích thân đi chợ, nấu những món mà mẹ thích nhất. Ba cô về thấy nhà cửa thơm mát, mâm cơm cũng đã dọn sẵn. Ông chỉ hừ một tiếng, không nói gì rồi bước vào phòng. Cô thấp cho mẹ một nén nhang. Chờ cho nhang tàn, cô vào phòng định gọi ba ra ăn cơm. Cô thấy ông gục đầu bên cửa sổ. Cô sè sè bước tới, giọng nghèn nghẹn nước. Con biết sự có mặt của con trên cõi đời này đã khiến mẹ ra đi. Nếu được đổi lấy, con thà... con thà... mình không xuất hiện thì tốt hơn... Ba cô quay lại, ôm đứa con gái lớn tòng ngồng vậy rồi mà vẫn còn mít ứot. Là ba đã sai, là tại ba. Ông lặp đi lặp lại câu này không biết bao nhiêu lần. Khóc cạn nước mắt, ông vuốt tóc con gái. Từ giờ trở đi, gia đình ba người chúng ta sẽ sống hòa thuận với nhau.

Buổi tối đó, cả nhà cô quay quẩn, đầm ấm bên mâm cơm giỗ mẹ. Đã lâu rồi cô không được nhìn thấy nụ cười của ba cũng lâu rồi không được trong thấy vẻ phấn khởi trên gương mặt anh trai. Cô chợt hiểu ra chỉ cần tự nguyện trao đi yêu

thương sẽ tìm thấy niềm vui cho bản thân.

Một buổi sáng vừa thức dậy, cô nhận được điện thoại từ Kang. Giọng anh đứt đoạn. Tuấn... nhập viện... em có thể đến được không? Em trai song sinh của Kang nhập viện rồi ư? Cô ngó người ra một lúc lâu rồi vội vàng thay y phục đến bệnh viện nhanh nhất có thể.

Tới nơi, cô nhìn thấy Kang đứng tựa lưng vào tường ngoài phòng bệnh, vẻ âu lo ngập đầy trong đáy mắt. Cô bước đến thật khẽ, lại gần anh không hỏi cũng chẳng nói gì.

Tuấn mắc bệnh tim bẩm sinh, bệnh càng lúc càng nặng, có lẽ... có lẽ... Kang bỏ lửng câu nói và cô cũng chẳng cần anh nói nốt về sau. Cô định an ủi anh vài câu nhưng mở miệng ngay lúc này dù là ý tốt cũng chẳng khiến anh vui lên được.

Cô mở cửa vào phòng, Tuấn đang nằm im thiêm thiếp trên giường. Đôi mắt nhắm nghiền. Đây là thời cơ tốt để cô có thể ngắm cậu một cách bình thản như chiêm ngưỡng những vì tinh tú qua kính hiển vi. Cô thốt lên khe khẽ, cậu ấy thật sự rất giống một người. Càng nhìn sâu vào đôi mắt đen láy kia, sự hồ nghi trong cô càng tăng lên.

Một cuộc gọi từ phía thầy giáo dạy vẽ của cô nói rằng tranh của cô sẽ được trưng bày ở phòng triển lãm. Và hôm ấy có rất nhiều người đến xem. Họ đứng túm tụm vào một bức treo trên cao, tỉ mỉ quan sát và bình phẩm. Chỉ là bức tranh giản đơn cô vẽ về gia đình mình. Ba người ngồi bên nhau trong bữa cơm tối, nụ cười tỏa sáng trên môi. Chẳng có gì nổi bật nhưng ai cũng gật gù khen. Ít nhất thì mình cũng mang đến niềm vui cho những người xa lạ qua một bức tranh. Cô trầm nghĩ.

Những ngày cuối đông, thời tiết dường như lạnh hơn. Người ta gọi cái lạnh tiền đưa năm cũ để chào đón một mùa xuân tươi đẹp sắp đến. Cô mang trái cây vào viện thăm Tuấn. Cậu không có ở trong phòng. Trên giường là chiếc laptop đang hoạt động. Theo quán tính, cô liếc vào trong, cô không có ý định xem trộm đồ đạc riêng tư của người khác. Mắt cô đột nhiên mở to hết cỡ, trang facebook của một người có nick quen thuộc. Dù tên người dùng có trùng lặp đi chăng nữa thì ảnh bìa hay ảnh đại diện đều không thể giống y chang nhau như vậy. Cô đã từng vào tường nhà người ấy xem qua vài lần, cô nhớ rất rõ từng hình ảnh ngay cả chú thích cũng không hề sai.

Đúng lúc tiếng kéo cửa phòng vang lên. Cô ngoảnh đầu lại, úp mở. Cậu...

cậu... là...Neo?

Tuấn sững sờ nhìn cô rồi nhìn laptop, cậu hiểu ra vấn đề, có muốn giấu cũng không còn kịp.

Xin lỗi vì đã giấu giếm cậu lâu đến thế. Nhưng tớ không còn sự lựa chọn nào khác. Lúc tớ nhận ra tớ thích cậu thì tớ buộc phải nghĩ đến điều này: chính là rời xa cậu. Vì yêu nên mới rời xa. Tớ biết điều này thực sự rất khó đối với tớ nhưng nếu cứ tiếp tục chat với cậu, tớ sợ mình sẽ ngày một thích cậu nhiều hơn nữa, tới lúc đó tớ chỉ có thể khiến cậu đau lòng.

Cậu giỏi lắm, Neo. Cậu đã diễn một vở kịch xuất sắc đấy. Nếu hôm nay tớ không tình cờ phát hiện thì cậu còn định gạt tớ đến bao giờ nữa đây?

Xin lỗi, chỉ vì bất đắc dĩ. Cậu khịt mũi rồi nói tiếp. Vì không thể ở bên cậu nên tớ đã nhờ anh Kang. Tất cả mọi chuyện đều một tay tớ sắp xếp.

Ai cho phép cậu tự ý sắp xếp cuộc đời của tớ? Cô gào lên.

Cậu đừng ấu trĩ như thế, chúng ta đều đã lớn hết rồi, không phải sao? Hãy bình tĩnh nghe tớ nói tiếp đây. Anh Kang tuy hơi hợm, vô tâm nhưng là một người có trách nhiệm. Ban đầu anh ấy chỉ thực hiện đúng như trọng trách mà tớ ủy thác nhưng hằng ngày ở bên cậu, anh ấy nhận ra là đã yêu cậu nhiều hơn tớ. Chính miệng anh Kang nói với tớ những lời này. Đêm sinh nhật, nghe anh Kang hứa sẽ chăm sóc cậu cả đời, tớ hoàn toàn yên tâm giao cậu cho anh ấy và có thể nhẹ lòng mà ra đi. Cậu xem, tớ sắp xếp vậy đã ổn thỏa chưa. Hạnh phúc của cậu cũng là hạnh phúc của tớ. Chỉ cần cậu vui là được. Này, đồ ngốc, cậu lau nước mắt đi. Lớn rồi mà cứ khóc y trẻ con vậy. Sam à, cậu bây giờ đã là một cái cây có hoa rồi đấy. Nguồn nước chính là anh Kang, vì vậy phải sống thật tốt bên anh ấy nhé!

Những ngày sau đó, cô luôn ở bên giường bệnh của Tuấn, trò chuyện không dứt dù đôi lần cậu xen ngang nói rằng mình cần phải chợp mắt một chút. Nhưng cô không đồng ý cho cậu ngủ vì cô sợ khi cậu ngủ rồi thì sẽ không tỉnh dậy nữa. Dù có cô nói nhiều thế nào, kể biết bao chuyện vui buồn thế gian, cậu vẫn cứ ngủ. Cậu ngã đầu lên vai cô, ngủ thật lâu, thật sâu. Lạnh giá hay bão tố, đôi mắt lấp lánh ấy mãi mãi không còn có thể mở ra được nữa.

Chỉ một đêm duy nhất cô nằm mơ thấy Neo. Cậu đứng trước một cánh cổng, vẫy tay chào cô rồi từ từ bước qua cánh cổng ấy, biến mất, không để lại chút dấu vết nào.

...

Thành phố này có người đi rồi, có hai kẻ hạnh phúc bên nhau nhưng trong tim họ luôn chất chứa một nỗi buồn dai dẳng. Tuy mơ hồ nhưng chúng cứ bám

riết lấy họ từng giờ, từng phút.

Để chữa lành vết thương, cách duy nhất là đối mặt với nó. Đã đến lúc Kang nên chấp nhận sự thật rằng người em trai mà anh yêu quý nhất trên đời đã vĩnh viễn đi xa. Còn cô cũng đã đối mặt với hiện tại rằng cô đã mất đi người bạn chân thành bước ra từ thế giới ảo.

Có lẽ, bài học mà tất cả chúng ta ai cũng đều được lĩnh hội sáng suốt nhất ở tuổi 25 đó chính là học cách cho đi để nhận về hạnh phúc.

LƠ ĐĂNG TUỔI THANH XUÂN

Lê Thanh Tùng;

Khi mà gió heo may cùng ánh nắng vàng rải khắp đường Hà Nội, thì cũng là lúc người ta thấy Hà Nội đẹp lạ! Hà Nội đẹp nhất lúc trời sang thu.

Khiêm lang thang đi khắp phố cổ, những lúc buồn bực hần thường chọn cách này để giải tỏa sự bí bách trong người, nhưng khác với mọi khi, hần đi một mình, Phương không đi cùng với hần nữa.

I. Khiêm, kẻ vô hình

Nói Khiêm vô hình chẳng có gì sai, đến hần cũng tự nhận thấy mình quá là bình thường. Sinh ra trong một gia đình chẳng khá giả cũng chẳng khó khăn gì ở Thái Bình, từ nhỏ đến lúc đi làm rồi, cuộc sống của hần chẳng có một điều gì đặc sắc cả. Khi học trung học thì là học sinh khá, bạn bè còn biết đến hần, coi như là có bạn, cho đến khi học Đại học rồi, hần như chìm ngấm giữa hàng trăm con người trong giảng đường, rồi lặn mất tích.

Đôi khi hần tự cười nhạt, rồi tự an ủi bản thân rằng mình là một ẩn sĩ trong cái thời đại con người hối hả vì tiền, hần chính là một con người đích thực sống một cách nhẹ nhàng để tận hưởng cuộc đời mình. Cả cuộc sống Đại học của Khiêm cứ thế trôi tuột đi, chỉ gói gọn trên Trường học, chỗ trọ và quán Game, hần âm u và buồn tẻ đến phát bực mình.

Năm cuối, Khiêm gặp lại Phương.

Trong một nỗ lực đáng khâm phục, Thành- bạn thân hồi cấp ba của Khiêm đã cố gắng rủ rê được Khiêm tham gia chuyến phượt cùng mình. Thành quen Khiêm bảy năm, bảy năm giờ để có thể hiểu được gần hết tính cách của thằng bạn mình, hần không khỏi ngao ngán mà lắc đầu khi Khiêm mở miệng từ chối:

- Mày nên đi một lần, đàn ông con giai gì như mày! Chả có tí sức sống nào,

cứ thun thút thun thút như con chuột chù ấy. Ra ngoài hoạt động một tí!

- Thế đi đâu? Xa quá thì tao chịu, xe thì tao biết đi nhưng đồ đạc leo dốc thì mày tìm nhảm người rồi, nhá!

- Đi Tây Bắc, giờ đường xịn rồi, có tí dốc thôi, còn lại cứ gọi là mượt như Sunsilk!

Nghe hai từ "Tây Bắc" thôi là cái sự nhiệt tình của Khiêm giảm không phanh rồi, hần lắc đầu ngao ngán, xua tay trả lời thẳng bạn chí cốt của mình bằng một giọng ồm yếu giả tạo.

- Nghỉ, xa quá, tao lại đang ốm hay sao ấy! Mày đi vui vẻ, chụp ảnh gửi về! Tao ở nhà!!! Hự Hự Hự...

- Phương cũng đi...

Thành nhún vai, rồi nhếch miệng cười nhạt, anh biết tính Khiêm, hần nhất định không định tham gia chuyến phượt, nên lần này Thành rủ cả Phương- người mà Khiêm thầm thích ba năm cấp ba nhưng chưa một lần bày tỏ- tham gia cùng cả nhóm. Thành biết Khiêm vẫn còn thích Phương rất nhiều. Khiêm nghe thế ánh mắt liền sáng lên, đưa tay sờ mũi, sịt sịt giả vờ một chút, hần liền đáp lời Thành:

- Tao nghĩ Tây Bắc cũng đẹp đấy...sịt sịt... Ờ thì đi...

Hần cũng không để ý Thành nhìn mình bằng ánh mắt khinh bỉ cho lắm, hần nghĩ về Phương, bao nhiêu năm trôi qua rồi, không biết Phương ra sao nữa.

II. Phương, người cầu tiến.

Phương ngáp một phát rõ lâu, năm nay năm cuối rồi, ngoài việc khối lượng học chất đọng lại, cô còn mệt mỏi với việc phải đi làm thêm, rồi tham gia câu lạc bộ. Nhưng Phương không muốn giảm tải một chút nào, cô thích thử thách, muốn mình tiến bộ từng ngày, từng giờ, để rồi khi thành công, cô quay đầu nhìn lại chiến thắng, sau đó thưởng thức thành quả, thật tuyệt. Mở vội laptop, cô nhận thấy ngay có tin nhắn gửi tới mail, là Thành, lớp trưởng cũ lớp cấp ba của cô. Nhân xem, cô đọc từng dòng từng chữ.

"Gửi Phương! Sau khi gọi cho mày cả tỷ cuộc gọi không được, tao quyết định cầu may qua mail! Tao biết mày bận vãi ra, nhưng thứ ba tuần sau lớp có chuyến phượt Tây Bắc, nếu đi nhắn cho tao, lớp thiếu mỗi mày thôi đấy.

P/S Có cả Khiêm :)))"

Phương vừa đọc vừa gật gù, việc đi phượt vốn dĩ rất thú vị, cô từng đi phượt nhiều lần, Tây Bắc thì Phương cũng đi mòn gót chân rồi. Đang định từ chối thì

đọc đến dòng chữ cuối, mắt cô đông lại, Khiêm à? Cậu bạn cùng bàn hiền lành thưở trước vẫn học bài cùng mình đây á? Không ngờ ông này cũng tham gia. Cười nhẹ, Phương nhả tin lại cho Thành "Cho tao một xế"

III. *Khiêm và Phương, hai mảnh ghép hoàn chỉnh?*

Chuyến đi Tây Bắc hôm ấy, lớp 10A3 tập hợp nguyên lớp. Bốn năm rồi, cả lớp hiếm hoi lắm mới có một dịp gặp mặt gọi là đông đủ thế này. Họp nhau ở Công viên Thống Nhất, cả lũ chia nhau xế với ôm, như một sự sắp đặt sẵn, Khiêm là xế, còn ôm của xế Khiêm còn ai khác ngoài Phương nữa.

Thành hắng giọng, rồi rút điện thoại ra, lên Google Map rồi chỉ chỉ:

- Giờ lộ tuyến là đi lên Phú Thọ đền Hùng, rồi lên Hà Giang ngắm tam giác mạch, sau phượt sang Lào Cai tán gái bản, rồi xuống Hòa Bình ăn cá suối, với cá sông Đà. Tầm ba đêm bốn ngày nhá các con Giới!

Cả đám hú hét ầm ầm cả công viên rồi, nhanh chóng phóng xe như bay, Khiêm không hiểu được sao cái lũ này đi hứng bụi mà lại kích thích thế, nhưng hấn thì chỉ sướng âm ỉ vì sau tay lái hấn là Phương. Suốt chặng đường hấn cũng chả biết hấn nói gì mới Phương nữa, cảm giác của hấn rất là phiêu. Phượt, hấn bắt đầu thích phượt rồi đấy, nhưng ôm của hấn phải là Phương.

Cả đám vung vẩy đi khắp Tây Bắc, hoa tam giác mạch mùa này nở rộ, Hà Giang đẹp kinh khủng. Màu hoa trắng pha thêm tím hồng như được rải khắp sườn đồi, Khiêm nuốt nước bọt rồi gật gù, không phải hấn yêu hoa, hấn chỉ nghĩ đến cái bánh mạch hấp vừa mới ăn ở chợ phiên lúc sớm. "Chỗ này mà làm bánh thì..."

Cả đám thăm dinh thự họ Vương, rồi trèo lên những mỏm đá tai mèo, chụp choẹt đủ thứ, rồi đưa nhau đi khắp Hà Giang.

Tối đấy cả đám xuống đến Lào Cai, một phờ, cầm trai qua quýt rồi đốt lửa trại, ma xui quỷ khiến thế nào mà Khiêm xơi tận nửa lít táo mèo. Mặt đỏ bừng bừng, hấn cầm ngay tay Phương rồi hét toáng lên:

- Phương ơi tớ thích cậu lâu lắm rồi, làm bạn gái tớ...

Phương thì không uống rượu, nhưng mặt lúc đấy cũng đỏ bừng lên, sau đấy thì, Khiêm không nhớ rõ nữa, chỉ biết khi về Hà Nội thì hai người là một đôi.

IV. *Lơ đãng tuổi thanh xuân*

Sau chuyến đi phượt đấy, hai con người với hai tính cách khác nhau, vì tình cờ hay do sắp đặt mà đến với nhau, đang yêu. Những cặp đôi trẻ tuổi chưa từng yêu một lần, thường gặp những rắc rối đến khó hiểu, Phương giận Khiêm liên tục

bằng những cái lý do trời ơi đất hỡi gì đó, kiểu như:

"Em mặc bộ này đẹp không" "Không, nhìn già lắm" Giận!

"Sáng nay anh nói chuyện với con nào thế?" "Hỏi đường ấy mà!" Lại giận!

Muôn chuyện hăm bà lăng nào đổ ập xuống, ba năm yêu nhau, đôi trẻ giận nhau cả trăm lần, giận thì giận nhưng dài thì vài ngày, tuần lễ, còn ngắn thì vài tiếng, chẳng giận nhau được lâu. Thu theo gió thổi đến, Trung Thu năm nay, Phương hẹn Khiêm cùng đi Royal chơi, đáp lại lời nhắn của Phương chỉ là đôi lời ngán ngùi;

- Anh bạn.

Hai từ như lưỡi dao xoáy vào tim Phương, Khiêm từ lúc nào lại bận như thế, cô đã từng rất bận, nhưng lại dành từng chút thời gian để gặp Khiêm cho kì được, còn Khiêm thì... Đành rằng Khiêm chăm chỉ làm việc còn hơn chán chường như trước, nhưng Phương cảm thấy Khiêm ngày càng thay đổi, ngày càng cách xa mình. Khiêm dường như không phải Khiêm mà cô quen nữa.

Gạt vội dòng nước mắt, Phương nhắn vội cho Khiêm tin nhắn "Em mệt rồi, chia tay đi!" Những tưởng Khiêm sẽ nhắn lại thì sau đó là một chuỗi yên lặng kéo dài, không cuộc gọi, không tin nhắn, không một lời nào từ Khiêm dành cho cô cả.

Khiêm thở hắt ra, cuối cùng cũng xong được cái dự án này, hắt mệt mỏi gần chết. Ba tuần từ khi chia tay Phương, hắt vùi đầu vào công việc, để quên hết đi, nhưng hình như chuyện này hơi khó.

"Hôm nay nên ra ngoài một tí vậy!"

Nhảy tót lên xe, hắt ra Bờ Hồ, rồi lượn vào phố Cổ, Khiêm vô thức không nhận ra hắt đang đi lại từng nơi mà hắt và Phương cùng đi chơi. Hắt dừng xe lại, đi bộ vào từng góc phố ngả màu rêu, vừa đi hắt vừa ngắm nhìn khắp xung quanh, hắt thích nhìn từng góc phố, từng con đường, chỗ nào trong mắt Khiêm cũng có hình bóng của Phương.

Chỗ quán bún Ốc ngổ Đồng Xuân mà Phương hay bắt Khiêm đưa vào ăn đêm.

Mùi bún chả đậm đà ở Hàng Mành Phương rất thích.

Hay bàn tay đầy mùi xả mỗi khi Phương kéo Khiêm vào hàng ốc phố Đinh Liệt.

Tất cả cứ quấy lại trong đầu Khiêm, không thể tan được, dòng ký ức đặc lại, khiến Khiêm thần thờ.

Rồi hần bỗng nghe có tiếng lộc cộc của đôi guốc gỗ, cái tiếng thân quen của các cụ già Hà thành. Khiêm quay đầu lại nhìn, một đôi vợ chồng già lão đang dìu nhau đi từng bước, ông móm mém cười hờn hậ rồi nhìn bà.

- Giờ già rồi, thấy cái gì cũng khác! Ngày xưa Hà Nội không đẹp bằng, không nhiều xe, tôi lái bà đi khắp Hà Nội nhỉ, giờ chật quá, lại yếu rồi, tôi dắt bà đi thôi...

-Gớm, bằng này tuổi đầu! Xe cộ gì, ông đi bên tôi là được rồi. Có ông là tôi vui rồi!

Khiêm yên lặng, rồi hần chạy vội đi, chạy mãi cũng hết phố đi bộ, rồi ra chỗ để xe, vừa thở dốc Khiêm vừa chìa ngay cái vé xe ra, gấp gáp.

- Cho em xin cái xe, tiền anh cứ giữ ạ! Em gấp lắm rồi!

Nói tức thì hần nhảy lên xe phóng đi để mặc chú bảo vệ mặt ngơ ngác cầm tờ tiền xanh loét.

Khiêm đến nhà Phương.